

Anh Nghĩ Muốn Em

Contents

Anh Nghĩ Muốn Em	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	9
7. Chương 7	12
8. Chương 8	14
9. Chương 9	16
10. Chương 10	18
11. Chương 11	20
12. Chương 12	22
13. Chương 13	25
14. Chương 14	27
15. Chương 15	29
16. Chương 16	31
17. Chương 17	33
18. Chương 18	35
19. Chương 19	37
20. Chương 20	39
21. Chương 21	42
22. Chương 22	44
23. Chương 23	46
24. Chương 24	48
25. Chương 25	50
26. Chương 26	53
27. Chương 27	55
28. Chương 28	57
29. Chương 29	60
30. Chương 30	62
31. Chương 31	64
32. Chương 32	66
33. Chương 33	68
34. Chương 34	70
35. Chương 35	72
36. Chương 36	74
37. Chương 37	77
38. Chương 38	78
39. Chương 39	81
40. Chương 40	83
41. Chương 41	85

42. Chương 42	87
43. Chương 43	89
44. Chương 44	91
45. Chương 45	93
46. Chương 46	94
47. Chương 47	95
48. Chương 48	96
49. Chương 49	97
50. Chương 50	99

Anh Nghĩ Muốn Em

Giới thiệu

Trước khi nói đến chuyện chính, tôi nghĩ đầu tiên nên tự giới thiệu có vẻ tốt hơn. Tên của tôi là Lâm Vũ Nhi, bởi vì tôi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-nghi-muon-em>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

Trước khi nói đến chuyện chính, tôi nghĩ đầu tiên nên tự giới thiệu có vẻ tốt hơn.

Tên của tôi là Lâm Vũ Nhi, bởi vì tôi thích tiểu thuyết võ hiệp, cho nên cũng rất thích tên của mình.

Nhưng tên này là tổ hợp tạo thành từ một lần ba, mẹ tùy tiện lật từ điển.

Tên của em trai, em gái cũng đều tùy tiện lấy ra như vậy.

Lại nói về tôi, tôi bây giờ là học sinh mới của trường trung học Thanh Thủy, nhập học chưa được hai tuần, hiện tại mười sáu tuổi, do không thể kháng cự, nên đã gia nhập câu lạc bộ bóng rổ, câu lạc bộ bơi lội, câu lạc bộ bóng đá cùng câu lạc bộ đá cầu.

Có thể còn tiếp tục gia nhập câu lạc bộ thư pháp cùng câu lạc bộ kiếm đạo, nhưng tôi không muốn, chỉ là lời mời thịnh tình của học trường làm tôi thật sự rất khó cự tuyệt.

Tôi mặc dù không thể nói là học giỏi nhiều mặt, nhưng cũng không phải đứa nhỏ hư hỏng, không có sở thích bất lương, phẩm hạnh cũng coi như đoan chính.

Cho nên tôi khẳng định, tôi tuyệt đối không đắc tội bất luận kẻ nào.

Cũng có thể không có ai ghen tị với tôi.

Vào một buổi tối thời tiết khô nóng, tôi ra khỏi nhà giúp cha già mua thuốc lá, thuận tiện mua mấy chai đồ uống, còn có đồ ăn vặt ngọt mà em trai em gái thích ăn, tuy rằng tôi không đồng ý cho bọn chúng ăn loại đồ này.

Từ nhà của tôi đến cửa hàng tiện lợi gần nhất, có hai con đường có thể đi, một là đi một vòng lớn, từ đường cái qua, nhưng đi đường này thời gian sẽ tăng hai mươi phút, cho nên tôi lựa chọn đi xuyên qua cái ngõ tắt nhỏ bên kia, chỉ cần năm phút đồng hồ đi ra.

Bởi vì bên trong không lắp đèn đường, cho nên trong ngõ nhỏ rất tối tăm, bình thường cũng không có người nào đến đây, có một thời gian là nơi tụ tập của bọn thiếu niên bất lương, nhưng sau khi bị cảnh sát nhàn rỗi không có việc gì cần quét một lần, liền quét sạch, rốt cuộc không thấy xuất hiện nữa.

Trong ngõ tắt rất yên tĩnh, bởi vì nơi này cách xa khu dân cư, cửa hàng bên cạnh cũng sớm dọn quán, nếu muốn ở trong này làm chuyện xấu gì tuyệt đối là rất thuận tiện.

Các nữ sinh sẽ không ngốc đến mức đi đường này, cho nên tội phạm biến thái cường bạo cũng không có cơ hội phạm án.

Nhưng tôi nghĩ là, một thiếu niên giống như tôi, thân cao hơn 1m75, cân nặng 67kg, hình thể cũng coi như cường tráng, cho dù muốn cướp, tôi cũng không mang mấy tiền, nên sẽ không làm cho người khác có dục vọng phạm tội.

Chỉ là, sự tình cứ như thế xảy ra.

Khi tôi mua xong đồ, quay lại đường cũ về nhà, đi đến một nửa, đột nhiên cảm thấy có tiếng bước chân trùng lặp với tôi, vừa mới tò mò muốn quay đầu lại xem, đã bị người cho một cán dao, thủ pháp rất gọn gàng, mau, mạnh, chuẩn, tôi lập tức liền rơi vào bóng tối.

Trước khi té xỉu, tôi vẫn đang không rõ, vì sao lại bị người ám toán.

Sau đó tôi liền xuất hiện ở đây.

Lúc vừa mới tỉnh lại, cổ còn ần ần đau, hiển nhiên cách lúc tôi té xỉu không lâu.

Nhưng trừ bỏ cổ, không có nơi nào đau, hẳn là không bị người nhân cơ hội đánh, chỉ là có chuyện là lạ.

Tôi không nhìn được.

Trước mặt là một mảnh tối đen.

Trùng trùng mắt, cảm giác hình như mắt bị bịt bằng thứ gì đó, hoàn toàn ngăn cản tầm mắt của tôi.

Còn có một chuyện khác là lạ.

Tôi không động đậy được.

Cổ tay, mắt cá chân đều bị trói lại, nhưng không phải dùng dây thừng, mà là mảnh vải chất liệu tơ tằm rất tốt, cho dù nó buộc rất chặt rất chắc, vô luận tôi giãy giụa thế nào đều không động đậy được, thì cũng sẽ không bị thương.

Một chuyện cuối cùng là kỳ quái nhất.

Tôi có thể rõ ràng cảm giác được giường đặt ở dưới thân, chất liệu rất tốt, cái nệm mềm mại kia, nằm ở phía trên thật sự vô cùng thoải mái, so với cái giường gỗ cũ kỹ ở nhà tôi thì tốt hơn một trăm lần.

Chăn bông hẳn là làm bằng sợi tơ tằm, lúc đắp lên siêu cấp thoải mái.

Tôi biết nguyên nhân của tất cả điều này là: hiện tại tôi hoàn toàn trần trụi.

Cho dù hiện tại là mùa hè, tôi vẫn cảm thấy một chút rét lạnh, thân thể hơi hơi phát run.

Tuy rằng nguyên nhân phát run chủ yếu là, tôi rất sợ hãi.

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

Ở trong ngõ tắt đột nhiên bị tập kích, nếu bị đánh một chút hoặc là bị cướp bóc, tình huống cũng tốt hơn hiện tại.

Giờ phút này hai mắt tôi bị bịt kín, tay chân bị trói, toàn thân trần trụi, không có thị giác, lại không thể động đậy, muốn một thiếu niên mười sáu tuổi bình thường, như thế nào có thể bình tĩnh đón nhận?

Nếu là nữ sinh gặp phải tình huống hiện tại, có lẽ còn hiểu được.

Nhưng tôi là một nam sinh, dung mạo không xuất sắc, tôi hoàn toàn không biết mình có điểm nào làm cho người ta muốn phạm tội, làm cho tôi biến thành loại tình trạng hiện tại.

Nhưng sự thật xảy ra trước mắt, tôi hẳn là bị biến thái coi trọng.

Phỏng chừng cái tên biến thái kia cũng rất có thể là tội phạm cường bạo.

Mà tôi hy vọng hắn đừng là một tên ngược đãi cuồng.

Sau khi tôi phát run mười phút, hiểu rõ tất cả sự tình, dự đoán xong tình huống mà số phận tôi có thể phải chịu đựng, cuối cùng tôi khôi phục lại bình tĩnh.

Tôi bắt đầu thử đoán mình đang ở nơi nào.

Bốn phía rất yên tĩnh, trừ bỏ tiếng tim đập do khẩn trương của tôi, tôi không nghe được âm thanh nào khác.

Cũng không cảm giác được tồn tại của những người khác.

Cho nên cái tên biến thái kia trói tôi ở chỗ này xong, liền bỏ đi, ném tôi lại ở trong này tự sinh tự diệt?

Hắn sẽ không phải tính toán để cho tôi đói chết ở trong này chứ?

Tôi không khỏi tưởng tượng hai tuần sau, trên các trang báo xã hội có một dòng tin: “Ở trong một nhà xưởng vứt đi, phát hiện một khối thi thể nam vô danh, toàn thân trần trụi, tay chân bị trói ở trên giường, nghi ngờ là bị xâm hại, khám nghiệm tích cực điều tra và giải quyết.”

Sự tình hẳn là không bi thảm như thế chứ?

Nhưng tôi cũng không xác định, là tình nguyện bị cái tên biến thái kia ngược đãi xong, tôi có được thả về nhà không.

Hay là dứt khoát cắn lưỡi tự sát trước, đỡ cho tự tôn nam tính của tôi gặp phải đả kích nghiêm trọng.

Sợ nhất chính là cái tên biến thái kia sẽ cho tôi tiền gian hậu sát(cưỡng trước giết sau), thật hối hận trước kia vì sao lại bài xích đồng tính luyến ái, còn cùng bạn học trong lớp hung ác chửi một tên, nhưng thật sự không thể trách tôi, là một người đã bảy tám mươi tuổi, cư nhiên còn vọng tưởng phát sinh quan hệ thân mật với những thiếu niên dạt dào thanh xuân như chúng tôi, hẳn lại còn là số 0!

Từ từ, kỳ thật tôi cũng không cần bị quan như thế, có lẽ bắt tôi đến không phải đàn ông, là một phụ nữ?

Có lẽ là phụ cận có một bà già, nhìn trúng dáng người cường tráng của tôi, muốn ăn cỏ non, nên mới có thể trói tôi lại cũng không chừng?

Nhưng suy luận này lập tức đã bị chính tôi phủ quyết.

Có bà già nào ra tay tốt như thế, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai đánh mê tôi, còn khiêng tôi đến đây, cuối cùng lại cởi sách quần áo của tôi, cột vào trên giường, rồi mới không thấy bóng dáng?

Chính là cái tên trói tôi lại rồi cuộc đi đâu?

Lúc tôi ra khỏi nhà là tám giờ tối, bình thường đã sớm qua bữa tối.

Hay là tên kia vì bắt tôi, không ăn gì, trói tôi xong mới nhanh đi nhét đầy bụng, đợi no xong mới đến giở trò với tôi?

Nghĩ vậy, tôi không khỏi cười khổ.

Tôi thân là diễn viên của vụ án bắt cóc, cư nhiên còn có thời gian nhàn rỗi nghĩ đông nghĩ tây.

Nhưng nếu tôi không nghĩ biện pháp phân tán lực chú ý của mình, tôi sợ sẽ lập tức bật khóc.

Dù sao đả kích này với một thiếu niên mười sáu tuổi mà nói, vẫn là quá lớn, hơn nữa không biết sau đó sẽ có chuyện khủng bố gì chờ tôi.

Càng nghĩ, trái tim liền đập càng nhanh, thân thể cũng run rẩy càng ngày càng mãnh liệt.

Đúng lúc này, cách đó không xa đột nhiên truyền đến tiếng mở cửa, cánh cửa hẳn là ở vách tường đối diện.

Tiếng bước chân nhỏ vụn vang lên, không phải tiếng giày, như là dép lê mềm đi trong nhà, chỉ có tiếng mặt vải ma sát sàn nhà, cảm giác như không cố ý chậm lại tiếng bước chân của bản thân, sợ làm ảnh hưởng đến ai đó.

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

Sẽ không phải là hấn sợ đánh thức tôi chứ?

Đã trôi tôi đến nơi này, còn giả bộ hảo tâm cái gì.

Nhưng tôi cũng không có can đảm cho hấn biết tôi đã tỉnh lại, tiếp tục ngoan ngoãn nằm ở trên giường giả bộ ngủ, chỉ sợ tiếng tim đập cùng thân thể run nhè nhẹ sẽ để lộ bí mật.

Người nọ hình như cầm trong tay thứ gì đó, đặt ở trên cái bàn cách đó không xa, qua một lúc lâu, mới đi về phía tôi.

Hô hấp trở nên dồn dập, tên kia sẽ lại đây, cái tên biến thái đã bắt cóc tôi lại còn cởi sạch quần áo của tôi.

Người nọ đi đến bên giường dừng lại, rồi mới ngồi xuống giường, tôi cố gắng làm cho tâm tình của mình thả lỏng, thân thể bảo trì bình tĩnh, tim đập vững vàng, không cho hấn phát hiện tôi đã tỉnh lại.

Hai má đột nhiên truyền đến xúc cảm ấm áp, tôi sợ tới mức thiếu chút nữa kêu to, may mắn trước khi thanh âm tràn ra liền nhận xuống.

Người nọ đưa tay vuốt ve má phải của tôi, như là cha mẹ đang chăm sóc đứa con đang ngủ say, nhẹ nhàng cẩn trọng, bàn tay hấn rất lớn rất dày, nhiệt độ cơ thể cao hơn tôi, điều này làm cho tôi đang có cảm giác rét lạnh bỗng nhiên thấy thoải mái.

Đến tận đây, tôi khẳng định người này tuyệt đối là đàn ông, nhưng động tác hiện tại của hấn lại không giống một tên biến thái, rốt cuộc là hấn muốn làm gì?

Có lẽ, hấn là một người đàn ông đau lòng khi mất con, nhìn thấy tôi cũng bằng tuổi con hấn, liền nhất thời xúc động trôi tôi về đây, lấy an ủi đau xót trong lòng.

Nhưng vì sao phải cởi sạch quần áo của tôi?

Suy luận lần thứ hai thất bại.

Tôi liều mạng làm cho mình xem nhẹ tồn tại của người bên cạnh, như vậy tôi mới không cảm thấy sợ hãi cực độ, mà người nọ ngoại trừ sờ mặt của tôi, vẫn không có động tác gì khác, làm cho tâm lý sợ hãi khi tưởng tượng đến những trường hợp xấu nhất của tôi, cũng dần dần thả lỏng.

Có lẽ tôi nói lý với hấn, hấn sẽ thả tôi về nhà?

Nhưng giây tiếp theo, ý nghĩ của tôi lần thứ hai bị chính tôi hung hăng phủ định.

Bởi vì tên đàn ông kia cư nhiên bắt đầu hôn tôi, hơn nữa là hôn sâu.

Tôi không hề phòng bị, đầu lưỡi của hấn dễ dàng xâm nhập vào khoang miệng tôi, đến tận đây tôi rốt cuộc không thể giả bộ, bắt đầu chống cự mãnh liệt.

“Chịu tỉnh?” Tiếng nói của nam nhân mang ý cười, ngoài ý muốn rất êm tai, trầm thấp mang theo từ tính, nếu như đi làm ca sĩ chuyên nghiệp hấn là sẽ thành ngôi sao.

“Ngô.” Có thể nào là, ngay từ đầu hấn liền biết tôi đã tỉnh? Tên biến thái tâm cơ âm trầm này!

Hấn cũng không hôn lâu, lập tức liền rời đi, quả thực như là vì bức tôi tỉnh lại mới hôn tôi.

Cứ việc lúc này tôi thật kinh hoàng, nhưng tôi quyết định giáng đòn phủ đầu, trước khi hấn làm ra chuyện khùng bố gì với tôi, có lẽ đi tán gẫu để dời lực chú ý của hấn là tốt nhất.

“Chỗ, chỗ này là chỗ nào?”

Tâm tình của nam nhân tựa hồ vô cùng tốt, cứ như vậy ngồi ở trên giường, không tiếp tục động thủ với tôi, nhưng tôi có thể cảm giác tầm mắt của hấn đang chạy khắp nơi trên cơ thể tôi.

“Đây là nơi bí mật của hai chúng ta.” Thậm chí còn hữu tình cười nhạt nói.

“Vậy xin hỏi anh vì sao lại mang tôi đến nơi này?” Nghe nói tâm tư của biến thái đều rất mỏng manh, chỉ một điều rất nhỏ thôi cũng sẽ bị kích thích, cho nên tôi cẩn thận suy nghĩ dùng từ, bảo trì lễ phép tạo ấn tượng tốt, để tránh kích phát dục vọng ngược đãi của hắn với tôi.

Tiếng nam nhân cười yếu ớt, giống như tôi vừa hỏi một vấn đề hết sức ngu ngốc.

“Hứng thú nổi lên, bởi vì tôi muốn, cho nên liền làm như thế.”

Cũng chính là: chỉ cần tôi thích, có cái gì không thể?

Lời nói thịnh hành từ mấy trăm năm trước, người đàn ông này cứ nhiên dùng vào lúc này.

“Hai chúng ta hẳn là không biết nhau chứ?” Rất nhiều án kiện xâm hại ***, đều là từ người quen gây nên, tuy rằng bên cạnh tôi hẳn là không có người biến thái như thế, nhưng hẳn có thể là nhân viên của tiệm tạp hóa, hoặc là nhân viên tạp vụ được nhà trường thuê đến quét tước cũng không chừng.

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

“Cậu nói sao?” Nam nhân không trả lời thẳng, nhưng tôi cảm thấy hắn hẳn là quen biết tôi. Có lẽ là một vị thúc thúc quái dị nào đó cùng ở trong ngõ nhỏ, nhưng thanh âm của hắn rất trẻ, cho nên là ca ca quái dị.

Tóm lại, hắn hẳn là dự mưu đã lâu, tuyệt đối không phải bởi vì tôi xui xẻo, vừa vịn đi qua nơi đó mới bị hắn chộp được.

“Tôi ra ngoài mua đồ, người nhà còn đang chờ tôi trở về, nếu bọn họ không thấy tôi về sẽ đi báo cảnh sát.” Tôi ý đồ làm cho hắn biết khó mà lui.

“Phải mất tích hơn bốn mươi tám giờ, cảnh sát mới có thể thụ lý.” Hiển nhiên nam nhân không sợ, hơn nữa kiến thức pháp luật còn tinh tường hơn tôi.

Không xong, trong đầu tôi cứ nhiên không nghĩ ra được chuyện gì nữa.

Nam nhân đợi trong giây lát, thấy tôi không nói lời nào, không khỏi cười khê ra tiếng. “Không phản đối? Tôi đây phải thúc đẩy nha.”

Tôi cảm giác được tay của nam nhân bò lên ngực của tôi, nhẹ nhàng dao động xung quanh, như là muốn thử phản ứng của tôi.

Cảm giác khẩn trương vừa mới biến mất, giờ phút này lại bay lên, hơn nữa mất đi thị lực, xúc cảm da thịt của tôi so với cái gì đều mãnh liệt, tôi không khỏi căng thẳng thần kinh.

“Anh, anh muốn làm gì hả?” Sợ hãi làm cho tôi không suy nghĩ hỏi ra một vấn đề ngu xuẩn.

“Làm cậu nha.” Nói xong, nam nhân dừng một chút. “Xin lỗi, tôi nói chuyện rất thô tục, phải nói là làm tình mới đúng, tôi muốn ôm cậu.”

Kháo, mặc kệ là cách nói nào, ý tứ chẳng phải giống nhau sao, tóm lại hắn chính là muốn chơi tôi, xem ra tiểu cục hoa của tôi khó mà giữ được.

Cho dù biết vô dụng, tôi vẫn bắt đầu giãy giụa, muốn tránh khỏi động chạm của nam nhân.

Phản ứng của tôi tựa hồ chọc cười nam nhân, tiếng nói mang theo ý cười cất lên: “Phản ứng của cậu tựa hồ rất kịch liệt, nhưng mà tôi thích.”

Thích cái quỷ, tôi làm cái này gọi là phản kháng không phải phản ứng!

Nhưng tôi không dám mở miệng, bởi vì tay của nam nhân đi tới ngực trái của tôi, ngón tay thon dài nhẹ nhàng ấn lên đầu nhũ của tôi.

“A.” Xúc cảm lạnh lẽo làm cho tôi bật kêu ra tiếng, rõ ràng bàn tay hắn thật ấm áp, ngón tay lại lạnh như khối băng.

“Thật mất cảm nha, như vậy lúc chơi mới có thú.” Sau đó nam nhân bắt đầu vuốt ve đầu nhũ của tôi, một tay kia đánh úp về phía sườn eo của tôi.

Tôi vốn rất sợ nhột, hiện tại hai nơi cực độ mất cảm đều bị nam nhân nắm trong tay, làm cho tôi vận vẹo lợi hại hơn.

Giây tiếp theo, ngay cả miệng của tôi cũng mất đi tự do, nụ hôn nồng nhiệt bá đạo mà kịch liệt, nam nhân cường ngạnh cạy mở khớp hàm của tôi, đầu lưỡi linh hoạt liếp liếp bên trong khoang miệng của tôi, cũng bức tôi đáp lại.

Cảm giác chán ghét khi bị đồng tính hôn môi lập tức dâng lên, tôi ghê tởm quay đầu muốn chạy trốn, lại trốn không thoát công kích của nam nhân.

Môi lưỡi của nam nhân lại tiếp tục dời khỏi trần địa, hôn môi cảm, cổ của tôi, rồi mới đi đến ngực của tôi, hôn nút làn da của tôi, nhất định phía trên sẽ có nhiều điểm tím đỏ.

Bàn tay đang đùa bỡn đầu nhũ của tôi đột nhiên rời khỏi, đi xuống thăm dò, trượt đến đùi của tôi.

Bởi vì bị trói, hai chân của tôi căn bản không thể khép lại, tay của nam nhân nhẹ nhàng tham nhập, vuốt ve đùi trong của tôi, rồi mới thuận thế xoa hai tiểu cầu của tôi.

“Dừng tay!” Tôi rốt cuộc không nhịn được hô lên, đó là nơi tư mật, ngay cả chính tôi chưa từng tỉ mỉ nghiên cứu qua, tên nam nhân kia cứ nhiên lại giống như kiểm tra sức khỏe, nhẹ nhàng xoa bóp vỗ về chơi đùa.

Mà càng làm cho tôi không thể thừa nhận chính là, rõ ràng tôi rất bài xích động chạm của hắn, vậy mà lại có phản ứng với động tác của hắn, tính khí không chịu khống chế của tôi hơi cương lên.

“Không phải cậu cũng cảm thấy thật thích sao? Nhóc con khẩu thị tâm phi.” Nam nhân búng nhẹ lên phần thân của tôi, tôi không khỏi mất cảm rung động, hơn nữa càng thêm đứng thẳng.

“Đáng giận!”

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

Nam nhân bắt đầu liếm đầu nhũ của tôi, đầu tiên là hôn môi, rồi mới vươn đầu lưỡi liên tục liếm láp, tiếp theo giống như là nút nướu vú cao su, ngậm cả đầu nhũ của tôi vào miệng rồi nút.

Chưa bao giờ biết đầu nhũ của đàn ông cũng có cảm giác như thế, hô hấp của tôi trở nên dồn dập, thân thể nóng lên, một loại tình tứ khác thường từ nơi bị nam nhân đụng chạm lan ra khắp toàn thân.

“Rất thoải mái nhỉ?” Nam nhân đột nhiên dùng răng nanh khê cắn đầu nhũ của tôi, làm cơ thể tôi giật nảy.

“Cậu thật sự rất mất cảm.” Bàn tay vỗ về chơi đùa xong âm nang, liền đánh úp về phía YJ đã hoàn toàn cương của tôi, đầu tiên là nắm hết, hơi hơi súc vài cái, tiếp theo lấy móng tay gãi gãi lên phần thân, cuối cùng dùng ngón cái xoa bóp đầu nướu của tôi.

“A.” Tôi không khống chế được kêu ra tiếng, không nghĩ tới tôi cứ nhiên sẽ phát ra tiếng rên rĩ giống như con gái này, tôi sợ tới mức lập tức ngậm chặt miệng.

“Rất êm tai nha, sao lại không kêu? Kêu thêm vài tiếng đi.” Nam nhân ác liệt dùng sức súc YJ của tôi, dùng cả tay lẫn miệng đùa bỡn đầu nhũ của tôi.

Tôi rốt cuộc không nhịn được, há mồm rên rĩ như nam nhân mong muốn.

“Ưm a, cái đồ vương bát đản nhà anh a!”

Nam nhân đột nhiên dùng sức cắn tôi một miếng, làm cho tôi đau đến kêu ra tiếng.

“Đừng nói những lời tôi không thích nghe, bằng không cậu sẽ đau đấy.” Nam nhân khê liếm lên nơi vừa rời hân cắn tôi, trong câu nói trầm thấp có chứa uy hiếp.

Tôi đương nhiên hiểu được ý của hắn là gì, hiện tại tôi hoàn toàn không thể động đậy, tùy tiện hắn muốn làm gì với tôi thì làm, nếu hắn giở trò với tôi tôi cũng vô pháp chống cự.

Vì mạng nhỏ suy nghĩ, tôi chỉ có thể thuận theo ý của nam nhân, phát ra tiếng kêu tựa hồ sẽ làm hắn càng hưng phấn.

Giờ phút này tôi chỉ hy vọng, hắn chỉ là đơn thuần, dù sao đôi mắt của tôi bị bịt kín, căn bản không thấy được diện mạo của hắn, không biết hắn là ai, ngàn vạn lần đừng là một tên tiền gian hậu sát.

Dù sao tôi là nam, cho dù bị cũng sẽ không có hậu di chứng gì, chỉ cần tâm lý có thể tự điều chỉnh lại là được rồi, tôi tin tưởng lực tinh thần của tôi đủ mạnh, sẽ không bối rối mà biến thành người tự kỷ hoặc là đồng tính luyến ái.

Đôi môi dịu dàng rời khỏi đầu nhũ của tôi, thuận theo ***g ngực của tôi đi xuống, chiếc lưỡi nhả nhụy mềm mại giống như đang nhắm nháp mỹ thực, nhẹ nhàng liếm láp, làn da ẩm ướt bại lộ ở trong không khí, một loại cảm giác mát lạnh từ lòng ngực lan dọc thân thể, cho đến chỗ hạ phúc mới dừng lại.

Bàn tay vốn đang sục YJ của tôi đột nhiên rời đi, phần thân bởi vì khoái cảm biến mất mà run rẩy.

“Ừm.” Nam nhân trầm ngâm, đột nhiên dừng lại việc xâm phạm tôi.

Tôi tựa như bị người lôi ra khỏi ôn tuyền nóng bỏng, ném vào trong hồ băng, thân thể bởi vì *** mà nóng lên lại chậm rãi lạnh như băng, tôi không ngừng thở dốc, chỉ là thứ đã cương cứng rồi cũng không thể biến mất nhanh như thế.

“Bảo bối của cậu cũng rất lớn nha.”

Đột nhiên nghe được ca ngợi của nam nhân, một loại cảm giác về sự ưu việt không khỏi tăng lên. Tuy rằng tôi mới mười sáu tuổi, thân thể đang trong giai đoạn phát triển, nhưng vóc dáng của tôi khi so sánh với bạn học có vẻ cao ngất hẳn chắc hơn rất nhiều, sau đó cũng từng chơi trò so sánh lớn nhỏ, không phải tôi khoe khoang, nhưng trong bạn học không có ai to bằng của tôi.

“Anh mới biết được.” Tôi hừ lạnh nói. Nghĩ thâm thứ đó của hắn chắc là không lớn bằng ai, bằng không làm gì dùng phương pháp này trối người đến đùa bỡn?

Tuy rằng vừa rồi thân thể hắn đặt ở trên người tôi, có cảm giác là một người đàn ông cường tráng, cơ thể cường ngạnh hơn tôi rất nhiều, nhưng có vẻ hắn chính là loại người ngoại cường trung kiên (ngoài mạnh trong yếu), thân thể cường tráng, cái thứ kia lại chỉ to bằng cái đầu đinh.

Nam nhân cười khê ra tiếng, trong miệng tấm tắc nói: “Nhan sắc cũng không tồi, rất xinh đẹp, hình dạng cũng thực hoàn mỹ, nhìn cậu dễ dàng cương như thế, hắn là cậu rất ít tự làm nhĩ? Vẫn là xử nam?”

Lúc này tôi mới biết được vì sao hắn đột nhiên ngừng lại tất cả động tác, hóa ra hắn đang giám định và thưởng thức YJ của tôi.

Kháo! Người này quả nhiên biến thái, cư nhiên cứ như vậy thân nhiên đánh giá gia hỏa nhà tôi, nghĩ đến giờ phút này tầm mắt của nam nhân đang hăng say nhìn chăm chú chỗ tư mật của tôi, một loại cảm giác rối loạn khác thường từ chỗ eo tràn ra, *** nóng bỏng đánh mạnh xuống phía dưới, phần thân vốn bởi vì mất đi an ủi mà hơi mềm nhũn xuống lại một lần nữa đứng thẳng.

“Thật sự vẫn là xử nam? Hiếm thấy.” Nghe nam nhân dường như thở dài nói, một ngọn lửa vô danh đột nhiên bùng lên.

Vẫn là xử nam cũng không phải tôi sai a! Khi học quốc trung tôi có quen bốn bạn gái, bạn gái đầu tiên chỉ có tiến triển đến nhẹ nhàng hôn môi liền chia tay; người thứ hai thì tốt hơn chút, ít nhất đầu lưỡi có trao đổi; người thứ ba có hơi sờ mông vài lần, vẫn là đánh lén mới được; người thứ tư có vẻ thoáng hơn, để cho tôi sờ soạng ngực vài lần, nhưng mảnh đất tam giác quan trọng nhất này, lại thế nào cũng không chịu cho tôi sờ.

Mỗi lần nghe bạn bè khoe ra thời điểm nào bọn họ phá tân, một buổi tối cùng bạn gái làm mấy lần, các cô ấy là như thế nào bị bọn họ thao đến cao trào, cái loại khoái cảm khi bắn tinh ở trong cơ thể người khác này, không phải tự an ủi có thể so sánh được, tôi hận không thể nhét bọn họ vào túi.

“Còn chưa làm tình với người khác, trách không được miễn cảm như thế.” Dương vật cương cứng đứng thẳng đột nhiên bị người bắn nhẹ một cái, tôi không hề phòng bị bật kêu ra tiếng.

“Nể tình đây là lần đầu tiên của cậu, tôi sẽ cho cậu thích một chút, đến lúc đó cậu nên ngoan ngoãn cảm ơn tôi nha.” Ngữ khí của nam nhân mang theo vẻ trêu đùa thản nhiên, hai chữ cảm ơn nghe vào trong tai tôi có loại quái dị nói không nên lời.

Dùng thí mất để nghĩ cũng biết cảm ơn mà hắn nói là chỉ cái gì.

Không đợi tôi trả lời, YJ đang nhẹ nhàng rung động đột nhiên bị một không gian ẩm ướt ẩm áp bao phủ, cảm giác hoàn toàn khác với bàn tay làm cho tôi chấn động toàn thân.

Không khó tưởng tượng thứ hiện tại đang bao lấy bảo bối của tôi là cái gì. Tên kia cứ nhiên giúp tôi? Trong đầu không khỏi trôi lên hình ảnh, tưởng tượng gia hỏa nhà tôi bị người đàn ông kia ngậm ở trong miệng, cảm giác ghê tởm chán ghét liền truyền đến từng đợt, làm cho tôi theo bản năng xoay eo muốn thoát khỏi.

Nhưng nam nhân đột nhiên nhẹ nhàng cắn một cái, cảm giác hơi đau đớn kia nhất thời làm cho tôi bị dọa không dám nhúc nhích.

“Đừng lộn xộn, hay là cậu không muốn thích lại muốn đau?” Trong câu nói trầm thấp tràn đầy uy hiếp, tôi cảm giận bất bình nhưng cũng không dám làm gì nữa.

Thấy tôi an tĩnh lại, nam nhân lại tiếp tục cúi đầu ngậm lấy YJ của tôi, lúc trước quá nhàm chán tôi có đo qua một lần, khi hoàn toàn cương, YJ của tôi dài mười lăm cm, khi so với bạn bè cũng xem như quái vật lớn, chính là nam nhân cứ nhiên có biện pháp một ngụm ngậm hết, cảm giác đầu nắm dường như đâm tới yết hầu của hắn.

Nam nhân chuyên tâm chăm chút mút, thỉnh thoảng dùng đầu lưỡi khẽ liếm phần thân, ngón tay vỗ về chơi đùa âm nang của tôi, không có một chỗ bị vắng vẻ.

Tôi không kìm được thở dốc, cắn răng nhịn xuống khoái cảm đang chạy thẳng lên óc, nhưng kỹ xảo của nam nhân thật sự rất tốt, tôi không nhịn được ngửa đầu về sau, mũi phun ra hô hấp dày đặc, yết hầu ngứa ngáy làm cho tôi muốn kêu ra tiếng.

“Ưm a a.” Tứ chi bị trói chặt ở trên giường, tôi chỉ có thể hơi vặn vẹo thân thể, trên người hơi đổ mồ hôi, phần eo theo bản năng thuận theo động tác của nam nhân mà chuyển động, ra vào khoang miệng ẩm áp của hắn.

Kháo, thật sự là thoát mái chết tiệt!

Khó trách các học sinh đều thích bạn gái giúp bọn chúng, cảm giác này thật sự là quá tuyệt vời, cứ việc tôi liều mạng nhịn xuống, nhưng dưới kỹ xảo liếm láp của nam nhân, tôi nhanh chóng có cảm giác muốn bắn tinh.

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

Ngay lúc tôi sắp bắn ra, gốc YJ lại bị nắm lại, hung hăng ức chế dịch thể phóng ra của tôi, tôi nhất thời đau khổ kêu rên ra tiếng.

“Thật nhanh, không hổ là xử nam.” Nam nhân nghiêng ngẫm nói nhỏ. “Còn chưa được đâu, tuy rằng là muốn cho cậu thích, nhưng tôi còn chơi chưa đủ, không thể cho cậu tiết sớm như thế.”

Nghe nam nhân nói thế lửa giận không khỏi bốc lên, hắn thật đúng là đang “chơi” YJ của tôi, vì sao tôi lại gặp gỡ tên biến thái này?

Khi đang kêu rên dưới đáy lòng, lưỡi của nam nhân lại liếm lên đầu nắm của tôi, đầu tiên là đánh một vòng xung quanh, sau đó mới liếm cái lỗ nhỏ duy nhất kia, nhẹ nhàng trêu chọc.

Khoái cảm trí mạng từ phía dưới kéo đến tứ chi trăm骸, cùng với không thể bắn tinh. Cảm giác thống khổ, tôi không khỏi run rẩy cả người, hai chân vô ý thức đá lung tung, lại vì bị trói chặt mà không thể động đậy.

“Chết tiệt anh đồ biến thái này, a!” Chịu không nổi hưởng thụ cùng khó chịu như ở thiên đường cùng địa ngục, tôi mang theo phần nộ bật thốt lên, tiếp theo phần thân bị cắn thật mạnh, đau đến làm tôi thiếu chút nữa mềm xuống.

“Tôi nói rồi, đừng nói những câu tôi không thích nghe, cậu sẽ bị đau.” Lời nói bao hàm khiển trách cùng thương tiếc chui vào trong tai, lại làm tôi nổi trận lôi đình. Nói cho cùng tôi giống như một đứa trẻ không nghe lời, làm cho hẳn chỉ có thể nhấn tâm trừng phạt tôi.

Tiếp theo nam nhân như là muốn bồi thường, càn ra sức phun ra nuốt vào YJ của tôi, tiếng chụt chụt *** mãi làm cho người ta nghe mặt đỏ tai hồng, nghĩ đến thanh âm kia là từ đâu mà đến, nhìn không đến tất cả làm tôi lại cảm thấy thẹn.

Cư nhiên bởi vì đồng tính chọc ghẹo mà thoải mái như thế, tôi sẽ không phải bị biến thái này đồng hóa chứ?

Phần thân bị cắn thận liếm láp, tiểu cầu phía dưới cũng bị ngón tay thon dài tỉ mỉ xoa nắn, bóp nhẹ, dẫn phát khoái cảm dị thường trực tiếp đánh thẳng vào YJ, toàn thân tôi không ngừng vận vẹo, thậm chí thoát khỏi *** khó có thể chịu được này.

“Muốn bắn sao?” Tiếng nói vốn vững vàng nay đã nhiễm màu ***, trở nên khàn khàn trầm thấp, nghe vào trong tai cảm thấy vô cùng ám muội. “Cầu tôi.”

“Nằm, nằm mơ!” Tôi há mồm thở dốc, thật vất vả phun ra hai chữ, hạ thân lại bị người mút chặt một cái, dục vọng muốn bắn từng đợt đánh úp lên, lại bị hung hăng ức chế, làm cho tôi có loại xúc động muốn khóc.

“Rất khó chịu nhỉ? Cầu tôi, tôi sẽ cho cậu bắn.” Thanh âm hơi khàn mang theo ý cười, nam nhân dù bận vẫn ung dung nhẹ nhàng gây tính khí của tôi, đầu lưỡi tinh tế nhấp nhám dịch nhầy trong suốt tràn ra từ lỗ nhỏ trên đầu nầm, tiếp theo ngậm YJ của tôi vào trong miệng, hút mạnh.

“A!” Không được, tôi chịu không nổi! “Buông tay, để cho tôi bắn.”

“Cầu tôi.” Tiếng nói khêu gợi mang theo hấp dẫn nồng đậm lạnh lùng phun ra hai chữ, động tác trong tay lại nóng bỏng hoàn toàn tương phản.

“Anh.”

“Cầu tôi.”

“A tôi ô” rốt cuộc không chịu được, tôi ô ô khóc thành tiếng, nước mắt mới vừa tràn ra hốc mắt liền bị cái khăn hút sạch, nức nở khó nhịn, đầu không ngừng lay động.

“Ngoan, cầu tôi.”

“Cầu anh, tôi muốn bắn.” Lúc này cái gì tự tôn cái gì kiêu ngạo đều bị tôi ném ra say đầu, thậm chí thỏa mãn dục vọng duy nhất trong đầu, bắn. tinh!

“A.” Tiếng cười trầm thấp như từ phương xa truyền đến, nam nhân vừa lòng nói: “Như cậu mong muốn.”

“A!” Theo một cái mút mạnh, áp chế dưới gốc cũng buông ra, dưới hai động tác đồng nhất, làm cho tôi lập tức bắn ra.

Nam nhân cũng không nhả ra, nuốt toàn bộ dịch thể của tôi vào trong bụng, tôi bắn liền ba đường mới dừng lại, sức lực toàn thân tựa hồ cũng biến mất, vô lực nằm phịch ở trên giường thở dốc.

Nuốt dịch thể của tôi lót bụng xong, nam nhân không buông tha một giọt nào, đầu lưỡi liếm từ đầu nầm đến tận gốc, đến khi toàn bộ nước bọt đều nhét vào trong miệng mới dừng lại.

“Hương vị cũng không tệ lắm.” Thanh âm phát ra bình phẩm, nam nhân thấp giọng nói, tiếp theo liền cúi xuống, hôn lên đôi môi do thở dốc mà hé mở của tôi. “Cậu cũng nếm thử đi.”

Đầu lưỡi linh hoạt không hề trở ngại xâm nhập vào khoang miệng của tôi, tôi vô lực chống cự, chỉ có thể mặc hấn đoạt lấy hô hấp của tôi, cũng đem thứ đó đưa vào miệng tôi, một vị tanh mặn từ đầu lưỡi lan ra, làm cho tôi nhẩn máy.

Cho đến khi tôi sắp hít thở không thông nam nhân mới lùi lại, cười yếu ớt nói: “Thế nào?”

“Tôi thở dốc bĩu môi. “Khó ăn muốn chết.” Nghĩ đến đó là từ trong cơ thể mình bắn ra, lại quái dị vô cùng.

“A, cậu còn nhỏ tuổi, không hiểu thưởng thức mỹ vị như vậy.”

Mỹ vị cái đầu! Người này thực không phải biến thái bình thường. Nhưng năm giây sau, tôi phát hiện mình vẫn còn xem nhẹ lũy thừa biến thái của hấn, phải nói, tôi đã quên ngay từ đầu hấn mới xuất hiện đã biểu hiện ra hấn có bao nhiêu biến thái.

Không đợi tôi bình phục hô hấp, môi lưỡi của nam nhân lại trở lại trên người tôi, nhẹ nhàng liếm thân thể che kín mồ hôi của tôi, như con cừu non ngậm cắn đầu nhũ của tôi.

Thân thể vừa mới bắt tinh trở nên vô cùng mẫn cảm, chỉ là một động tác như vậy, đã khiến cho tôi run rẩy kịch liệt, thất thanh kêu to.

“Ừm a!”

“Quả nhiên, dạy dỗ một cái là tất yếu.” Giọng nam trầm trầm, ngón tay thon dài lại lạnh như băng trượt theo eo của tôi xuống dưới, lướt qua bộ vị vừa mới bị hung hăng đùa bỡn, ôm lấy đùi của tôi.

Chẳng qua chỉ là vuốt ve rất bình thường, giờ phút này lại làm cho tôi cảm thấy có chứa rất nhiều ý vị, đùi phải không khỏi hơi co rút, nam nhân cảm nhận được liền cười nhạt, bàn tay đi xuống, vỗ về chơi đùa đùi trong vô cùng mẫn cảm của tôi.

Hôn môi mềm nhẹ cũng đi theo xuống phía dưới, hôn môi da thịt non mịn chỗ đùi trong của tôi, sau đó gặm cắn khi nặng khi nhẹ, không khó tưởng tượng trên đùi của tôi bị cắn thành bộ dáng gì.

Nhưng giờ phút này toàn thân tôi bởi vì bất tỉnh mà cảm thấy mềm nhũn, chỉ có thể theo phản xạ động hai cái, rốt cuộc không làm ra được hành động phản kháng thật sự nào, hơn nữa tôi vừa rồi cứ nhiên khóc cầu hấn, sau khi hoàn hồn, cảm giác khuất nhục nặng nề đập xuống người tôi, tôi chỉ có thể không ngừng lặp đi lặp lại ở trong lòng, chỉ cần tôi có thể chạy đi, tuyệt đối sẽ ngàn dặm đuổi giết tên biến thái đáng giận này!

Tay môi vốn đang dao động giữa hai chân, chậm rãi dời đến trung gian, cuối cùng đứng ở bẹn, nam nhân có chút phiền não lẩm bẩm: “Như vậy không thuận tiện rồi.”

Tiếp theo sức nặng ở cuối giường liền rời đi, mảnh vải vốn đang buộc chặt hai chân của tôi đột nhiên hơi buông lỏng, tôi không khỏi hồi hộp.

Tôi cố gắng kiềm chế yên lặng, chờ đợi thời cơ tốt nhất, cho đến khi trói buộc trên hai chân đều mất đi, tôi vung chân phải lên hung hăng đá nam nhân, hấn không nghĩ tới tôi sẽ đột nhiên làm khó dễ, bị tôi đá mạnh một cước, kêu rên ra tiếng ngã về phía sau.

Cước vừa rồi là tôi dùng toàn lực, dưới huấn luyện của câu lạc bộ bóng đá, lực chân của tôi cũng không phải là chuyện đùa, nghĩ đến hấn là sẽ làm hấn đau tạm thời không thể động, lợi dụng khoảng trống này, tôi giơ chân đá về phía tay phải, may mắn bởi vì từ nhỏ liền thích bơi lội, độ mềm mại của tôi rất tốt, dễ dàng liền đá tới chỗ mảnh vải đang buộc chặt cổ tay của tôi, cảm giác mảnh vải rộng ra, tôi vui mừng quá đỗi, đang muốn cố gắng vụn vụn giấy ra, hạ thể lại đột nhiên truyền đến đau đớn kịch liệt, tôi không khỏi kêu to ra tiếng.

“A!”

Một điểm nhỏ trên bộ vị yếu ớt hung hăng co rút đau đớn, như là bị thứ gì đó đâm vào, cứ việc tôi đau đến chảy mồ hôi, cũng không dám có hành động gì, chỉ sợ cái vật nhỏ đâm vào trong cơ thể tôi kia, sẽ lại tạo thành thương tổn lớn hơn nữa.

7. Chương 7

CHƯƠNG 7

“Là tôi sơ sót, quên cậu chẳng qua là một con mèo hoang mới vừa bắt về, dạy dỗ nhỏ nhỏ không đủ để cho cậu thần phục.” Ngữ khí của nam nhân có chứa tự trách, không hề có chút tức giận khi bị tôi táng cho một cước, động tác trong tay cũng tàn khốc như vậy.

Riêng là bị châm đâm vào, cũng đã làm cho tôi đau đến há mồm thở dốc, nam nhân càng ác liệt chuyển động cái châm rất nhỏ kia, ma sát khê khằng nhưng lại làm cho thống khổ của tôi tăng thêm vài lần.

“Đau quá!”

Trên gương mặt truyền đến một trận ầm ập, vuốt ve tràn ngập thương tiếc, mềm nhẹ như là đang đối đãi với bảo bối gì đó, hoàn toàn đối lập với hành động dưới hạ thân, cho tới bây giờ không nghĩ tới một người có thể đồng thời có được hai loại tính cách như vậy, che chở của thiên sứ cùng ngược đãi của ác ma, không khỏi làm cho trái tim tôi cảm thấy băng giá.

Tôi từ đầu tới cuối xem thường nam nhân này.

Hắn là một tên biến thái, biến thái vô lại, biến thái tàn bạo, biến thái dụ dỗ, lại biến thái máu lạnh.

Sự hãi sợ cái chết tập kích trong đầu, bóng ma bị tiền gian hậu sát vẫn không rời đi, tôi sợ hãi run rẩy, làm cho hạ thân càng thống khổ vạn phần.

“Đừng lộn xộn, cậu không sợ đau sao?” Nam nhân đau lòng nói, ngữ khí là dụ dỗ như vậy, châm trong tay lại càng đâm vào trong.

“Không cần! Đau quá.”

Thở dài thật sâu, nam nhân xoa nhẹ lên mặt của tôi, lau đi mồ hôi trên trán tôi, như là đang nói với một đứa trẻ không nghe lời: “Sớm biết như thế hà tất lúc trước lại làm như thế chứ? Tôi nói rồi, cậu không nghe lời, sẽ đau.”

Mỗi một câu nói ra, châm đâm vào tôi lại càng sâu, thậm chí xoay chọc, chuyển động.

“A!” Tôi đau đến cắn chặt hàm răng, sợ hãi cùng không dám mở miệng nói chuyện nữa, hắn là một ác ma.

“Rất đau, phải không?” Ngữ khí luyến tiếc lại mềm nhẹ, như là người đau chính là hắn. “Ai bảo vừa rồi cậu không nghe lời như thế, tôi chỉ có thể cho cậu một chút trừng phạt nhỏ nhỏ. Nào, nghe lời, được chứ?”

Chỉ cần có thể thoát khỏi đau đớn này, muốn tôi làm cái gì đều được. Tôi vội gật đầu không ngừng, chỉ cầu hắn có thể nhanh chóng chấm dứt khổ hình này.

“Đây chính là cậu đáp ứng, tôi không có bức cậu nha.” Cảm giác ngăn châm trên hạ thể đang chậm rãi rút lên trên, tôi đau đến thở dốc ra. “Ngoan, nhẫn nại một chút. Chỉ cần cậu ngoan ngoãn, tôi sẽ cho cậu thích, thoải mái đến quên cả tên của mình, thoải mái đến rên rỉ thét chói tai, thoải mái đến khóc cầu xin tha thứ, thoải mái đến kẹp chặt tôi.”

Một một câu biến thái nhục nhã chui vào trong tai tôi, làm cho tôi hiểu được người thế nào sẽ được loại đối đãi nào, để không phải chịu loại tra tấn khổ hình này, tôi chỉ có thể âm thầm nhẫn nhịn, tùy tiện hắn làm với tôi cái gì, có thể bảo toàn tính mạng là quan trọng nhất, có lẽ lấy lòng hắn, thỏa mãn hắn, hắn liền nguyện ý thả tôi cũng không chừng.

Cho đến khi châm hoàn toàn rút khỏi cơ thể tôi, tôi mới phun ra một hơi, thân thể vẫn ần ần run rẩy, chưa từng cảm nhận qua thống khổ như vậy, liền ngay cả lúc trước học thể dục bị gãy tay trái, cũng chưa khủng bố như thế.

Chân do đau đớn mà vô lực đột nhiên bị người giơ lên cao, mảnh vải quần quanh trên đầu gối, buộc chặt lại, làm cho hai đùi của tôi mở ra hai bên, hiện ra hình chữ M khuất nhục.

“Chắc chắn, tư thế này tốt, cảnh sắc thật không tồi.” Một loạt tiếng tanh tách vang lên, làm cho tôi rùng mình.

Giờ phút này, tư thái cảm thấy thẹn này, đã bị hoàn toàn được thu vào ống kính, nghe nam nhân chuyển động bên cạnh giường, không ngừng thay đổi góc độ chụp ảnh, một cổ phần hận thâm trầm chôn ở trong lòng tôi, chỉ đợi thời cơ tốt nhất để bùng nổ.

“Được rồi, kế tiếp chúng ta đi chơi một trò chơi chân chính thoải mái đi, vừa rồi tôi cho cậu thích một lần, hiện tại là lúc cậu báo ân.” Nam nhân leo lên giường, ngồi ở cuối giường, ngón tay lạnh như băng khẽ vuốt bẹn của tôi, tiếp theo chậm rãi đi xuống, vuốt ve hai cánh hông vừa lúc đối mặt với hân của tôi.

“Co đã thật không tồi, cậu thường vận động hả? Bơi lội? Đánh bóng rổ? À, theo lực đá tôi vừa rồi của cậu mà nói, cậu hẳn là cũng có đá bóng nhỉ?” Hơi thở nóng chấy phun ở trên tiểu cầu phía dưới của tôi, đôi môi mềm ẩm giống như lơ đãng nhân nói chuyện khép mở mà trượt qua cái túi, mang đến từng đợt khoái cảm thật nhỏ.

Bàn tay ở trên vú của tôi vừa bãi chà xát, không rõ mộng của đàn ông thì có gì thích mà sờ, lại cảm thấy kinh dị, cái mộng cơ nhiên cũng truyền đến từng đợt cảm giác thoải mái, thân thể thích vuốt ve của hắn.

Tôi lập tức cắn chặt môi dưới, vì thân thể của mình khuất phục dưới kỹ xảo của nam nhân mà cảm thấy phần nộ cùng tuyệt vọng.

Kỹ xảo của hắn thật sự rất tốt, ở hành động kế tiếp, tôi tuyệt đối không có biện pháp phản kháng hắn, đến cuối cùng chỉ biết theo như lời hắn rên rỉ thét chói tai, khóc cầu xin tha thứ.

“Huyệt của cậu là màu phấn hồng thật xinh đẹp, tựa như cánh hoa anh đào.” Nam nhân tán thưởng nói, cũng nhẹ nhàng hôn lên huyệt khẩu của tôi, làm cho tôi mất cảm co rút lại.

Nam nhân giống như đang cùng người hôn môi, hôn lên cái nơi mà chính tôi cũng chưa đùa bỡn qua, đầu lưỡi linh hoạt sớm đâm vào, liếm láp bộ vị nham nháp, tinh tế bôi trơn, phát ra tiếng nước *** mỹ.

“Không.” Đối mặt với xâm phạm từ từ xâm nhập này, tôi sợ hãi bật thốt lên.

Đầu lưỡi vốn trơn trượt đã lặng lẽ đâm vào huyệt khẩu, liếm láp hậu huyệt của tôi, cảm giác ngứa ngáy khác thường truyền đến, phần eo trở nên tê dại, tính khí vừa rồi do đau đớn mà tạm thời mất đi tác dụng cơ nhiên hơi cương lên.

“Người trẻ tuổi chính là có ưu thế, như thế đã nhanh chóng lấy lại tinh thần đứng lên.” Phát hiện phản ứng của tôi, nam nhân bốn cột trêu đùa, đầu lưỡi vẫn đang cố gắng tiến vào trong tìm kiếm, ngẫu nhiên ở bên miệng huyệt ngoáy tròn một cái, liếm láp đám lông thật nhỏ kia.

Hô hấp của tôi không khỏi dồn dập, nơi đó bị người đùa bỡn, vốn nên chán ghét vô cùng, rồi lại theo phản xạ co rút lại, chờ mong xâm lấn tiến thêm một bước, cơ thể của tôi rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Đối với chuyển biến dần dần của thân thể, tôi cảm thấy khủng hoảng.

“Thật đáng yêu, chỗ này của cậu hết mở ra lại co rút lại, khẩn cấp sao? Từ từ sẽ đến, cậu là lần đầu tiên, quá nhanh sẽ bị thương.” Nam nhân vỗ nhẹ mộng thịt của tôi, ngón tay thon dài đặt lên huyệt khẩu của tôi, nhẹ nhàng đè xuống, liền lọt vào một nửa ngón tay.

Cảm giác hoàn toàn khác với đầu lưỡi, cảm giác dị vật xâm lấn vô cùng rõ ràng, tôi đột nhiên chấn động, huyệt khẩu mãnh liệt co rút lại, kẹp chặt ngón tay nam nhân.

“Ai ai, thật sự cơ khát như thế hả? Thực không nhìn ra đấy.” Tiếp theo nam nhân có vẻ ảo não nói nhỏ: “Chỉ là chỗ này của cậu kẹp chặt như thế, ngón tay của tôi không vào được a, nếu không làm động tác khuếch trương thật tốt, đến lúc đó cậu sẽ rất đau.”

Nói xong nam nhân liền rút ngón tay ra, ma sát đột nhiên làm cho tôi kinh hô ra tiếng.

Cảm giác nam nhân đi xuống giường, đến cách đó không xa cầm một số đồ gì đó xong, lại trở về cuối giường, tiếp theo cảm giác lạnh lẽo truyền đến từ chỗ âm nang, chảy xuôi xuống phía dưới, nhỏ lên huyệt khẩu mất cảm, lại theo rãnh hông chảy xuống ga giường.

“Hơi lạnh, cũng sẽ có cảm giác một chút.” Tiếng cười thâm trầm từ ***g ngực truyền ra, ngón tay cũng lạnh lẽo giống như chất lỏng một lần nữa xoa lên huyệt khẩu của tôi, lại nhẹ nhàng ma xát, đè lên huyệt khẩu của tôi, mới thử đâm vào.

“A.” Cứ việc tôi co rút lại, ngón tay nam nhân bởi vì có trơn nên không hề trở ngại đâm vào trong hậu huyết của tôi, cho đến khi ngón tay của hắn đâm vào đến tận gốc mới ngừng lại.

“Nóng quá, cảm giác ngón tay của tôi sắp bị hòa tan.” Nam nhân thở dài nhẹ nhàng đưa đẩy ngón tay, chậm rãi chuyển động, thỉnh thoảng đè lên vách tràng của tôi.

8. Chương 8

CHƯƠNG 8

SM a, toy a

“Không, rút ra,” Cảm giác kỳ quái kia làm cho tôi cảm thấy sợ hãi, giống như có thứ gì đó thuận theo ngón tay nam nhân tiến thẳng vào trong cơ thể của tôi, phần eo nảy lên muốn thoát khỏi ngón tay kia.

“Mới một ngón tay đã có phản ứng như thế à? Tới thời điểm quan trọng thì nên làm thế nào chứ? Xử nam quả nhiên làm cho người ta vừa yêu lại vừa hận.” Không để ý tới phản kháng của tôi, ngón tay lạnh lẽo bừa bãi thăm dò, động tác dần dần tăng mạnh, liên tục đưa đẩy vào nơi đang khép chặt, thậm chí gập ngón tay lại, dùng đốt ngón tay ma sát vách tràng của tôi.

“A! Không.”

“Ai, quá nhạy cảm thật sự không tốt lắm, hại tôi rất muốn ngay lập tức hung hăng thao cậu, thao cho cậu khóc cha gọi mẹ, dục tiên dục tử, nhìn cậu chủ động mở chân ra, nâng cái mông nhỏ đáng yêu lên cầu tôi thao cậu.” Lời nói thô tục đến không chịu nổi như thế, nhưng ngữ khí của nam nhân vẫn tao nhã lạnh nhạt như vậy, tựa như đang đọc diễn văn trong một hội nghị.

Đội huyết khẩu của tôi trở nên hơi xốp, nam nhân liền đâm vào ngón tay thứ hai, cường ngạnh kéo căng hậu huyết nhỏ hẹp của tôi, sẽ không đau, nhưng cảm giác rất kỳ quái, tôi không ngừng co rút lại muốn đẩy dị vật ra, ngược lại lại nuốt ngón tay của nam nhân vào càng sâu.

“Tôi coi điều này như đang mời nha.” Nói xong, hai ngón tay trong huyết liền bắt đầu đưa đẩy thật mạnh, cũng không ngừng đè lên vách tràng mềm mại, giống như đang tìm thứ gì đó.

“A!” Trường kỳ ở trong trạng thái tối tăm, làm cho cảm quan của tôi mất cảm tới cực điểm, thân thể nóng bóng thấm ra một tầng mồ hôi, hai chân theo bản năng muốn khép lại, lại do bị trói mà chỉ có thể bất lực vịn vẹo, phần thân không có ai vỗ về chơi đùa không thể khống chế mà chậm rãi cương lên, dựng thẳng đứng, thậm chí còn có tinh thần hơn vừa rồi, thuận theo đưa đẩy của ngón tay nam nhân, không ngừng kích thích.

“A, cậu thật chặt, mới hai ngón tay cũng sắp không động đậy được, gia hỏa nhà tôi cũng không nhỏ đâu, thế này nên làm sao bây giờ.” Phiền não nói nhỏ, động tác của nam nhân càng thêm mãnh liệt, liên tục không ngừng mà đưa đẩy, đè nén.

Ngón tay nam nhân đột nhiên ấn đến một chỗ nào đó, một loại khoái cảm trước nay chưa từng có từ trong khuếch tán ra, làm cho tôi sợ run kêu lên, đầu theo phản xạ ngửa về sau, hạ thân co rút chặt lại, kẹp lấy ngón tay của nam nhân.

“Là nơi này sao?” Nói xong ngón tay thon dài càng thêm dùng sức đè lên, chậm rãi vuốt ve, kích thích nơi cực có cảm giác kia.

Từng trận khoái cảm không rõ truyền đến, tôi lắc đầu muốn tỉnh táo lại, hiểu được nếu thân thể chìm đắm vào trong khoái cảm này, sẽ là vạn kiếp bất phục, nhưng phần thân càng thêm đứng thẳng đủ để tiết lộ cảm giác chân chính của tôi, lỗ nhỏ trên đỉnh không ngừng tràn ra dịch nhầy, thuận theo phần thân chảy xuống huyết khẩu.

“A, rất thoải mái nhỉ? Ngoan, lại thả lỏng một chút, như vậy còn chưa đủ rộng, lúc “làm” cậu sẽ bị thương.” Hai ngón tay nam nhân chậm rãi tách ra, kéo căng hậu huyết chặt chẽ của tôi.

“Thật xinh đẹp, đến mặt trong của cậu cũng là màu phấn hồng, cắm vào nhất định sẽ rất thích, ai, cậu lại mở ra một chút được không? Như vậy tôi thật sự không chen lọt vào được.” Nam nhân trầm ngâm một lát, đột nhiên rút ngón tay ra, tôi không khỏi hô nhỏ một tiếng, ma sát kia bất ngờ rút ra, cư nhiên mang đến khoái cảm mãnh liệt.

“May mắn tôi phòng ngừa vạn nhất mà chuẩn bị mấy thứ này, bằng không tôi thật sự không biết nên làm thế nào để không làm cậu bị thương, có khả năng tận tình thao cậu.” Nam nhân rời khỏi giường, không lâu sau lại trở về, ngữ khí vui vẻ nói.

Trực giác của tôi mách bảo thứ hắc chuẩn bị khẳng định là bất lợi với tôi, cảm thấy vô cùng hoảng sợ, lại vô lực ngăn cản.

“Đây chính là thứ tốt đấy, hình dạng chất liệu đều là cao nhất, từ cỡ X bình thường đến cỡ XL thích nhất đều có, cậu hãy hết lòng hưởng thụ đi.”

Một thứ gì đó cứng rắn lạnh như băng dán lên huyết khẩu của tôi, nơi vừa rồi bị ngón tay nam nhân hung hăng đùa bỡn đang miễn cưỡng co rút lại, gel trơn lại chảy xuống, mục tiêu lần này hẳn là cái thứ đó, cảm giác một cây gì đó cứng rắn dài nhỏ cọ xát qua lại ở rãnh môn tôi, như là đang trấn an.

“Thả lỏng, phải cắm vào nha.” Nam nhân vừa mới nói xong, thứ kia liền cắm thẳng vào trong cơ thể tôi, hơn nữa cắm đến tận cuối, không dụ dằng dâm vào như ngón tay vừa rồi.

“A!” Tôi thất thanh thét chói tai, thứ này thô dài hơn ngón tay rất nhiều, là vật hình tròn, lại có rất nhiều hạt nhỏ nổi lên, theo phản xạ co rút lại, liền làm cho tôi cảm thấy từng trận sáng khoái.

“Rất tuyệt nhỉ? Cậu nhanh chuẩn bị cho tốt, đợi về sau sẽ càng thích.”

Dương cụ giả cắm ở trong hậu môn bắt đầu di chuyển, dâm sâu rút ngắn, cũng quấy loạn xoay tròn, càng ác ý đâm vào chỗ miễn cưỡng nhất kia của tôi, làm cho tôi kêu rên không ngừng, bộ vị vốn dĩ chật chội cũng trở nên non mềm, theo thói quen được đâm vào.

“Giỏi quá, cái miệng nhỏ nhắn của cậu càng lúc càng mở nha, nhưng vẫn không đủ, đổi cái lớn hơn một chút đi.”

Dương cụ giả bị hung hăng rút ra, rồi mới không hề ngừng lại cắm vào một cái khác, cái này so với cái vừa nãy còn lớn hơn một chút, cảm giác cũng càng rõ ràng.

“Ừm a.” Tôi vô ý thức vặn vẹo phần eo, như là kháng cự hoặc như là đón nhận, hậu huyết không ngừng co rút lại, cảm thụ phân thân giả đang đưa đẩy kia, khoái cảm không ngừng đánh úp lại, tiếng rên rỉ kêu gọi vang bên tai không dứt.

“Tốt lắm, chính là như vậy, lại nuốt sâu một chút, rất thích nhỉ?”

Từng cái phân thân giả được thay đổi, chiều dài cùng độ lớn cũng không ngừng tăng lên, khi tới cỡ X, cơ thể của tôi đã không thể chịu nổi, mà cảm thấy một chút đau đớn.

“Ai nha, không được rồi, đã là cực hạn sao? Chính là gia hỏa nhà tôi không nhỏ như thế a, cái miệng nhỏ nhắn của cậu sao lại non như thế chứ, một chút khuếch trương cũng không chịu nổi, như vậy sao thích được?” Nam nhân có vẻ tức giận nói, động tác trong tay lại dần dần chậm lại, sau đó ngừng hẳn.

Dương cụ giả rất lớn cắm sâu vào trong hậu huyết của tôi, tôi hơi hơi run rẩy, khoái cảm xấu hổ kia sớm làm cho tôi bắn ra, rồi phân thân lại đứng thẳng, nghe thấy nam nhân nói gia hỏa nhà hắn còn lớn hơn nữa, tôi không khỏi sợ hãi phát run.

“A, đã quên cái này còn có công năng khác, đến thử xem đi, sẽ rất thoải mái nha.” Nam nhân cười nhẹ vỗ vỗ phân thân của tôi nói, tiếp theo phân thân giả cắm ở trong huyết của tôi liền bắt đầu mãnh liệt rung động.

“A! Không không cần a a.” Khoái cảm khác hẳn dâm chọc, kích thích của chấn động kịch liệt này lại càng rõ ràng, những hạt nhỏ trên phân thân phân thân hòa theo rung rung, đè lên vách tràng của tôi, làm cho tôi không ngừng run rẩy.

“Vẫn là không được, thật phiền toái a, chẳng lẽ lại phải dùng cái kia sao? Thôi được rồi, cậu là lần đầu tiên, lỗ vốn cũng không sao.” Dương cụ giả đang rung động mãnh liệt bị rút mạnh ra, tôi kêu sợ hãi một tiếng lại bắn ra.

Ba lượt bắn tinh liên tục, tôi đã mệt mỏi không chịu nổi, toàn thân vô lực nằm ở trên giường.

Nhưng nam nhân cũng không chịu buông tha tôi, một xúc cảm lạnh như băng đánh úp lại, lần này để vào trong huyết của tôi chính là một chuỗi gì đó cùng loại với phật châu.

“Thứ này rất quý nha, nhưng công năng của nó lại nhiều, có quý nữa thì cũng đáng a, cậu nên tận tình hưởng thụ, cho cái miệng nhỏ nhắn mở lớn nữa nha.” Nam nhân vẽ vài vòng rồi đem chuỗi hạt nhét vào trong cơ thể của tôi, không cứng rắn giống như phân thân giả vừa rồi, chuỗi hạt thuận theo kết cấu bên trong huyết của tôi, chậm rãi chui vào, từng viên hình tròn làm cho hậu huyết mẫn cảm của tôi co rút lại.

“Không, không cần phóng nữa.” Cùng với chuỗi hạt liên tục xâm nhập, tôi hoảng sợ phát hiện nam nhân không có ý định dừng lại, không biết chuỗi hạt kia dài bao nhiêu, tôi sợ hãi kêu lên, giờ phút này chuỗi hạt này đã đâm đến chỗ sâu trước nay chưa từng có.

9. Chương 9

CHƯƠNG 9

“Không được? Tôi mới bỏ vào tám viên thôi mà, chắc chắn, như vậy không được, phải tập luyện nhiều một chút mới được.” Nhưng nam nhân không tiếp tục xâm nhập nữa, mà bắt đầu quay chuỗi hạt, hơn nữa từ từ rút ra, không cứng rắn giống như phân thân giả, viên châu gấp ghềnh kia, cùng vách tràng của tôi rất hợp nhau, ma sát từng nếp nhăn ở bên trong.

Một lát sau, khi thấy tôi đã thích ứng, nam nhân liền dừng đưa đẩy, nhét chuỗi hạt vào chỗ sâu trong cơ thể tôi, rồi mới mở chốt.

“A a!” Kích thích mang đến hoàn toàn khác với phân thân giả, khi chuỗi hạt chấn động, tự nó nhảy lên, khoái cảm từng đợt từng đợt đánh úp lại, ném tôi vào trong vực sâu ***.

“Đây mới chỉ là bắt đầu mà thôi, trò hay còn ở phía sau.” Viên châu vốn bóng loáng, tức khắc liền bật ra những hạt nhỏ lồi, khác với những hạt nhỏ của phân thân giả, hạt nhỏ của viên châu có góc rất nhỏ, cũng rất bén nhọn, theo vách tràng của tôi co rút lại, mang đến đau đớn kích thích.

“Không cần, ưm.” Nhưng theo đau đớn đánh úp lại, khoái cảm cũng theo đó lên cao, tôi linh hội được cái gì gọi là đau đớn cùng sung sướng, tra tấn làm cho người ta có cảm giác phát cuồng này, làm cho tôi mở miệng cầu xin tha thứ.

“Vì sao không cần? Không phải rất thoải mái sao?” Nam nhân ác ý đưa đẩy chuỗi hạt, càng kích thích niêm mẫn mẫn cảm của tôi, nó theo phản xạ co rút lại, đồng thời, không khỏi càng nuốt chuỗi hạt vào sâu hơn nữa.

“Không cần, van cầu anh.” Tôi không chịu nổi bật khóc, nam nhân cũng không thèm để ý tới tôi, ngón tay lạnh lẽo ôm lấy phân thân bị xem nhẹ hồi lâu của tôi, đầu ngón tay nhẹ nhàng chà xát xoa nắn đầu G của tôi.

“Cậu đã bắn ba lượt, bắn nữa sẽ không còn sức, phải bịt nó vào mới được.” Nói xong, lỗ nhỏ đầu tính khí liền bị một thứ gì đó đâm vào, tôi thét chói tai không ngừng giãy giụa, lại tránh không khỏi bàn tay đang thi ngược của nam nhân.

Nơi không nên bị tiến vào, truyền đến từng trận đau đớn, cũng vô cùng khó nhịn, thậm chí giống như hậu huyết, bởi vì đau đớn rất nhỏ này, phân thân của tôi lại dâng trào.

“Thân thể của cậu trời sinh đã thích bị người đùa bỡn a, ngay cả nơi này cũng rất có cảm giác sao?” Nam nhân nói xong cứ nhiên bắt đầu đưa đẩy vật thể trong lỗ, đau đớn bén nhọn hơn vừa rồi truyền đến, nhất thời làm cho tôi kêu ra tiếng, tính khí cũng bị thăm càng dựng thẳng lên trời.

“Tốt lắm, nhìn cậu thích như thế, tôi cũng sắp không nhịn được nữa, ngoan ngoãn mở cái miệng nhỏ nhắn ra đi.” Chuỗi hạt trong huyết lại càng chấn động kịch liệt, tôi bị đau đớn phía trước cùng khoái cảm giữa hông làm cho vừa khóc lại hô, không biết qua bao lâu, nam nhân đột nhiên rút cái thứ đang hung hăng tàn sát kia ra.

“Hừm, coi mòi hẳn là có thể rồi.” Nam nhân đâm mạnh bốn ngón tay lạnh lẽo vào trong hậu huyết của tôi, cũng nhẹ nhàng chuyển động. Trải qua kích thích liên tiếp vừa rồi, tôi đã quen có thứ gì đó tiến vào, dễ dàng nuốt bốn ngón tay đến chỗ sâu nhất.

“A, cậu đã hoàn toàn chuẩn bị tốt rồi, như vậy trò hay cũng tới rồi.” Ngón tay lạnh lẽo rút ra, cắm vào huyết khẩu của tôi chính là một thứ gì đó rất lớn lại rất nóng, chậm rãi chà xát nếp nhăn trên huyết khẩu, ý đồ xâm nhập.

Cảm nhận được độ lớn của thứ kia, tôi không khỏi kinh hãi, hấn đích xác có năng lực khiến cho tôi khóc lóc kêu tha, tôi sợ hãi liều mạng lùi lại, muốn rời khỏi cái thứ khủng bố kia.

“Chắc chắn, cậu đã muốn lại còn cố tình chối từ sao? Đàn ông quả nhiên hiểu đàn ông, biết chiêu nào làm người ta không chịu nổi nhất, cậu đã nhiệt tình mời như vậy, tôi đây sẽ không khách khí nha.” Không đợi tôi phản bác, cự vật thô to kia của nam nhân liền hung ác đâm vào trong cơ thể tôi, chỉ bằng một cú, hoàn toàn không có khoái cảm như lúc bị thao vừa rồi, đau nhức mãnh liệt làm cho tôi thất thanh kêu lên.

“A! Không cần, đau quá!” Tôi đau đớn liều mạng lắc đầu, niêm mạc bị kéo căng đến cực hạn truyền đến đau đớn cay xè, nội bích nhỏ hẹp bị YJ tráng kiện của nam nhân nhồi chặt, cũng đâm đến chỗ sâu chưa bao giờ có, chiều sâu cơ hồ như bị chọc thủng kia, làm cho tôi sợ hãi bật khóc.

“Yên tâm, rất nhanh sẽ thích, đảm bảo đến lúc đó cậu sẽ thoải mái bảo tôi đừng có ngừng đấy.” Nam nhân cười bắt đầu đưa đẩy phân thân cường tráng kia của hắn, đầu tiên rút ra đến khi chỉ còn đỉnh ở bên trong, rồi mới đâm thật mạnh xuống, va chạm vào bộ vị yếu ớt non mềm của tôi.

Tùy theo động tác của nam nhân, tôi đau đến ngay cả phân thân cũng mềm nhũn xuống, chỉ có thể liên tục lắc đầu hô to. “Không cần, đau quá, van cầu anh dừng.”

Chính là nam nhân vẫn ngoảnh mặt làm ngơ, vẫn như cũ ra sức thúc vào, phát ra từng đợt thổ dốc dày đặc. “Hô, thích quá, cậu thật chặt, chưa từng gặp qua lỗ nhỏ nào chặt như thế, thật muốn cứ như vậy thao cậu đến già, hung hăng mà thao cậu đến khi cậu không xuống được giường, chỉ cầu tôi đâm cậu cả đời.”

Tôi đau đến toàn thân vô lực, yết hầu cũng hơi sưng đỏ, thanh âm hét to dần dần yếu đi, đau đớn phía sau cũng chậm chậm tê liệt.

Ngay lúc tôi quen đau nhức như vậy, một tia khoái cảm từ trong vách tràng bị hung hăng ma xát dâng lên, hậu huyết vốn đã đau không thể phản ứng lại theo bản năng co rút lại, càng mang đến một đợt khoái cảm khác.

“Như thế nào? Bắt đầu thích chứ?” Nam nhân cười rồi đột nhiên cắm xuống, phân thân cương cứng va chạm đến chỗ làm tôi có cảm giác nhất kia, làm cho khoái cảm khiến người ta sợ hãi lập tức truyền khắp toàn thân, hạ thân đã xiêu xuống hồi lâu cũng bởi vì một kích này mà sống lại.

“A!”

Tiếp theo thế công của nam nhân không hề giảm, mỗi một lần đều hung hăng đâm tận gốc, mang đến khoái cảm càng nhiều. “Thoải mái không?”

Khi tôi bị khoái cảm bất ngờ làm cho không biết cái gì là tốt, nam nhân lại đột nhiên hỏi, tôi chỉ có thể vô lực lắc đầu, khoái cảm này quá mức mãnh liệt điên cuồng, đã không còn dùng từ thoải mái đơn thuần để hình dung được.

“Không thoái mái sao? Vậy thế này thì sao?” Nam nhân banh hai cánh hông của tôi, làm cho phân thân của hắn có thể thọc vào càng sâu, điều này khiến tôi càng thêm thống khổ, toàn thân không ngừng run rẩy.

“Nói a.”

“A a, thoải, rất thoải mái a.” Dưới đột kích của khoái cảm, tôi tan vỡ nói ra lời nam nhân muốn nghe. Rõ ràng mỗi một lần nam nhân thúc vào đều làm cho tôi thống khổ vô cùng, vậy tôi vì sao vẫn chờ mong hắn xâm nhập, thậm chí hy vọng hắn có thể càng hung mãnh thao huyết của tôi?

“Thế như vậy đủ sâu không?” Nói xong nam nhân nâng mông của tôi lên, nặng nề mà điên cuồng thúc từ trên xuống, ngón chân của tôi bởi vì va chạm này mà căng lên, thân thể uốn cong.

“Không.”

“Không đủ sâu?” Nam nhân ác liệt truy hỏi, thay đổi góc độ lại càng dùng sức thúc vào. “Thế như vậy thì sao? Có đủ sâu hay không?”

“A! Ô.”

“Nói a, tôi đâm có đủ sâu hay không?” Nam nhân cố ý muốn nghe đáp án, tôi liền vội vã gật đầu.

“Đủ, đủ sâu!”

Tiếng cười vừa lòng truyền đến, nam nhân đột nhiên ngừng lại đưa đẩy, phân thân to lớn kinh người ngủ đông ở trong hậu huyết của tôi, tôi cơ hồ có thể cảm giác được nhịp đập của nó.

“Luôn làm như vậy cũng không phải cách hay, cậu cũng thấy chán với tư thế này đi?” Nam nhân thuận miệng hỏi, tiếp theo liền đưa tay cởi mảnh vải đang chới chặt cổ chân của tôi, đồng thời cũng tháo luôn mảnh vải trên tay tôi, nhưng cũng không hoàn toàn cởi ra giống như chân, mà là trói chung hai tay trái phải vào nhau.

“Như vậy là có thể thuận lợi chơi, kế tiếp đổi tư thế nào được nhỉ, tư thế này cậu nhất định thích.”

10. Chương 10

CHƯƠNG 10

Tiếp theo cơ thể tôi đột nhiên bị xoay tròn 180 độ, biến thành mặt cúi xuống nằm úp sấp quỳ gối ở trên giường, nhưng tôi cùng nam nhân vẫn gắn chặt vào nhau, nộn thịt mẫn cảm bị ma xát như vậy kích thích, làm cho tôi đau kêu ra tiếng.

“A ——”

Nam nhân kéo hai chân của tôi, làm cho tôi lộ ra tư thế mông nâng cao lên, hai chân kéo rộng hết mức sang hai bên, tiếp theo hai tay phủ lên thịt mông của tôi, một bên vuốt ve, một bên bắt đầu tiếp tục đưa đẩy.

“A a ưm.” Tư thế này thật sự làm tôi cũng có cảm giác, bên trong đau đớn mang đến khoái cảm càng thêm rõ ràng, tôi thoải mái mà rên rỉ, hai tay nắm chặt chần đơn, thân thể tùy theo từng cú thúc của nam nhân mà lay động, một chút lại một chút tốc hành đánh sâu vào chỗ sâu trong hậu huyết, làm cho tôi không tự chủ được học theo mà lay động phần eo, đón nhận thế công của nam nhân.

“Đúng vậy, chính là như vậy, cậu học rất nhanh nha, quả nhiên là trời sinh bị người thao, cậu thích tôi thao cậu như vậy không?” Nam cái thật lớn đâm chọc ở trong hậu huyết ướt át, phát ra tiếng vang *** mẽ, mông thịt của tôi cùng đùi của nam nhân chạm vào nhau mang đến từng tiếng phạch phạch, còn có tiếng kêu rên *** dâng không ngừng của tôi, làm cho gian phòng này xuân sắc vô cùng.

Tôi đã bị lạc ở trong lốc xoáy dục vọng, chỉ có thể thuận theo khát vọng dưới đáy lòng, hướng về nam nhân yêu cầu càng nhiều.

“A, thích quá, dùng sức, càng sâu một chút.”

“A, rất thành thật a. Nói, nói cậu thích bị tôi thao, cậu muốn được tôi thao cả đời.”

Kích thích trên thân thể làm cho tôi không nghe rõ lắm lời nói của nam nhân, chỉ biết co rút mạnh hậu huyết, làm cho hai chúng tôi đều đạt tới một miền cực lạc khác của khoái cảm.

“A!” nam nhân bắt màn tạm dừng lại. “Thiếu chút nữa đã bị cậu làm cho bắn, thật không ngoan.” Nói xong liền mạnh mẽ đánh lên mông tôi, đau đớn bỗng rất chỉ làm cho tôi càng thêm hưng phấn.

“A, đừng có ngừng, tiếp tục đi.” Tôi không nhận được lay động cái mông, chủ động gần sát nam nhân, muốn nuốt cự vật của hắn vào càng sâu một chút, nam nhân lại nắm chặt lấy eo của tôi, không cho tôi cử động.

“Vậy cậu nói a, nói cậu thích bị tôi thao, muốn được tôi thao cả đời.” Nam nhân vỗ vỗ mặt của tôi, đánh thức thần trí đã trở nên mê ly của tôi.

“Ừm a, tôi thích bị anh thao, tôi muốn được anh thao cả đời.” muốn có cảm giác bị hung hăng nhồi chặt, muốn bị phân thân thô to kéo căng đến cực hạn, đâm chọc vừa đau lại vừa thích.

“Thật sự là một đứa nhỏ ngoan và thành thật, tôi đây sẽ thỏa mãn cậu nha.” Nói xong nam nhân đưa tay xoay tôi quay lại thẳng mặt, sau đó nâng dậy phần eo của tôi, làm cho tôi ngồi ở trên đùi hắn, cũng đem hai tay do bị trói mà tạo thành một hình tròn của tôi quàng xung quanh cổ hắn, giống như tôi đang ôm hắn.

Bởi vì tư thế biến hóa, lực lượng toàn thân của tôi đều đặt ở chỗ liên kết, làm cho nam nhân dễ dàng đâm vào tận chỗ sâu trong cơ thể tôi, tôi không khỏi sáng khoái rên rỉ.

“Sâu quá.”

“Còn có càng sâu nữa đây.” Không đợi tôi thích ứng, nam nhân liền ôm lấy hai cánh mông của tôi, nâng lên trên, rồi mới buông tay ra, làm cho tôi trực tiếp ngồi phịch xuống phân thân cương cứng của hắn.

“A a ——”

“Thích chứ?” Hơi thở nóng cháy phun ở trên ngực của tôi, nam nhân liếm láp đầu nhũ đứng thẳng của tôi, dùng răng nanh hung hăng nhay cắn, đau đến mức làm tôi lắc đầu thét chói tai, nhưng lại có một cổ khoái cảm khác tán ra.

“Nơi này cũng phải chiều cổ một chút mới được.” Tính khí do chậm chạp không thể phát tiết mà đau đến không ngừng run rẩy, bị nam nhân nắm ở trong tay, dùng sức xoa bóp, hơn nữa không ngừng đưa đẩy thứ trong lỗ nhỏ, tôi vừa đau lại vừa thích dựa vào nam nhân, như là đang cầu hắn sờ tôi càng nhiều.

“Thân thể của cậu thật sự rất có cảm giác nha, vô luận đùa bỡn thế nào cũng đều có khoái cảm, thật sự là quá tuyệt vời.” Nam nhân vừa lòng cười to, tiến đến hôn lên miệng của tôi, đầu lưỡi linh hoạt dùng sức liếm láp từng chỗ trong khoang miệng của tôi, khiêu khích trêu chọc đầu lưỡi đang không biết làm sao của tôi.

Đã bị nam nhân dụ dỗ, tôi không tự giác bắt chước động tác của nam nhân, với đầu lưỡi vào trong miệng hắn, cùng đầu lưỡi của hắn múa lượn, nước miếng không kịp nuốt xuống chảy dọc khoe miệng.

Chúng ta một bên kịch liệt hôn hít, nam nhân cũng không ngừng hung hăng nắn mạnh, thao làm tiểu huyết của tôi, âm hành dâng trào của tôi kẹt ở giữa bụng hai người ma xát, khoái cảm thống khổ khi muốn bắn lại không thể bắn ào ào kéo đến.

Hôn hồi lâu nam nhân mới thở dốc buông ra. “Thật sự là không xong, cậu sao có thể mê người như thế chứ? Làm cho tôi muốn thao chết cậu.”

Giọng nói trầm thấp khàn khàn, làm cho tôi nghe không rõ ràng lắm, chỉ là lửa nóng trong cơ thể đột nhiên hút ra, hậu môn lập tức hư không liền co rút chặt lại, tôi cầu xin cọ xát vào nam nhân.

“Yên tâm, đổi tư thế mà thôi.” Nam nhân trấn an vỗ vỗ âm hành của tôi, tiếp theo liền để cho tôi nằm nghiêng ở trên giường, rồi mới nâng cao chân phải của tôi, đặt ở trên vai hắn, phân thân mới rời đi không bao lâu liền tiếp tục đẩy vào, cảm giác độ lớn tựa hồ còn hơn hồi nãy, làm cho tôi thích đến lớn tiếng thét lên.

“A! Lớn quá, thô quá.”

“Thứ của tôi rất tuyệt nhỉ? Bị tôi làm xong sẽ không bao giờ muốn cùng người khác làm nữa.” Nam nhân khoe khoang nói xong, lập tức bắt đầu thúc vào hậu môn của tôi, bởi vì tư thế biến hóa, góc độ thúc vào cũng không giống nhau, làm cho tôi sáng khoái đến tột đỉnh.

“A a dùng sức, sâu thêm chút nữa, đúng, chính là nơi đó, thao tôi, hung hăng thao tôi.”

“Nói chuyện với cậu càng lúc càng ngọt, thật là đứa trẻ xấu.” Ngón tay lạnh lẽo xoa âm lạnh của tôi, rút thứ đang cắm trên lỗ nhỏ, dưới một cú thúc cực mạnh của nam nhân, tôi cùng hắn đồng thời bắn tinh, đạt tới đỉnh cao cực lạc.

Luồng nhiệt nóng bỏng người không hề giữ lại bắn vào trong cơ thể tôi, cực đại của nam nhân lại không hề mềm đi, nam nhân nằm xuống phía sau tôi, kê nâng chân phải của tôi lên, liền từ phía sau tiếp tục đưa đẩy.

“A, thích quá, cậu rất chặt, làm cậu cả đời đều ngại không đủ.”

Tôi không biết mình bị nam nhân xâm phạm bao nhiêu lần, chỉ nhớ rõ tôi bị hắn thao một lần lại một lần phóng thích, trong huyết cũng nuốt vào rất nhiều dịch thể của hắn, tôi vài lần bởi vì khoái cảm quá mức kích thích mà hôn mê, rồi lại do nam nhân thao mà tỉnh lại, cứ như vậy mơ mơ tỉnh tỉnh, cuối cùng tôi chỉ nhớ rõ nam nhân cuối cùng rút âm hành ra, một cổ chất lỏng ấm áp từ trong huyết của tôi chảy ra, nhỏ xuống giường.

...

“A.” Đau đầu quá, sao lại như vậy? Tôi say rượu sao? Chính là tôi làm sao lại uống rượu?

Bị tiếng xe cùng tiếng người thưa thớt cách đó không xa đánh thức, lắc lắc đầu, tôi chậm rãi mở mắt ra, phát hiện bản thân đang ở trong ngõ tắt đi thông đến cửa hàng tiện lợi, không trung đã sáng hoàn toàn, trong không khí có hương vị tươi mát của sáng sớm.

Tôi sao lại xuất hiện ở chỗ này? Hơn nữa tôi còn đang ngồi dựa vào chân tường, nghi hoặc đánh giá bản thân, áo sơ mi, quần bò, tôi bình thường hay mặc, một túi đồ nằm ở bên chân tôi, là túi của cửa hàng tiện lợi.

Đúng rồi, tôi nhớ rõ bị ông già sai đi ra ngoài mua thuốc, thuận lợi mua đồ ăn vặt mà em trai em gái thích ăn, rồi sau đó!

Tôi lập tức ngồi thẳng, lại cảm giác bên hông cùng hai chân bủn rủn, như là đã dùng sức quá độ, cũng không phải cơ thể cứng nhắc, giống như sau khi vận động quá mức cần phải được mát xa thích hợp, giảm bớt mệt nhọc.

Khắp nơi không khỏe trên cơ thể nhắc nhở tôi, hết thảy trong trí nhớ không phải là mơ, mà là đã chân thật xảy ra, nghĩ đến ngày hôm qua tôi cư nhiên giống một kỹ nữ, nằm ở dưới thân người đàn ông kia uyển chuyển hầu hạ, thậm chí còn khóc kêu cầu xin hắn.

Vỗ vỗ hai má, tôi làm cho mình thanh tỉnh một chút. Tình huống hiện tại đã tốt lắm rồi, ít nhất tôi còn có thể ngồi ở chỗ này tức giận, mà không phải đến thiên đường tìm Jesus đánh bóng rổ, tên đàn ông kia biến thái thì biến thái, may mắn cũng không phải cái tên giết người.

11. Chương 11

CHƯƠNG 11

Sau khi xác định thân thể không có gì đáng lo, chỉ có chút vô lực, tôi cầm lấy gói to đứng lên, rảnh rỗi lại mạnh mẽ truyền đến một cơn đau đớn, làm cho tôi nhúu mày.

May mắn, không phải loại đau đớn kịch liệt trong trí nhớ, mà là từng cơn từng cơn đau nhỏ, tuy rằng rất không thoải mái, nhưng cũng không phải quá khó chịu, tôi cố gắng điều chỉnh bước chân của mình để cho dáng đi đường của tôi sẽ không giống một ông già.

Đi bộ thong thả về nhà, tôi lấy ra chìa khóa mở cửa, trên đồng hồ hiện tại là mười giờ sáng, hôm nay là chủ nhật, người trong nhà bình thường đều có hoạt động riêng, khả năng có người ở cửa đón tôi không vượt qua 10%.

“Anh!” Vừa mở cửa, em trai nhỏ hơn tôi ba tuổi, Lâm Vĩnh Khánh giống như hỏa tiễn vọt vào trong lòng tôi. Đối với tên của em trai ba mẹ cũng không tùy tiện như vậy, nghe nói là trải qua suy nghĩ sâu sa nghiên

cứu, hy vọng tương lai em trai có thể giống như Vương Vĩnh Khánh kiếm được một đồng tiền lớn, cung cấp cho bọn họ tiêu xài, an hưởng cuộc sống dưỡng lão xa xỉ khi tuổi già.

Tôi thiếu chút nữa bị nó đánh ngã xuống đất, nếu là bình thường, tôi tuyệt đối ngay cả bước chân cũng không lui, em trai mới vừa lên trung học, thân cao chỉ 140cm, mới đến ngực của tôi, tay chân nhỏ gầy không có sức bật gì, tiến lên ở trong phòng khách lớn không đến 10m², lực đạo cũng không lớn đến đâu.

Nhưng tình trạng thân thể hiện tại của tôi thật sự không tốt lắm, đột nhiên lui lại mấy bước như thế, bộ vị cảm thấy thẹn phía dưới kia hung hăng đau một cơn.

“Anh, anh xảy ra chuyện gì?” Nhìn thấy sắc mặt vì nhịn đau mà có chút khó coi của tôi, Vĩnh Khánh liền lo lắng hỏi.

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu trắng nõn kia của nó, cảm giác không thoải mái tối hôm qua nhảy mất tôi ném ra sau đầu, tôi nở một nụ cười đỉnh đạc như bình thường với nó. “Anh không sao, chỉ là nhịn một đêm, có chút mệt.”

Tôi đích xác là nhịn một đêm, tuy rằng lúc ấy tôi không có quan niệm thời gian gì cả, nhưng y theo thời gian tôi thường bắn ra khi tự an ủi, ngày hôm qua tôi bắn không biết bao nhiêu lần, nghĩ đến ít nhất bị người đàn ông kia làm đến năm tiếng.

“Đúng rồi, anh hai, tối hôm qua anh chạy đi chỗ nào vậy? Vì sao không về nhà?” Vĩnh Khánh vẫn lộ ra vẻ mặt lo lắng, nhưng nhìn thấy nụ cười của tôi, biểu tình cũng trầm tĩnh lại.

“Ngày hôm qua lúc đang về nhà anh lại bị bạn bắt được, đã quên gọi điện thoại về, thật sự có lỗi rồi.” Bọn xấu này cấu kết với nhau, khi muốn làm chuyện xấu xa, nhất định sẽ tha một đồng người xuống nước, dùng lực lượng của mọi người che lấp cho nhau, lấy kế sách an toàn.

Cho nên trước kia tôi cũng có vài lần nhận được lệnh triệu tập của bọn họ vào lúc nửa đêm, bị bọn họ túm lên xe máy đi với tốc độ vượt qua một trăm km, lao đến nơi bọn họ dự định “phạm án”.

Không ngoài dự đoán là muốn chinh một vị giáo viên xui xẻo nào đó, rình coi nữ sinh xinh đẹp nào đó, hoặc là đi thảo phạt đám người dám can đảm mạo phạm “đảng đề tiện vô sỉ” của bọn họ.

“Hóa ra là như vậy, anh hai không có việc gì là tốt rồi.” Vĩnh Khánh yên tâm mà vui vẻ cười với tôi, bộ dáng ngây ngốc kia làm cho tôi không khỏi đưa tay nhéo nhéo mặt của nó.

“Xin hai người, đừng có sáng sớm đã chơi trò anh em tình thâm này được không?” Một đạo đồng âm trong veo lại mềm mại đáng yêu từ chỗ sofa trong phòng khách truyền đến, tôi quay qua nhìn đứa em gái nhỏ hơn tôi bốn tuổi, năm nay mới học lớp sáu tiểu học, thân cao cũng đã 160cm, so với Vĩnh Khánh cao hơn nửa cái đầu, lâm Mẫn Huân.

Tên của nó đồng dạng cũng là do ba mẹ trầm tư suy nghĩ, thật vất vả mới chọn được, bọn họ không hy vọng nó được gả vào nhà phú hào gì đó, làm thiếu nữ nãi nãi có tiền, mà hy vọng nó có thể lấy thực lực bản thân, tạo ra sự nghiệp của mình, để ngừa khi con trai thứ thất bại, không có cách nào cung cấp nuôi dưỡng bọn họ, còn có người dự bị để chọn.

Tóm lại, ba mẹ hoàn toàn không kỳ vọng vào đứa con cả lẽ ra phải cung cấp nuôi dưỡng bọn họ là tôi này là được. Nhưng mới ba năm có thể làm cho bọn họ nhìn thấu tương lai phát triển của tôi, đến nỗi vội vàng vàng sinh em trai cùng em gái ra sao?

Mẫn Huân đang ngồi ở trên sofa, xem kênh CNN toàn những tin tức bằng tiếng anh mà tôi hoàn toàn nghe không hiểu, không thể không nói, ba đứa nhỏ trong nhà, thì Mẫn Huân là đứa có thiên phú ngôn ngữ nhất, vì thế mẹ giúp nó ghi danh đủ các loại lớp học bổ túc ngữ văn, đến bây giờ nó đã có thể nghe nói tiếng anh, tiếng nhật cùng tiếng hàn.

Tiếng anh cùng tiếng nhật lại có thể viết hoặc đọc một số tác phẩm rất hiếm mà lại tôi nghĩa, mà mục đích nó học ba loại ngôn ngữ này, là vì tương lai có thể đến ba quốc gia này để làm ăn, trước mắt nó dự tính lại học thêm loại ngôn ngữ thứ tư, tiếng pháp.

Đứa em gái có một đầu tóc đen bóng dài đến eo, khuôn mặt giống như đứa em trai đều đáng yêu đến không chịu được, giống một tiểu thiên sứ xinh đẹp này, cá tính lại hoàn toàn tương phản với Vĩnh Khánh.

Không biết vì sao, Vĩnh Khánh từ lúc sinh ra liền thích dính vào bên cạnh tôi, tôi cũng thích chiều cố nó, cá tính của nó nhu thuận dịu ngoan, tôi chưa từng thấy nó tức giận bao giờ, lại luôn bị em gái bắt nạt rơi nước mắt, chạy vào lòng tôi khóc, tựa như một con cừu nhỏ, cho nên tôi thương nó nhiều hơn so với thương Mẫn Huân.

Quan trọng là, Mẫn Huân cũng không cần tôi thương nó, Mẫn Huân tuổi còn nhỏ cá tính đã siêu cấp độc lập, từ khi còn học lớp một tiểu học, liền đem tiền lì xì cùng tiền tiêu vặt từ lúc sinh ra tồn đến lớn tính toán tốt, kéo theo ba mẹ đi ngân hàng mở tài khoản tiết kiệm, ba mẹ bắt buộc dĩ, chỉ có thể tăng thêm tiền lì xì từng tháng cho nó, làm cho nó có đủ tiền để gửi vào ngân hàng.

Ý tưởng trong lòng bọn họ là, dù sao có tồn nhiều thế nào, sau này cũng là cho bọn họ tiêu, coi như làm đầu tư là được rồi.

Nhưng gần đây tôi phát hiện ra một chuyện làm tôi vô cùng giật mình cũng có chút không biết là tư vị gì.

Mẫn Huân cứ nhiên đem tiền đi mua cổ phần, thật thật chính chính bắt đầu chơi đầu tư, mà ánh mắt của nó cũng không tệ lắm, mà cổ phần kia cũng rất ổn định, đợi đến thời điểm nó lên đại học, thù lao hẳn cũng tương đối khả quan.

Nhìn đứa em gái cá tính độc lập kiên cường, bởi vì thấy em trai thích chơi với tôi trò anh hai ôm một cái, mà lúc ba tuổi liền cực độ chán ghét chúng ta, cùng đứa em trai bởi vì hay cùng tôi chơi trò anh hai ôm một cái, mà từ lúc ba tuổi liền biến thành cái đuôi nhỏ của tôi, cuối cùng tôi cảm thấy hai người chúng nó có phải đầu thai nhầm người không? Giới tính hẳn là phải đổi lại mới đúng.

“Em gái, sao em có thể nói như vậy, anh chỉ là rất nhớ anh hai, rất lo lắng cho anh ấy, cho nên mới ôm lấy anh ấy, chúng ta thật sự là anh em, tình cảm thâm sâu cũng rất bình thường a, em có muốn cũng đến ôm anh một chút không?” Vĩnh Khánh có chút bị thương nhìn Mẫn Huân, cho tới bây giờ Mẫn Huân chưa từng coi cậu là anh trai mà đối đãi, may là mình so với nó cao cũng so với nó cũng lớn tuổi hơn, nếu không phỏng chừng nó cũng sẽ không thêm nhìn mình.

Cứ việc như thế, Vĩnh Khánh vẫn cố gắng muốn làm một người anh trai tốt, luôn muốn làm ra vẻ quan tâm yêu thương mà anh trai thường có với Mẫn Huân, nhưng lại mỗi lần bị nó bắt nạt đến rơi lệ chạy về tìm tôi, nhìn nó luôn không học ngoan, tôi chỉ có thể bắt buộc dĩ thả dài.

“Tĩnh tĩnh đi anh, rõ ràng chính là luyện huynh tình kết, không thấy qua một đôi anh em nào ghê tởm như thế, các anh ở bên ngoài đừng nói là quen em nhé.” Mẫn Huân đầu cũng không quay lại nói, tự mình bùng lên một ly trà lài nhẹ nhấp một ngụm, tư thái tao nhã như đang thưởng thức trà chiều.

Miệng Vĩnh Khánh mếu ra, lại dúm về lòng tôi, trên mặt tràn đầy ủy khuất. “Em gái à, không phải là em chán ghét anh chứ?”

“Chán ghét còn nói không hơn, có điểm đau đầu lại là thật sự, xin anh không cần ở trường học bị bắt nạt xong, lại bỏ chạy đến chỗ em trốn được không? Anh là học sinh trung học, mà em còn đang học tiểu học, OK?”

12. Chương 12

CHƯƠNG 12

Ba anh em chúng tôi cùng học trong học viên Thanh Thủy, tôi học cấp phổ thông, Vĩnh Khánh học cấp trung học, mà Mẫn Huân học cấp tiểu học.

Nhưng bởi vì cấp phổ thông cần xây dựng rộng rãi cho nên cách một khoảng với cấp trung học và cấp tiểu học, cũng không nối liền cùng một chỗ, có cảm giác cách biệt.

Nghe thấy lời của Mẫn Huân tôi không khỏi nhăn mày, đưa tay nâng cằm em trai lên, nhìn về phía đôi mắt đã có chút ướt át của nó. “Em ở trường học bị bắt nạt? Vì sao không nói với anh?”

Hiểu được tính tình của Vĩnh Khánh quá mức dịu dàng, rất dễ dàng bị thiệt thòi lớn cho nên từ nhỏ tôi liền bảo vệ nó, mãi cho đến khi tôi lên cấp ba, không thể tiếp tục ở bên cạnh nó nữa.

Ai ngờ tôi vừa mới rời khỏi nó nó đã lập tức bị người bắt nạt, chẳng lẽ nó trời sinh đã hấp dẫn người khác tới bắt nạt nó sao?

“Em em không muốn làm cho anh lo lắng a.” Nhìn khuôn mặt của tôi tràn lan lửa giận mà có vẻ hung ác vì nghĩ đến nó bị bắt nạt mà trốn trong phòng của Mẫn Huân khóc, nước mắt dưới đáy mắt Vĩnh Khánh mới lập tức rơi xuống.

“Ồ, xin lỗi, là em không tốt, em không nên để cho người khác bắt nạt, anh hai đừng tức giận được không?”

Nhìn Vĩnh Khánh kêu khóc ôm chặt lấy tôi, trong lòng tôi bỗng dưng xẹt qua cảm giác bất đắc dĩ cùng đau lòng, tôi thở dài ôm nó vào trong lòng. “Ngoan, đừng khóc, anh không trách em, chỉ là lo lắng mà thôi. Em không bị bọn chúng làm gì chứ?”

Mới trước đây bắt nạt nhiều lắm là trộm đi thứ gì đó của Vĩnh Khánh, giấu mất cái bàn của nó, nếu không chính là hắt nước vào người nó. Nhưng hiện tại lên cấp hai, trời biết lũ tiểu quỷ chết tiệt đang trong thời kỳ phản nghịch sẽ làm ra chuyện táng tận lương tâm gì.

Đột nhiên, bên tai vang lên một câu nói trầm thấp dễ nghe, tràn ngập ý vị hấp dẫn.

“Tôi muốn ôm cậu.”

Thân thể đột nhiên run rẩy, sao đột nhiên lại nhớ tới hân? Xuống một chút nữa, lại nhìn thấy vẻ mặt đầy nước mắt của Vĩnh Khánh, càng có vẻ yếu ớt mềm mại, khuôn mặt đáng yêu làm cho người ta muốn yêu thương, đáy lòng lập tức cả kinh.

Diện mạo giống như tôi nhiều lắm chỉ tính là tạm được, còn không xếp vào số những người đẹp trai cũng đã xui xẻo bị chuyện khùng bố như vậy, em trai là một thiếu niên đáng yêu như vậy, sao có thể không làm biến thái tâm động chứ?

Tôi vội vàng nắm hai vai Vĩnh Khánh, truy hỏi: “Bọn họ bắt nạt em thế nào? Có làm em đau không?”

Vĩnh Khánh bị kích động của tôi dọa đến, ngẩn người rồi mới sợ hãi trả lời: “Là có đau một chút.”

“Làm sao? Em làm sao mà đau?” Tôi hoảng sợ nhìn quét qua thân thể em trai, cũng không dám nhìn về chỗ trong dự đoán của tôi.

“Nơi này.” Vĩnh Khánh kéo ống quần, trên mắt cá chân có một khối trầy da nho nhỏ.

“Chỉ như vậy?” Tôi dừng một chút, chần chừ hỏi.

“Chỉ như vậy.” Vĩnh Khánh gật đầu khẳng định.

Thở một hơi thật mạnh, tôi yên tâm ôm chặt em trai. “May là không phải rất nghiêm trọng.”

“Vâng, chỉ là khi đó thật sự rất đau, em đau đến chảy nước mắt, bọn họ ngược lại còn cười lớn tiếng hơn nữa, em rất sợ.” Cảm giác thân hình mềm mại của thiếu niên trong lòng hơi run rẩy, tôi chỉ có thể ôm nó vào càng chặt.

“Không sợ, anh sẽ giúp em, cho bọn chúng không dám bắt nạt em nữa.”

“Vâng, cảm ơn anh.” Vĩnh Khánh nở nụ cười sáng lạn với tôi, đó là sự tín nhiệm hoàn toàn, bên cạnh lập tức bay tới một tiếng cười nhạo.

“Chỉ cần anh vẫn yếu đuối như thế, người bắt nạt anh sẽ không giảm bớt, ngược lại càng ngày càng nhiều.” Mà người bắt nạt nó nhiều nhất, đúng là đứa em gái này.

Quay đầu liếc mắt một cái với em gái, Vĩnh Khánh chớp chớp đôi mắt to đen bóng, đột nhiên xoay người lại, khẩn trương nói: “Anh hai, anh nhìn cả một đêm nhất định mệt chết đi? Nhanh đi tắm rửa rồi ngủ!”

Tiếp theo tôi liền bị Vĩnh Khánh đẩy lên lầu, vừa vặn gặp được cha già mới từ trong phòng đi ra. “Ồ, con đã trở lại, thuốc lá của ba đâu?”

Tôi yên lặng đưa qua một gói thuốc lá to.

“Cảm ơn nhé.” Tiếp theo cha già liền nhàn nhã bước từng bước xuống lầu.

Trước khi tôi trở lại phòng chỉ thấy mẹ già đi ra từ ban công lầu hai, nhìn thấy tôi liền chạy đến. “Có mua đồ của mẹ không?”

Tôi yên lặng đưa qua một gói bông hoa hồng to.

“Cảm ơn nha.” Tiếp theo mẹ già liền đánh mông nhẹ bước từng bước xuống lầu.

“Nhanh lên tắm rửa đi ngủ!” Mãi cho đến khi tôi ôm áo ngủ, bị đẩy mạnh vào phòng tắm tôi mới lấy lại tinh thần.

Ba mẹ bọn họ hoàn toàn không lo lắng cho đứa con cả đi suốt một đêm không về còn không gọi điện thoại thông báo a, trước kia khi tôi ra khỏi nhà vào nửa đêm, đều đặt ở cửa phòng bọn họ tờ giấy nhớ, khi trở về đầu tiên cũng sẽ đi tìm bọn họ báo cáo.

Nghĩ đến nếu ngày hôm qua tôi cứ như vậy chết trong tay người đàn ông kia, có phải ba mẹ đợi cho đến khi cảnh sát tìm tới cửa, tin tức lan tràn đến ồn ào huyền não xong mới phát hiện tôi đã không bao giờ trở lại nữa không?

Đang lúc tôi muốn cởi quần áo, đột nhiên nhớ lại hôm nay là chủ nhật, theo lệ thường, trừ bỏ em trai được tôi dẫn đi mới có thể ra ngoài cửa, những người khác đều sẽ tự có cuộc hẹn, mẹ già bình thường sẽ đi bảo dưỡng làm đẹp hoặc là tìm bạn bè chơi mạt chược, mà cha già còn lại là đi đánh golf, hoặc là cùng bạn bè uống chén rượu, còn như em gái, cho tới bây giờ tôi cũng không biết nó ra khỏi nhà làm cái gì, nhưng nghĩ đến tâm tư nó vô cùng kín đáo, làm việc cũng rất đúng mực, liền không lo lắng nó sẽ làm chuyện không tốt gì.

Chỉ là hôm nay cư nhiên tất cả bọn họ không sót một người đều ở nhà, hơn nữa mỗi một người đều chào hỏi với tôi, trước kia trừ phi có việc phải bảo tôi làm hoặc nhờ tôi, bằng không bình thường bọn họ sẽ không mở miệng nói chuyện với tôi, theo cách nói của bọn họ là, chỉ cần làm cho tôi mở miệng, tôi liền nói mãi không dừng, tuyệt đối sẽ giáo huấn bọn họ đến thối đầu.

Không có cách nào a, ai bảo ba mẹ cùng Mẫn Huân đều là một dạng, cứ việc độc lập tự chủ, nhưng cuộc sống hàng ngày lại làm cho người ta lo lắng, không biết nấu ăn, không giặt quần áo, không biết sửa chữa điện nước, cũng không như bé gái bình thường chơi búp bê, mà là đi nghiên cứu cổ phiếu thị trường, ba người như vậy bảo tôi sao không lo lắng được?

Trước kia còn có chị họ giúp đỡ nấu cơm, nhưng chị ấy học xong đại học liền chuyển đi rồi, hai tuần gần đây cơ hồ đều là ăn ngoài, mãi cho đến ba ngày trước tôi mới thử tự mình xuống bếp, ngoài ý muốn phát hiện tôi rất có thiên phú, mới lại quay về ăn đồ ăn nhà.

Nghĩ đến bọn họ tuy rằng ngoài miệng không nói, nhưng kỳ thật đều giống như em trai quan tâm tôi, đáy lòng liền cảm thấy ấm áp.

Cởi quần áo, tôi đứng dưới vòi nước thấm ướt cơ thể, theo bản năng nhìn về phía chiếc gương cao bằng nửa thân người trên tường, phát hiện trên người có một đồng vết nhỏ màu xanh tím, từ xương quai xanh chuyển đến sườn thân, cơ hồ che kín cả thân thể, hơn nữa chỗ hạ phúc là dày đặc nhất, bên cạnh lông mu cùng đùi trong cơ hồ nhìn không ra màu sắc lan da ban đầu.

Tôi quay phắt đầu đi, không muốn lại nhìn thấy thân thể trần ngập dấu vết *** kia, điều đó đại biểu tôi đã khóc cầu nam nhân xâm phạm tôi, chủ động dây dưa lấy hấn như thế nào, *** đang hạ lưu giống một con chó cái động dục.

Hai tay ôm chặt lấy thân mình, tôi cắn chặt răng nhịn xuống tiếng rống giận khuất nhục, ánh sáng trong đôi mắt lóe ra, đó là nước mắt phần hận.

Không! Tôi tuyệt đối sẽ không khóc!

Đêm qua khóc cả đêm giống như nam nhân mong đợi, tôi sẽ không làm loại chuyện không tôn nghiêm này nữa.

Tôi tuyệt đối sẽ không như ý muốn của hấn!

Hung hăng cọ rửa thân thể, thăm nghĩ tẩy sạch những dấu hôn chường mắt trên người này, lại ngược lại làm cho làn da không bị xâm nhập ở những chỗ khác phiếm hồng, càng tôn lên tồn tại của những dấu hôn.

13. Chương 13

CHƯƠNG 13

Mãi cho đến khi toàn thân đều phát đau tôi mới ngừng cọ rửa, bàn chải dùng để chà sau lưng cầm trên tay có chút màu đỏ, tôi mới phát hiện trên người bị chà đến phá da hơi hơi chảy máu.

Vội vàng dùng nước xối sạch vết máu trên người, không thể để cho em trai phát hiện bộ dáng này của tôi, may mắn áo ngủ là áo dài tay, có thể hoàn toàn che lấp.

“Anh, đến đây ngồi đi.” Vĩnh Khánh cầm mấy sậy tóc đứng ở bên cạnh ghế dựa ngoắc tôi nói.

Tôi nghe lời đi đến ngồi xuống, hưởng thụ bàn tay nhỏ bé non mềm của Vĩnh Khánh kích thích mái tóc ướt mang chút bọt nước của tôi, hơi nóng mềm nhẹ thổi đi cảm giác ẩm ướt lạnh như băng trên đó.

“Được rồi, anh nhanh ngủ đi, không cần đặt đồng hồ báo thức đâu, ngủ một mạch tự nhiên tỉnh, biết không?” Ngoan ngoãn tùy ý Vĩnh Khánh đẩy tôi lên giường, đắp chăn bông, như là cha mẹ dặn dò đứa con, không được nửa đêm không ngủ trộm ngồi dậy chơi game, tiếp theo cúi xuống hôn lên cái trán của tôi, liền im lặng tắt đèn rồi đi.

Hô, vẫn là giường của mình thoải mái nhất.

Nhắm mắt lại không bao lâu, tôi liền nặng nề ngủ, sinh lý cùng tâm linh đều mỏi mệt như vậy.

Ngủ thẳng đến tám giờ tối tôi mới tỉnh lại, ước chừng ngủ mười mấy giờ, tôi chưa từng có một lần ngủ quá tám giờ, khi tỉnh lại không khỏi cảm thấy có chút mơ màng, lác đác, thật vất vả mới thanh tỉnh.

“Anh tỉnh rồi à, ăn trước một chút đi, bữa sáng, bữa trưa, bữa tối anh vẫn chưa ăn đâu.” Vừa mới mở mắt, tôi liền nhìn thấy khuôn mặt gần gũi phóng đại của Vĩnh Khánh, mang theo nụ cười ngọt ngào cùng mùi thơm của đồ ăn, kích thích đại não chưa bắt đầu vận động của tôi, bụng cũng theo phản xạ trở nên bồn chồn.

Tôi cười vỗ vỗ mặt nó, ngồi dậy liền nhìn thấy Vĩnh Khánh bưng một mâm cơm cà ri, còn có một ly sữa.

Tôi mặc kệ ăn thứ gì đều nhất định sẽ uống một ly sữa, mùa hè uống lạnh, mùa đông uống nóng, cho nên tôi mới có thân cao như hiện tại, ở lớp học tôi chính là số một số hai, dù sao mới vừa mười sáu tuổi, rất nhiều nam sinh còn chưa bắt đầu chân chính lớn lên.

Chỉ một lát đã giải quyết xong cơm cà ri cùng sữa, Vĩnh Khánh lại dâng một đĩa táo đã gọt, tiểu tử này thật sự so với nữ sinh còn cẩn thận, tương lai nhất định là một người chồng rất tốt dịu dàng yêu thương vợ.

Ăn no xong, tôi cùng Vĩnh Khánh xuống lầu vào phòng khách xem TV, ba mẹ cùng em gái đều biến mất vô tung, phỏng chừng bọn họ nhìn thấy tôi trở về xong, liền đều tự đi theo lệ thường đi.

Đại khái tới thời điểm chín giờ rưỡi tối, tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên, em trai sợ tới mức sách tin học trong tay cũng rơi xuống đất.

Lúc trước đã quên nói, Vĩnh Khánh tuy rằng không có thiên phú về phương diện ngôn ngữ, nhưng đối với máy tính lại rất lành nghề, nhớ rõ thời điểm nó học lớp hai tiểu học, liền vì Mẫn Huân thiết kế một trò chơi phiêu lưu nhỏ, tuy rằng tôi không hiểu lắm về máy tính, nhưng nhìn thấy hình ảnh xinh đẹp kia, trò chơi lưu loát tiến hành, còn có các loại tình lễ thú vị mới mẻ đặt ra, tôi nghĩ trò chơi này hẳn là không phải một người học lớp hai tiểu học có thể thiết kế ra được.

Từ lúc lớp bốn tiểu học, thời điểm Vĩnh Khánh lần đầu tiên học tiết tin học, giáo viên liền phát hiện ra thiên phú của nó, vài lần muốn giúp nó báo cáo, để nó có thể nhảy mấy cấp học chương trình nghiên cứu sâu về máy tính, nhưng ba mẹ lấy lý do như vậy sẽ bỏ lỡ kiếp sống thơ ấu cùng quan hệ con người bình thường mà từ chối đề nghị của giáo viên.

Kỳ thật là bọn họ không nghĩ sớm như thế đã mất một số tiền học phí lớn cho Vĩnh Khánh đào tạo sâu. Cho nên Vĩnh Khánh ngoan ngoãn chậm rãi lên trung học, nhưng cũng không dừng lại việc học tập về phương diện máy tính, chỉ là đổi thành ở nhà tự học mà thôi.

Nhưng vị giáo viên phát hiện ra thiên phú về máy tính của Vĩnh Khánh thật ra ba không nắm khi lại chủ động giúp nó học bổ túc, thầy giáo trẻ năm nay mới hai mươi lăm tuổi, mỗi lần nhìn thấy Vĩnh Khánh, bộ dáng kích động cùng yêu thích không khống chế được kia luôn làm cho tôi cảm thấy muốn cười.

Giúp Vĩnh Khánh nhật sách rơi trên mặt đất, tôi đứng dậy đi mở cửa, nhưng lại có chút nghi hoặc, chưa từng có người nào lại đến chơi vào ngày nghỉ cả, bởi vì bọn họ biết người muốn tìm tuyệt đối sẽ không ở nhà, mà người tìm tôi cũng sẽ không trực tiếp đến nhà tìm, bình thường đều gọi điện bắt ép tôi ra ngoài, còn Vĩnh Khánh ngoài thầy giáo tin học, chưa bao giờ có khách nào đến thăm.

Chẳng lẽ thầy giáo đột nhiên muốn giúp Vĩnh Khánh học bổ túc vào buổi tối sao?

Tôi mang theo đầy suy đoán ra mở cửa, lại nhìn thấy chú đưa thư cả người xanh mượt như một cây xanh quá thừa dinh dưỡng.

“Thư đảm bảo, Lâm Vũ Nhi.” Bởi vì thời gian đã hơi muộn, cho nên người đưa thư cũng không hô to ngoài cửa như bình thường mà là trực tiếp đến ấn chuông cửa.

Tôi càng thêm nghi hoặc nhưn mày. Ai gửi thư đảm bảo cho tôi? Tuyệt đối không có khả năng là đám bạn quỷ sứ kia, vậy còn ai vào đây? Đàn chị, đàn em thăm mến tôi sao? Cũng có thể như vậy.

Tôi có chút hưng phấn mà chạy lên lầu lấy con dấu, khẩn cấp nhận lấy thư, nhìn trên phong thư in mấy chữ to Lâm Vũ Nhi tiên sinh.

Hả? Chữ là dùng máy tính, không phải viết tay, người ái mộ này thật là hơi không thành ý, nếu như con người của cô ấy đủ ngay thẳng thì nên cân nhắc nhận đi.

Trên mặt bì chỉ có tên của tôi cùng địa chỉ nhà của tôi, không có địa chỉ người gửi, đoán rằng có lẽ cô ấy thẹn thùng.

Không nghĩ mở thư tình ở trước mặt Vĩnh Khánh, sợ nó sẽ muốn học tập tôi mà tùy tiện quen bạn gái, tôi liền tắt TV sờ sờ đầu nó.

“Đã khuya rồi, đi ngủ đi, ngày mai còn phải đi học.” Bình thường tôi đều là mười giờ mới kêu Vĩnh Khánh đi ngủ, thời đại này chín giờ đi ngủ thật sự là quá sớm...

Vĩnh Khánh không hề dị nghị gật đầu, ngoan ngoãn cùng tôi lên lầu, tiến vào căn phòng cách vách phòng tôi. “Anh, ngủ ngon.” Nói xong, nhẹ nhàng kiễng chân hôn nhẹ tôi một cái.

Đây là tập tục xấu mà ba mẹ giáo huấn cho chúng tôi từ nhỏ. Từ thời kì trẻ con, ba mẹ liền thích thường hôn tôi một cái, cho đến khi Vĩnh Khánh sinh ra, liền sửa thành hôn Vĩnh Khánh, chỉ vào trước lúc đi ngủ hoặc ra ngoài mới có thể hôn tôi, rồi tới Mẫn Huân sinh ra, lại muốn đi hôn nó, nhưng sau khi bị Mẫn Huân cắn thiếu chút nữa đổ máu, ba mẹ liền bỏ qua.

Nhưng Vĩnh Khánh đã quen việc hôn môi, mới trước đây lúc tôi với nó còn chung phòng ngủ, còn có hôn buổi sáng cùng hôn ngủ ngon, dù cho tôi cùng nó đều ra ngoài, vẫn sẽ hôn tôi một cái, tuy rằng nó cũng muốn bắt chước làm với em gái, nhưng mỗi một lần Mẫn Huân đều véo mặt nó biến thành đầu heo, tôi mới ngăn cản hành vi muốn chết của nó.

“Ngủ ngon.” Tôi hôn nhẹ lên trán nó một cái, liền giúp nó tắt đèn đóng cửa, tiếp theo lập tức đi về phòng, đóng cửa rồi khóa lại, đề ngừa ba mẹ xuất quỷ nhập thần đột nhiên vọt vào rồi mới cầm lấy phong thư thần bí kia, cẩn thận mở ra.

Vừa rồi lúc lấy thư liền cảm thấy thư có hơi nặng, không biết nữ sinh kia viết mấy lá thư tình, bình thường thư tỏ tình không phải đều là ngắn ngủi vài câu liền đã xong sao?

Sau khi mở phong thư, tôi đảo ngược phong thư đổ ra thứ ở bên trong, một tập ảnh chuoj rơi xuống tay tôi, vừa mới nhìn thấy cảnh tượng trong ảnh chụp tôi liền trợn trừng mắt.

Trong ảnh chụp chủ chỉ nhìn được một nửa người, hai chân mở ra rất lớn, không hề che lấp bại lộ ở trong không khí, cổ chân quấn một mảnh vải, thân thể nằm trên một chiếc giường lớn trắng tinh.

Cái này giống như ảnh chụp trong phim AV, cho dù tôi chưa từng xem qua, cũng vô cùng quen thuộc, diễn viên trong ảnh chụp đúng là tôi của đêm qua.

Trí nhớ từ sau khi về nhà đã bị tôi cố ý quên đi, lại bị phương thức kịch liệt, tàn khốc hung hăng khơi mào, tràn trệ máu chảy đầm đìa đập vào trước mặt tôi.

14. Chương 14

CHƯƠNG 14

Tấm ảnh đầu tiên là chụp lại các góc độ cảnh hai chân tôi bị trói thành hình chữ M, còn lại các ảnh chụp sau chỉ có hai tay bị trói, vô lực nằm nghiêng ở trên giường, trên người trần đầu dấu hờn, giữa hai chân vẫn chảy ra dịch thể *** loạn, hai mắt nhắm nghiền, hẳn là hẳn chụp sau khi tôi bị nam nhân chơi đến ngất xỉu.

Tôi ném mạnh ảnh chụp đi, hai mắt đỏ đậm, giống như tên đàn ông kia đang đứng ở trước mặt tôi, đường hoàng mỉm cười với tôi, tiếng nói tao nhã dễ nghe kia sắp sửa phun ra một câu lại một câu uế ngữ làm cho người ta lúng túng.

Tôi hít thật sâu bình ổn lại tình tự, để tránh Vĩnh Khánh ở cách vách phát hiện ra vẻ bất thường của tôi, nhìn đồng ảnh chụp rơi rụng ở chân tường, nghĩ rồi nghĩ, lại đi qua vườn tay run rẩy nhặt lên, nhin xuống cảm giác khuất nhục đang không ngừng trào lên trong lòng, cẩn thận quan sát hết tấm này sang tấm khác, muốn từ ảnh chụp có thể tìm ra được chút dấu vết để lại, xem có thể phát hiện ra gian phòng kia rốt cuộc ở chỗ nào hay không.

Nhưng nam nhân hiển nhiên rất có kinh nghiệm với việc chụp ảnh, thị giác vẫn cố định ở trên giường, chỉ có thể nhìn thấy bốn chiếc cột giường thông thường, một chút vách tường cùng sàn nhà cũng không chụp đến.

Thất vọng buông ảnh chụp, lại nghĩ tới còn có một thư khác, vội vàng nhìn về phía phong bì thư vừa rồi bị tôi vò thành một cục, ý đồ tìm ra rốt cuộc là từ đâu gửi tới.

Nhưng không những không có địa chỉ, dấu bưu điện lại đều là những nơi không thể tưởng tượng, cái gì mà Malaysia, Campuchia, Chile vân vân, còn có một đồng dấu bưu điện ở những nơi tôi chưa từng xem qua, những chữ ở trên mặt tôi không biết cái nào.

Phong thư này cư nhiên là từ nước ngoài gửi tới? Nhưng lại đến quá nhiều nơi như thế, người đàn ông kia thật sự là thần thông quảng đại.

Một người đàn ông như vậy, vì sao cố tình chọn thương tôi? Tôi chỉ là một học sinh trung học bình thường, không phải con trai của kẻ có tiền hoặc là người nổi tiếng, cho dù muốn bắt tôi, cũng có thể đợi cho Vĩnh Khánh hoặc Mẫn Huân thành danh xong, mới chú ý tới anh trai của người nổi tiếng chứ?

Nản lòng mặc kệ tự mình tê liệt ngã xuống giường, tôi trừng mắt nhìn trần nhà trắng tinh, cảm giác như nhìn thấy chiếc giường màu trắng kia.

Phần hận xoay người sửa thành tư thế nằm úp sấp, cả đầu đều là thanh âm tối hôm qua, ngôn ngữ hấp dẫn của nam nhân, tiếng nước mang đến khi thân thể bị đâm chọc, giường rung lên phát ra tiếng vang, còn có tiếng rên rỉ như khóc của tôi.

Đáng chết!

Tôi hoảng sợ phát hiện, hạ thể cư nhiên đã hơi cương lên, thân thể trở nên nóng, nơi bị nam nhân chạm vào ngày hôm qua lại càng nóng hơn.

Phát hiện tôi cư nhiên có dự vọng với người đàn ông kia, tôi khiếp sợ tột đỉnh, hẳn rõ ràng làm chuyện trời đất khó tha với tôi, làm nhục một thanh thiếu niên có tiền đồ tốt như vậy, rất có thể sẽ làm tôi từ nay về sau có tâm lý biến thái, sau khi già rồi lại có ý định đi xâm phạm bé trai, tôi lại hoài niệm cái ôm của hắn?

Thật sự là gặp quỷ!

Cắn răng đứng dậy, tôi liền vội vàng lao vào phòng tắm, quần áo cũng không kịp cởi liền nhảy vào vò nước lạnh, nước lạnh như băng dội xuống đầu, lúc này mới dập tắt được dục vọng không nên có của tôi.

Nước lạnh như băng từ đầu chảy xuống, trôi qua cổ, đi vào ***g ngực cùng sau lưng, rồi mới rơi xuống phần thân nóng cháy cùng cái mông, hội tụ đến giữa hai chân rồi mới rơi xuống đất.

Cảm giác lạnh buốt này, quy luật này, giống như ngón tay thon dài lạnh lẽo của nam nhân, mềm mại vuốt ve thân thể của tôi, mang đến từng đợt từng đợt khoái cảm khác thường.

Nơi vốn dĩ đã mềm xuống lại càng thêm cương cứng, tôi thất bại giờ tay đâm vào vách tường, đau đớn trên tay thoáng gọi về lý trí của tôi, nhưng thân thể không có được an ủi vẫn kêu gào muốn càng nhiều.

Vì sao lại như vậy? Chỉ là bị một tên biến thái chơi một đêm, tôi cũng biến thành biến thái sao?

Bất lực ngồi bệt xuống đất, hai mắt tôi đắm lệ mơ hồ nhìn đống quần cao ngất, làm hiện ra rõ rệt dục vọng của tôi cao thế nào, nơi cảm thấy thẹn phía sau càng mãnh liệt co rút lại, hy vọng có thể có thứ nào đó dùng sức lực hung ác mà tận tình yêu nó.

Bị ma quỷ ám ảnh tôi đưa tay với vào trong quần cầm lấy bộ vị run rẩy kia, giữa đầu nhắm mắt tự an ủi bản thân, trong đầu tràn đầy hình ảnh một người đàn ông thân hình cao lớn rắn chắc, khuôn mặt lại mơ hồ, khát vọng muốn nhìn rõ ràng khắc sâu vào đáy lòng, muốn tìm ra người đàn ông khơi mào tất cả *** của mình kia.

Quá khứ khi hẹn hò với bạn gái, tuy rằng cũng muốn làm với họ, nhưng lại không có khát vọng mãnh liệt như thế, nếu không phải do họ nhu nhược kháng cự, căn bản không có khả năng làm cho tôi dừng tay.

Tôi khẽ kêu một tiếng, thân thể run rẩy một trận liên phóng ra.

Đầu óc có chút hoảng hốt, không biết vừa rồi mình làm cái gì, cho đến khi lạnh đến hắt xì tôi mới chuyển vò sang nước ấm, lạnh như băng nhảy mất biến mất, dòng nước ấm áp làm cho người ta muốn ngủ rơi xuống.

Vô lực chuyển động thân thể, tôi lung tung tắm rửa một lát liền rời khỏi phòng tắm, đem thân thể mềm nhũn vô lực ném lên giường, nặng nề ngủ.

“Anh, dậy đi.” Một tiếng gọi thật nhỏ vang lên từ xa, tôi giãy giụa thoát đi.

“Đừng quấy rầy anh.”

“Đã sáu rưỡi rồi, anh, nhanh dậy đi, bằng không sẽ muộn đấy.” Thanh âm non mềm kia có vẻ lo lắng, một đôi tay nho nhỏ cũng ấn lên đầu vai của tôi, muốn lay tôi tỉnh.

Sáu rưỡi sắp muộn rồi!

Tôi đột nhiên bừng tỉnh, nhanh chóng mở hai mắt, tung chăn xuống giường, vội vã đánh răng rửa mặt, thay đồng phục mà Vĩnh Khánh đã chuẩn bị cho tôi, lấy túi sách cùng áo khoác xong liền cùng Vĩnh Khánh xuống lầu đến phòng bếp ăn sáng.

Tháng này cũng không thể muộn, trông coi cổng trường chính là chủ nhiệm giáo vụ siêu máy xe, sau lưng tất cả mọi người gọi lão là hắc tinh tinh, nếu như bị lão bắt được đến muộn, tan học sẽ bị phạt lao động phục vụ, rõ ràng cảnh cáo đến muộn cũng đã rất nghiêm trọng.

Vội vàng ăn sạch sandwich mà Vĩnh Khánh làm, lại xử lý một ly lớn sữa lạnh, tôi lau lau miệng liền đứng dậy nhắm phía cửa, quay đầu lại hôn Vĩnh Khánh một cái xong liền ra khỏi nhà, dắt xe đạp dựng ở cửa, chờ Vĩnh Khánh ngồi vững rồi liền lợi dụng tốc độ nhanh nhất lao về phía học viện Thanh Thủy.

Tuy rằng trung học cùng phổ thông có một khoảng cách, nhưng tôi đều đưa Vĩnh Khánh đến trường học xong rồi mới đi học, dù sao Vĩnh Khánh thường bị người ta bắt nạt như vậy, nếu ở trên đường đi học bị người bắt nạt thì làm thế nào?

Sau khi tôi lại lấy siêu tốc độ cao cơ hồ gãy hai cái đùi nhắm về phía khu phổ thông, đúng lúc trước một giây cổng trường đóng lại mà vọt vào trường học, rồi mới thở dốc dắt xe đạp đến nhà gửi xe.

Khi tới phòng học, đám heo bằng cầu hữu kia lập tức ủa đến, trên mặt lại là vẻ tươi cười vừa vô lại vừa thiếu đánh, nhưng tôi biết bọn họ chỉ là cười rất bình thường mà thôi, chỉ là bộ mặt chính là dạng người xấu, không làm người ta có cảm tình, không giống tôi ít nhất còn như một thiếu niên rực rỡ đứng đắn.

“Kháo, buổi tối cuối tuần trước cậu chạy đi đâu hả? Gọi cậu nửa giờ cũng không thấy về, hại Cầu Tử còn gọi điện thoại đến nhà cậu, bị em trai cậu khóc cả buổi tối mới cúp điện thoại.” Tiểu Toàn có quả đầu ba phân ngồi ở phía trước tôi, đang quay đầu vắn tội tôi.

Đáy lòng chấn động. Hóa ra ngày hôm qua bọn họ có gọi điện thoại đến nhà tôi, bình thường thời gian bọn họ gọi tới đều gần đêm khuya, khi đó Vĩnh Khánh đã sớm đi ngủ, cố tình ba người thừa hơi kia tuyệt đối sẽ không nhận điện thoại không phải tìm bọn họ, mà bạn của bọn họ sẽ không gọi đến vào nửa đêm, cho nên người nhận điện thoại nhất định là Vĩnh Khánh.

15. Chương 15

CHƯƠNG 15

Nghĩ đến nó phát hiện tôi mua đồ xong lại không trở về, thậm chí cũng không ở chỗ bạn bè, chính là có bao nhiêu lo lắng.

Từ từ, buổi sáng ngày hôm qua lúc tôi về nhà, nói với Vĩnh Khánh là tôi bị bạn gọi đi, chính là điện thoại là nó nhận, mà nó nhất định sẽ khóc nói với ba mẹ cùng Mẫn Huân, nói cách khác, bọn họ cũng đều biết tôi không ở chỗ bạn, nhưng lại một đêm không về, hiện tại tôi không quen bạn gái nên không có chỗ nào khác có thể qua đêm.

Bọn họ khẳng định rất lo lắng, muốn làm không tốt cả một đêm cũng chưa ngủ, nghĩ đến ngày đó đôi mắt của Mẫn Huân có hơi đen, ba mẹ đều là vẻ mặt mỗi một, Vĩnh Khánh lại bởi vì khóc một đêm ngủ nên tinh thần có vẻ tốt hơn một chút.

Cứ việc như thế, bọn họ đều không hỏi một câu nào, Vĩnh Khánh cũng không vạch trần nói dối của tôi, đây là dịu dàng bọn họ không nói ngoài miệng, làm cho tôi cảm thấy hốc mắt có chút nóng lên.

“Ê ê, cậu khóc cái gì chứ? Ngày hôm qua bị người chơi à?” Cầu Tử nhìn thấy ánh mắt hơi đỏ lên của tôi liền trêu đùa.

Đối với bọn họ mà nói câu đó chỉ là nói đùa, nhưng với tôi mà nói lại là một sự thật vô cùng tàn khốc, hơi thở của tôi cứng đờ lại, một hồi lâu sau mới khôi phục lại bình thường, nâng tay làm bộ ngáp một cái.

“Không có đâu, cùng em trai tớ đọc sách đến hơi muộn.” Chuyện Vĩnh Khánh thích đọc sách tất cả mọi người đều biết, nó cơ hồ không có lúc nào là không ôm một quyển sách, làm cho bọn người này nhìn thấy liền văng đầu hoa mắt đầu óc bay đi.

“Tóm lại, cậu vô có vắng mặt trong buổi tụ tập quan trọng, tiệc trà xã giao hôm nay liền từ cậu ra tiền.” Vào nửa đêm trộm lấy sơn vẽ lên xe của giáo viên tên là tụ tập quan trọng, tôi không khỏi có chút nhớ nhung cười, mà cái gọi là tiệc trà xã giao, chính là sau khi tan học, mọi người cùng nhau đến tiệm hồng trà bột biển ở ngã tư để uống, đồ uống nơi đó cũng không thật sự ngon, nhưng nhân viên bên trong đều là những em gái xinh xắn, đáng người rất đẹp.

Nghe nói điều kiện của nhân viên nơi đó, chặt chẽ về chiều cao, cân nặng, tuổi hạn chế, thậm chí còn giới hạn ba vòng, diện mạo đương nhiên cũng là điều kiện chính trong đó, tóm lại có thể làm việc ở nơi đó, không có chỗ nào mà không phải là gái xinh trong gái xinh, điều này làm cho rất nhiều nữ sinh chen đến phá đầu để vào, bởi vì chỉ cần được mặc đồng phục tạp dề đáng yêu trong cửa tiệm kia, liền đại biểu bản thân được đứng trong hàng ngũ ngũ mỹ nữ.

Tôi vô vị gật đầu, còn có thể cùng đám ngu ngốc này chơi đùa, tôi đã rất may mắn rồi, chỉ sợ sau đêm đó liền thành thiên nhân vĩnh cách.

Nhưng tôi không khỏi nghĩ rằng, có lẽ bị giết sẽ tốt hơn một chút, ít nhất không cần chịu loại khuất nhục sau đó, nghĩ đến việc hần cư nhiên công khai gửi ảnh chụp đến nhà của tôi đáy lòng liền dấy lên một cỗ lửa giận.

Hắn thậm chí còn dùng phương thức cắt dán lưu lại lời bình ở sau mỗi bức ảnh, nói tư thế này không tồi, biểu tình kia rất được, đường cong bên kia lại rất đẹp linh tinh gì đó, làm cho tôi dưới cơn giận dữ thiếu chút nữa xé nát tất cả ảnh chụp.

Nhưng nghĩ là ngày sau có lẽ sẽ cần dùng, nếu tôi có một ngày không nhìn được, tính toán đi báo cảnh sát, tin tưởng cảnh sát hẳn là có thể từ đồng ảnh chụp này phát hiện ra được điều gì đó.

Nhưng giờ phút này tôi còn không có dũng khí đem chuyện mình bị một người đàn ông làm nhục nói ra, không nói đến những ảnh chụp *** loạn này.

Thời gian lập tức trôi qua, tôi thân ở trong tiết học căn bản không có mấy người chân chính nghe giảng bài, thầy giáo có vẻ thích chơi thậm chí cũng dứt khoát không giảng bài, cả tiết học đều dùng để kể chuyện cười, cười đến lúc giáo viên lớp bên cạnh chạy tới kháng nghị mới hạn chế.

Sau khi luyện tập xong ở câu lạc bộ, tất cả mọi người nóng chảy đầy mồ hôi, thăm nghĩ đến tiệm hồng trà bọt biển uống ly giải khát mát lạnh, thuận tiện làm cho ánh mắt ăn kem, thế là một đám người liền tập kết cùng nhau đi vào trong tiệm.

Bởi vì chúng tôi thường đến nên các mỹ nhân trong tiệm mới không bị chúng tôi dọa, bằng không một đám học sinh phổ thông trên mặt viết tên hạ lưu, không biết xấu hổ, hung thần ác sát vọt vào, một đôi mắt nhắm thẳng vào người bọn họ đánh giá, người không biết còn tưởng là người của xã hội đen đến phá quán.

“Hai ly hồng trà, ba ly trà sữa trân châu, một ly trà xanh.” Mọi người gọi xong đồ uống liền nhanh chóng tìm kiếm vị trí tốt nhất, cái gọi là vị trí tốt nhất, chính là vị trí góc độ tốt nhất có thể nhìn thấy nhân viên trong quầy bar.

Căn cứ nghiên cứu chỉ ra, vị trí tốt nhất nằm nghiêng 30 độ ở hai bên trái phải quầy bar, có thể nhìn thấy đường cong thân thể rất đẹp của nhóm nhân viên, còn có thể xuyên qua quầy bar cùng khe hở giữa cánh cửa thấp mà nhìn thấp cấp chân dài tuyệt đẹp của họ.

Trong tiệm quy định tất cả nhân viên đều phải mặc váy ngắn, hơn nữa không thể dài hơn tạp dề trên người.

Tôi bình thường rất có hưng trí, hiện tại lại đột nhiên cảm thấy tất cả đều thật nhàm chán, một mình ngồi ở chỗ gần ngã tư đường, xuyên qua cửa sổ nhìn ra, đối diện là một tòa nhà cao tầng chọc trời, không biết là của công ty nào, ở thời gian tan tầm lúc năm giờ này, không ngừng nhìn thấy một đồng người mặc complet giầy da xách cặp táp đi tới, rã vào bãi đỗ xe ở bên cạnh.

Đương nhiên cũng có một đồng nữ sinh trang điểm thật đậm, xoay eo đánh mông theo sát bên cạnh mấy người đàn ông nhìn qua là ngồi không mà hưởng, nhưng rõ ràng có mùi chủ quản tầng cao, tựa hồ đợi lát nữa còn có “công việc” gì đó phải làm.

Ánh mắt nhàm chán đột nhiên bị một chiếc xe hấp dẫn.

Tôi không có nghiên cứu về ô tô nên không có cách nào gọi được tên của chiếc xe kia, nhưng tạo hình rất đẹp của nó, còn có nước sơn màu đen tràn ngập khí phách, làm cho tôi lập tức đã bị nó hấp dẫn nhìn chăm chú.

Đàn ông chính là nên lái loại xe này! Đột nhiên có điểm muốn đi thi hộ chiếu, nhưng tôi mới mười sáu tuổi, còn phải đợi hai năm nữa, dứt khoát nên tiền từ bây giờ, chỉ là không biết chiếc xe này giá trị bao nhiêu, nhìn qua cũng rất quý không hiểu Mẫn Huân có đồng ý giúp đỡ tôi không.

Chỉ thấy một người đàn ông đứng ở ngoài cửa chỗ vị trí người lái, đang xoay người cùng chủ nhân xe nói gì đó, gạt đầu xong liền xoay người rời đi, cửa sổ trên cửa vẫn chưa hoàn toàn đóng lưu lại một đường khe hở, tôi đột nhiên có cảm ứng nhìn vào trong cửa sổ, lại chỉ kịp nhìn thấy một đường ánh sáng hiện lên, cửa sổ liền hoàn toàn đóng lại, đen như mực giống như thân xe, chỉ có thể từ trong nhìn ra ngoài, bên ngoài không thể nhìn vào.

Tôi tiếc nuối thở dài, thật muốn biết chủ nhân xe có bộ dáng thế nào, hẳn là một người đàn ông cường tráng nhìn qua cũng rất uy vũ đi, như vậy mới có thể mua được loại xe tràn ngập khí phách vương giả này.

Miên man suy nghĩ một hồi lâu, không chú ý tới xe lái đi vào lúc nào, mãi đến khi bị tiếng gọi của các bạn học gọi về thì cũng là lúc nên trả tiền.

Nhìn ví tiền đột nhiên ngâm nước không ít, tôi có điểm đau lòng, như vậy sao có thể tiền mua xe chứ? Quả nhiên vẫn là vay Mẫn Huân một chút mới được, nghe nói tiền gửi trong ngân hàng của nó đã có sáu số rồi, thật không biết nó tồn như thế nào.

Tôi vừa đi vừa nghĩ, theo bản năng đi vào cái ngõ tắt nhỏ không đèn đường kia, mới chỉ sáu giờ, cửa hàng bên cạnh lại đã thu dọn xong, cửa sắt cạch cạch kéo xuống, rất nhanh liền trống rỗng không một bóng người.

Mãi cho đến khi đi vào tôi mới ý thức được mình đã đi vào ngõ nhỏ làm cho tôi rơi vào địa ngục này, nhưng cũng đã vào rồi không có khả năng lại quay đầu ra ngoài đi đường vòng, tôi chỉ có thể bước nhanh hơn, muốn nhanh chóng rời đi ngõ nhỏ rõ ràng nhìn qua không sâu, lại đi thế nào cũng không đến được cuối này.

16. Chương 16

CHƯƠNG 16

Đột nhiên, phía sau truyền đến tiếng bước chân trùng với tôi, lần này tôi không hiểu kì quay đầu lại nữa, mà lập tức cầm đầu chạy, thế nhưng mới chạy chưa nổi hai bước, dưới chân đã bị thứ gì đó làm cho ngã nhào, cúi đầu nhìn lại, thì ra là một sợi dây thừng.

Chẳng lẽ hần đã sớm có dự mưu?

Không kịp nghĩ lại, người kia đã nặng nề đè lên trên người tôi, dùng tất cả sức nặng toàn thân hần ép chặt làm tôi không thể phản kháng, hai tay đang khua khoắc đã bị hần bẻ ngoặt ra phía sau, hần rút lấy cà vạt đang lỏng lẻo trên cổ tôi, thành thạo trói nghiêng hai tay của tôi lại, cách buộc của hần tuy chặt đến độ làm tôi không thể giãy giụa nhưng lại không hề gây tổn thương cho thân thể tôi.

Người đàn ông đó cho dù đang thực hiện hành vi lăng nhục tôi một cách mạnh mẽ ấy vậy mà vẫn ẩn chứa một sự dịu dàng, vì thế khi tôi tỉnh lại mới có thể đi đứng bình thường, nghỉ ngơi một ngày là ổn.

“Xem ra em đã quên sự dạy dỗ của tôi rồi.” Cột chắc tay tôi xong, nam nhân đưa tay để lên đầu của tôi, bắt buộc tôi đối mặt với mặt đường nhựa, hần là sợ tôi nhìn thấy mặt hần, rồi mới cúi xuống dán vào bên tai tôi thấp giọng nói.

Hơi thở nóng cháy quen thuộc kia phun ở bên cổ, tôi phát hiện độ ẩm thân thể nhanh chóng tăng lên, trong đầu hiện lên hình ảnh hần bữa bãi đùa bỡn tôi, làm tôi lập tức gợn chân đá mạnh về phía sau.

Tôi tuyệt đối không thể lại bị hần quờ được, người đàn ông này thật là đáng sợ!

Nhưng hần như đã sớm có phòng bị, tránh thoát chân của tôi, thuận thế xách tôi lên, tựa sát vào trên tường.

“Sao vậy? Không đợi được nữa rồi sao?” Nam nhân khẽ cười nói, vươn đầu lưỡi liếm láp gáy của tôi, kích thích từng đợt run rẩy.

“Cậu vẫn mãi cảm như thế.” Vừa lòng thở dài, bàn tay ấm áp lại dán vào lòng ngực của tôi, cách lớp áo sơ mi hơi mỏng đùa giỡn hai đầu nhũ.

“Ô!” Ngón tay người này vẫn lạnh như băng, rõ ràng thời tiết hôm nay cũng rất nóng, cũng bởi vậy ngón tay lạnh lẽo của hần làm cho tôi cảm thấy thoải mái đến không thể nói nên lời, đầu nhũ vốn non mềm nhanh chóng dựng thẳng đứng.

“A, thích ảnh chụp này không?” Lời nói mỉa hoặc phiêu tán ở trong không khí, nam nhân tinh tế gặm cắn da thịt non mịn sau gáy của tôi, một tay áp chế không cho tôi nhúc nhích, một tay kia lại thay phiên đùa bỡn hai đầu nhũ trước ngực tôi.

Nghe được lời nói của nam nhân, tôi tức không có chỗ đánh, muốn đá ra phía sau, lại bị nam nhân dùng chân đè lại, bắt buộc hai chân của tôi tách ra cực hạn, làm cho tôi đứng không vững mới dừng lại.

“Anh tên hỗn đản này!” Bình thường sau khi mắng hần xong, sẽ hứng lấy một cơn đau nhức, tôi theo bản năng căng cứng người lại, chờ đợi trừng phạt của hần, nhưng người đàn ông lại không hề có động tác nào.

Đang lúc tôi nghi hoặc khó hiểu, trước ngực lại đột nhiên bị người đàn ông dùng sức véo một cái, đau làm tôi kêu ra tiếng, người đàn ông vội vàng lập tức che miệng tôi lại, không cho thanh âm của tôi phát ra nửa phần.

“Hừ, im lặng nào, ở cách đây không xa chính là khu dân cư, tiếng quá lớn sẽ bị nghe thấy, tuy rằng tôi thích tiếng kêu của cậu, nhưng tôi cũng không muốn chia sẻ với người khác.” Ngón tay véo đầu nhũ của tôi buông ra, khẽ xoa nhẹ trấn an, trong đau đớn tôi vẫn không thể khống chế được việc có cảm giác, thân thể run nhè nhẹ.

“Thân thể của cậu rất có cảm giác với đau đớn nha, đây là phát hiện của tôi vào đêm đó, cậu rất thích tôi đối xử với cậu như vậy nhỉ? Cho nên mới cố ý nói ra những câu nói khó nghe kiểu này, tuy rằng cậu như vậy rất đáng yêu, nhưng kiểu nói như thế ít nói đi là tốt nhất, tôi vẫn sẽ làm cho cậu thích.” Nói xong người đàn ông với tay xuống eo của tôi, rút ra thắt lưng trên quần, tôi còn nghĩ hẳn muốn dùng thắt lưng đánh tôi, làm tôi sợ tới mức co rúm cả người lại.

Thấy thế, người đàn ông bật cười ha hả. “Ha ha, cậu nghĩ rằng tôi muốn đánh cậu sao? Đừng hoảng thế, tôi sao có thể nhẫn tâm đánh cậu chứ, vết thương do thắt lưng tạo thành quá lớn, rất khó nhìn.” Tiếp theo người đàn ông dùng thắt lưng bịt kín hai mắt của tôi lại, buộc chặt ở trên đầu tôi, cứ như vậy làm thành một cái bịt mắt rất tiện dụng.

“Tốt lắm, thế này là có thể chơi tận tình rồi.” Người đàn ông đột nhiên xoay người tôi lại, hung hăng đoạt lấy hô hấp của tôi, đôi tay cũng vội vàng vuốt ve cơ thể của tôi, rất giống một hòa thượng cảm dục rất lâu lần đầu tiên khai trai.

Tôi cố gắng thử ngậm chặt miệng, lại bị đầu lưỡi linh hoạt của hắn tách ra, cuồng liệt mút lấy đầu lưỡi của tôi, liếm láp lợi của tôi, làm cho tôi rốt cuộc không thể kháng cự xâm lược của hắn.

Hôn môi kịch liệt mà nhiệt tình, làm cho hai chân tôi không khỏi mềm nhũn, người đàn ông thuận thế bóp lấy hai hông của tôi, nắn bóp khi mạnh khi nhẹ, ngẫu nhiên sẽ đưa ngón tay ấn lên chỗ lõm ở giữa hai cánh hông, ý tứ khiêu khích rất rõ ràng.

“Ừm.” Tôi không nhịn được tràn ra một tiếng ngậm khẽ, đầu óc dần dần thành một đồng bùn, năng lực tự hỏi chậm rãi biến mất.

Người đàn ông cười khẽ chấm dứt nụ hôn sâu làm cho người ta hít thở không thông này, đôi môi mỏng ẩm áp chuyển hướng đến cái lỗ tai mẫn cảm của tôi, khẽ cắn lên vành tai của tôi, bàn tay đặt ở hai bên vú của tôi cũng rời đi, một tay xuôi theo phần eo đi lên trên, cách lớp vải hơi mỏng đè xuống rồi vân vê đầu nhũ của tôi.

Một tay kia lại chuyển qua phía trước, ôm lấy đùi quần đang cao ngất của tôi, xoa bóp cực có kỹ xảo.

“Không...” Cố gắng kéo về thần trí sắp bay mất, tôi muốn kháng cự, thân thể cũng không tự chủ được mà ưỡn về phía người đàn ông, chờ mong hắn có thể sờ tôi càng nhiều.

“Cậu vẫn luôn khẩu thị tâm phi như vậy nha, thật đáng yêu.” Người đàn ông đưa tay cởi quần lót của tôi ra, thông thả kéo khóa kéo, cầm lấy phân thân ở gần sát đang cương đến phát đau ở trong quần, ngón cái ấn lên phần đỉnh đang chảy ra những dòng chất lỏng trong suốt, quần lót nháy mắt ướt sũng.

Khoái cảm thành linh xảy ra làm cho tôi thoáng hoàn hồn, tôi lập tức giãy giụa vạy vẹo, muốn thoát khỏi bàn tay của người đàn ông. “Buông!”

Bên tai lại truyền đến lời nói trêu tức: “Tôi thích nhất điểm này của cậu, biết rõ không có khả năng, nhưng vẫn thích nói như thế, là trò chơi lật mềm buộc chặt sao?”

Hạ thân bị người hung hăng nắm chặt, đau đớn nhè nhẹ lại làm cho tôi càng cảm thấy vui sướng, nhịn không được gừ gừ rên ra tiếng.

“Ừm a!”

“Nể tình cậu kêu lên dễ nghe như thế, tôi sẽ cho cậu thích một lần trước, nhìn cậu cũng sắp bắn rồi.” Nói xong người đàn ông để cho tôi tựa vào trên tường, một tay kéo cả quần dài lẫn quần lót của tôi xuống mắt cá chân.

Thân thể đột nhiên phơi bày ở trong không khí, làm cho tôi mẫn cảm run rẩy một trận, ngón tay lạnh lẽo trượt tới khuỷu chân của tôi, kéo sang hai bên, làm cho phân thân của tôi càng thẳng đứng ở trong không trung, tiếp theo tôi liền cảm giác được một loại ấm áp ẩm ướt quen thuộc ôm lấy phân thân của tôi, thiếu chút nữa làm cho tôi lập tức bắn ra.

“Ồ!”

“Đừng nóng vội, người trẻ tuổi nên học nhẫn nại.” Người đàn ông nói xong liền nhẹ nhàng liếm láp phần cán của tôi, dịu dàng phun ra nuốt vào, một tay thưởng thức hai quả bóng nhỏ của tôi, một tay kia lại chuyển tới phía sau, xâm nhập vào giữa khe mông của tôi, đè lên huyết khẩu bắt đầu co rút lại.

Đầu lưỡi trơn trượt để trên lỗ nhỏ mẫn cảm của tôi, làm cùng động tác với ngón tay ở chỗ huyết khẩu, nhẹ nhàng ấn về trước ban ra, rồi mới lại đánh vòng tròn giống như mát xa, tiếp theo lại đâm về phía trước, giống như đang báo trước lát nữa người đàn ông sẽ dùng thân thể cường hãn của hắn, làm động tác như giờ phút này đối với tôi.

Người đàn ông xuôi theo phần cán của tôi liếm xuống, chuyển sang đùa bỡn lông mu của tôi, dùng đầu lưỡi khẽ gầy, đùa giỡn phần da thịt mẫn cảm ở giữa, tiếp theo xuống chút nữa, hôn môi bao bì của tôi, đùa nghịch quả bóng mềm mại của tôi, ngón tay ở huyết khẩu đã bất ngờ xâm nhập một đốt ngón tay, chậm rãi đẩy mạnh, cho đến khi cả ngón tay đều đi vào.

17. Chương 17

CHƯƠNG 17

Tôi theo bản năng co rút lại, người đàn ông cho dù làm loại động tác này, nhưng ngữ khí vẫn tao nhã bình tĩnh như cũ. “Hai ngày không bị làm, rất muốn phải không? Cái miệng nhỏ nhắn của cậu ngâm lấy ngón tay của tôi thật chặt, lát nữa cũng phải hầu hạ tôi như vậy nha.”

Tiếp theo người đàn ông liền bắt đầu đưa đẩy ngón tay ở trong tiểu huyết, ác ý khẽ gấp ngón tay, chọc lên nội bích mềm mại, mơn trớn chỗ da nhẵn nhéo mẫn cảm, đợi huyết khẩu trở nên xấp xỉ, liền lại tăng thêm một ngón tay khác cùng chọc ngoáy.

Phân thân không ngừng run rẩy phía trước đương nhiên không bị hắn xem nhẹ, người đàn ông hung hăng nuốt trọn phân thân của tôi, dùng sức mút, mang đến từng cơn khoái cảm đau xót mà cũng kích thích, tôi sáng khoái thở dốc rên rỉ, phần eo theo bản năng thuận theo động tác trước sau của người đàn ông mà bắt đầu lay động, đâm chọc vào khoang miệng ấm áp của người đàn ông, nghênh hợp phun ra nuốt vào ngón tay thon dài lạnh lẽo kia.

Cuối cùng khi người đàn ông dùng ngón tay ra sức chọc mạnh vào, đè lên tuyến tiền liệt của tôi, tôi không nhịn được bắn vào trong miệng của người đàn ông.

“Hô” cũng giống như lần trước, người đàn ông nuốt vào toàn bộ không buông tha một giọt, cùng sử dụng đầu lưỡi thanh lý phân thân của tôi, liếm láp sạch sẽ tất cả các dấu vết.

“Lần này có vẻ nhanh hơn, vội vàng muốn bị tôi thao sao?” Người đàn ông đứng lên, ôm lấy đầu của tôi liền cắn nuốt hai cánh môi, đầu lưỡi linh động như rắn lập tức với vào miệng tôi, quấn lấy đầu lưỡi lúng túng của tôi, hướng dẫn tôi cũng múa theo hắn.

Khi nước bọt chảy vào miệng, tôi không tự giác mà hôn lại hắn, làm cho người đàn ông càng thêm nhiệt tình đoạt lấy hô hấp của tôi, ngón tay vẫn ở trong hậu huyết không ngừng đưa đẩy, khe mông đã trở nên ướt đầm.

Sau khi tôi không chịu nổi mà kêu ra tiếng, người đàn ông mới buông ra, nhưng lại chuyển qua hôn môi cổ của tôi, gặm cắn hầu kết nhô ra của tôi. “Tình dịch là một thứ rất có dinh dưỡng, ăn nhiều một chút mới tốt cho thân thể.”

Lời nói bỉ ổi phát ra từ miệng người đàn ông, lại giống như cha mẹ đang dạy con nhỏ, nói rau xanh rất tốt cho thân thể, mỗi ngày đều phải ăn.

Ngón tay trong tiểu huyết đã rút khỏi, người đàn ông dùng ngón tay ướt đẫm, xoa lên đôi môi bị hấn gặm cắn đến sưng đỏ của tôi, tiếp theo người đàn ông lại liếm đi dịch bị dính ở trên môi tôi.

“Đây là hương vị của cậu làm cho người ta khẩn cấp muốn hung hăng làm cậu.” Thở dài rồi lại hôn tôi, khác với sự bá đạo kịch liệt vừa rồi, nụ hôn lần này lại dịu dàng lưu luyến, như là nụ hôn nồng nàn của hai người yêu nhau.

“Vì sao cậu lại mê người khiến tôi bị bức điên đến nỗi không muốn thương cậu” hiểu được khi người đàn ông trở nên điên cuồng thì đáng sợ thế nào, lần trước tôi bị hấn chơi đến kêu gào không thôi.

Ngữ khí của người đàn ông có vẻ cấp bách, rồi lại thống khổ áp lực, tôi không quá hiểu được ý tứ của hắn, rõ ràng lần trước cũng đã làm ra chuyện quá phạm như vậy với tôi không phải sao?

Dưới nụ hôn mềm nhẹ, người đàn ông đã lặng lẽ cởi bỏ tất cả khuy áo sơ mi của tôi, ngón tay ẩm ướt chỉ lên đầu nhũ đang run rẩy trong không khí của tôi, xoay tròn rồi ấn lên, lại dùng móng tay nhẹ nhàng gãi nhẹ.

Mãi đến khi tôi đã bị sưng đến đau, người đàn ông liền cúi đầu xuống, lấy đầu lưỡi liếm nhẹ lên bộ vị đang chờ người âu yếm đó.

Lấy đầu lưỡi cùng ngón tay thuần thực vỗ về chơi đùa hai bên đầu nhũ của tôi, người đàn ông len chân vào giữa hai chân của tôi, chống đỡ tôi để đỡ cho tôi không bị trượt xuống đất.

Khác với lần trước là ở trong một gian mật thất, lúc này tôi rõ ràng hiểu được bản thân đang ở nơi nào, một ngõ tắt nhỏ hơi hẻo lánh, không có đèn đường, sau khi vào đêm liền có vẻ tối đen âm trầm, nhưng lúc nào cũng có thể có người đi vào.

Hơn nữa hiện tại cũng không phải đêm khuya, cũng chỉ mới vừa xẩm tối, đúng vào thời gian cơm chiều, rất nhiều người có thể sẽ ra ngoài mua đồ ăn, rất có thể giống như tôi đi tắt để đến cửa hàng tiện lợi cách đó không xa.

Lo lắng sẽ có người đi tới, nhìn thấy khung cảnh này, làm cho thân thể tôi lại thêm mất cảm, toàn thân không ngừng run rẩy, nóng chảy mồ hôi, nếu tôi nhìn thấy, làn da trên người khẳng định đều biến thành màu hồng nhàn nhạt, vào lúc kích tình hoặc là khẩn trương tôi đều trở nên như vậy.

“Thật đáng yêu, toàn thân cậu đều trở nên giống màu ở nơi này nha, sao lần trước lại không phát hiện nhỉ?” Người đàn ông cười nói, ngón tay đã đâm vào nơi vừa rồi được khuếch trương đầy đủ, cố ý dùng một lòng tay đảo quanh chỗ huyết khẩu, nhẹ nhàng đâm vào rút ra, làm cho chất dịch chảy ra theo động tác đưa đẩy càng thêm rõ ràng.

“Không muốn.” Tôi suy yếu nói, cũng hiểu được tôi đã không kháng cự được người đàn ông này, từ lúc tôi bởi vì nhớ tới hắn mà tự an ủi trong phòng tắm. Lúc an ủi đã biết, người đàn ông này có thể dễ dàng kích thích tầng *** sâu nhất trong tôi.

Người đàn ông xoay người tôi lại, làm cho mặt tôi dựa vào phía tường, di chuyển phần eo của tôi, làm cho cái mông của tôi nâng cao lên, đôi môi mềm mại dừng ở chỗ thắt lưng tôi, chậm rãi đi xuống, đi tới hai cánh mông của tôi, nhẹ nhàng cắn lên thịt mông của tôi, in lại những dấu vết ở trên đó.

Hai mông bị ngón tay lạnh lẽo của hắn vuốt ve, còn có dấu hôn ướt sũng nước kia, cảm giác bị đùa bỡn bùng lên làm đầu óc choáng váng, tôi không nhận được nâng cái mông càng cao, hy vọng hắn có thể an ủi chỗ ở giữa đang không ngừng co rút lại chờ mong bị đâm vào kia.

Người đàn ông cũng không cô phụ kỳ vọng của tôi, lập tức liền vươn lưỡi liếm lên huyết khẩu non mềm của tôi, liếm láp đám lông mềm ở huyết khẩu, tiếp theo chọc đầu lưỡi vào, âu yếm nội bích mềm mại đầy co dãn.

“Ồ.” Tôi nhẹ nhàng lắc lư phần eo, phối hợp với động tác từ chiếc lưỡi của người đàn ông, làm cho nó lộ ra ở trước mắt người đàn ông không hề che lấp.

“A, muốn sao?” Tiếng nói du dương trở nên trầm thấp, trong lời nói của người đàn ông chứa *** nồng đậm, làm cho tôi cảm giác giống như đã bị hấn hung hăng đâm đến khô.

Người đàn ông đứng lên, thanh âm kéo khóa, ở trong ngõ tắt nhỏ có vẻ yên tĩnh vào giờ phút này trở nên đặc biệt vang dội, cực đại nóng như bàn ủi để ở trên huyết khẩu của tôi, nhẹ nhàng đóng đưa cao thấp, đảo quanh trái phải, hơi hơi đậm thử, chính là không chịu đưa vào.

“Ưm” tôi bất mãn ưỡn về phía sau, muốn nuốt vào cự vật từng hung hăng tra tấn tôi kia, giờ phút này tôi chỉ muốn bị người đàn ông phía sau tận tình yêu thương một hồi.

“Thật sự là quá cấp bách, nếu lần trước cậu cũng ngoan ngoãn muốn liên cầu tôi như thế thì tốt rồi.” Hơi thở nồng đậm phả lên gáy của tôi, rõ ràng người đàn ông cũng nhịn rất vất vả, lại cố ý muốn từ miệng tôi nghe được lời nói vừa lòng mới chịu hành động.

“Cầu anh cho tôi” Tôi bị *** chi phối, đã không còn nghĩ đến tôn nghiêm hay cái gì nữa, thậm chí được người nhồi chặt hậu huyết hư không.

“Cho cậu cái gì? Nói rõ ràng tôi mới có thể cho cậu chứ.”

“Cắm bảo bối của anh vào rồi làm tôi” Tôi khó nhịn cơ hồ muốn khóc ra, bởi vì người đàn ông ác liệt ấn vào lại không chịu xâm nhập, huyết khẩu không ngừng hé ra lại rụt vào, cố gắng muốn nuốt phân thân nóng bỏng kia.

“Nói không tôi, thế này tôi sẽ làm cậu, hung hăng mà thao. Cậu, làm cho hàng xóm đều biết cậu thích lợi kiếm của tôi, cậu thích bị tôi ***.” Tiếng nói bởi vì *** mà khàn khàn mang theo vẻ cấp bách, từ trong áp lực nào đó lại toát ra ý vị.

Người đàn ông đỡ lấy thất lực của tôi, phân thân cực lớn vẫn đặt ở huyết khẩu của tôi cuối cùng cũng chịu cắm vào, phụng một tiếng liên đâm vào hoàn toàn, hung hăng chọc vào chỗ sâu nhất trong hậu huyết của tôi, trực tràng bị kéo căng đến cực hạn.

Đột nhiên bị đâm vào, niêm mạc mẫn cảm liền mãnh liệt co rút lại, nếp nhăn ở miệng huyết bởi vì khuếch trương cực hạn mà trở nên trơn bóng, hậu huyết chặt chội như là cũng bị xé toang ra, đau đớn kịch liệt cũng là khoái cảm xâm nhập vào cảm quan của tôi, làm cho tôi không nhịn được hét to ra tiếng.

18. Chương 18

CHƯƠNG 18

“A!”

“Cậu kêu thật lớn, thích bị tôi làm như vậy sao? Nếu không cẩn thận ngay cả ba mẹ cậu cũng nghe thấy đó.” Dương vật thô to của người đàn ông dừng lại ở trong huyết của tôi, lỗ nhỏ bị kéo căng hoàn toàn không ngừng co rút lại, giống như đang thúc giục hấn cử động nhanh lên.

Ngón tay lạnh lẽo phủ về phía trước, phân thân nam tính bởi vì đâm chọc kịch liệt của hấn mà hơi cương lên, ngón tay xoa bóp đỉnh nắm có cảm giác nhất, trong lỗ nhỏ không ngừng tràn ra thêm những dòng nước trong suốt.

Sau khi tôi đã quen với phân thân to lớn của người đàn ông, theo bản năng xoay xoay phần eo, tự mình phun ra nuốt vào lưỡi dao sắc bén cực đại của hấn, người đàn ông dùng sức nắm lấy phân thân của tôi, làm cho tôi đau lập tức dừng lại động tác.

“Dừng gấp như vậy, tuy rằng chủ động của cậu làm cho tôi rất thích, nhưng tôi vẫn có thói quen do tôi làm hơn.” Ngón tay thon dài nhẹ nhàng xoa nắn phân thân hơi mềm nhũn, trượt lên trượt xuống, làm cho tôi rất nhanh liền cương lên một lần nữa, thậm chí còn sung mãn hơn.

Còn thụt ngủ đông ở trong cơ thể tôi, sau khi tôi được an ủi của hấn mà thả lỏng ra, bắt đầu đâm chọc thật mạnh, rút ra chỉ còn lại một chút ở trong huyết, lại đâm vào đến tận gốc, đùi cùng mông thịt của tôi dán chặt vào nhau, phát ra tiếng thân thể đánh vào nhau pạch pạch.

“Ô em giỏi quá, kẹp tôi thật là chặt, cảm giác nóng đến mức tôi cũng sắp bị em hòa tan.” Người đàn ông dùng sức thao hậu huyết của tôi, lưỡi dưới sắc bén thô to hung hăng ma sát nội bích của tôi, cũng ấn đầu của tôi ngửa ra phía sau, cuồng mãnh đoạt lấy hô hấp của tôi.

“Ừm a.” Tiếng rên rỉ kích tình của tôi bị người đàn ông nuốt sạch vào, nước miếng không thể nuốt vào xuôi theo khe miệng chảy xuống, người đàn ông bỗng đứng buông môi, gặm cắn hầu kết đang di chuyển của tôi, cái cổ thấm ướt mồ hôi, tiếp theo lột chiếc áo lót đang mặc lỏng lẻo trên người tôi đến khuỷu tay, răng nanh cắn lên đầu vai của tôi, lưu lại trên vai tôi một hàng dấu răng.

“Hô, em như vậy không phải đam rất tốt chứ.” Vào lúc tôi bị hắn ta thúc cho thở dốc không thôi, người đàn ông đột nhiên nói, sau đó liền rút phân thân nam tính ra khỏi huyết của tôi, tháo caravat đang trói chặt hai tay của tôi ra, cởi áo sơ mi, tiếp theo lại ngồi xổm xuống, cởi sạch quần lót cùng quần dài đồng phục tụt ở trên mắt cá chân ra.

“Như vậy sẽ sạch sẽ hơn, chúng ta tiếp tục đi.” Người đàn ông để tôi tựa vào trên tường đối mặt với hắn, tấm lưng trần trụi dán lên mặt tường lạnh như băng, làm bùng lên từng đợt khoái cảm, tiếp theo chân phải của tôi bị người đàn ông nâng lên áp ở trên ngực, gác ở trên cánh tay hắn, dưới gối là cảm giác của tay áo chất liệu cực tốt.

Quần áo của người đàn ông vẫn đang mặc ở trên người, quần cũng không cởi, chỉ kéo khóa xuống, lộ ra bộ vị hung ác của hắn, đưa tay banh hai cánh móng của tôi, lộ ra hậu huyết hơi sưng đỏ, người đàn ông lần thứ hai dùng sức đâm vào, đến tận lúc gốc phân thân cũng bị tôi ngậm hoàn toàn vào mới thôi.

“Giỏi quá, tư thế này giống như đi vào được rất sâu nha.” Đến đến lúc đâm vào hoàn toàn, người đàn ông liền nâng cả chân trái của tôi lên, tôi nhất thời không có điểm chống đỡ, bối rối vươn tay ôm lấy bả vai của người đàn ông.

Hắn cố ý chỉ nhẹ nhàng phủ lên bẹn của tôi, làm cho sức nặng toàn thân của tôi chỉ trông chờ vào sự chống đỡ của cự vật dữ tợn ở khe móng kia, đồng thời lúc tôi bay lên không, dương vật trắng kiện của hắn càng cắm sâu vào trong lỗ nhỏ của tôi, độ sâu trước nay chưa từng có kia, giống như muốn chọc thủng tôi, làm cho tôi lại ôm chặt lấy hắn, chịu không nổi mà bật khóc thành tiếng.

“Thật là một đứa trẻ xấu, luôn thích khóc như vậy để hấp dẫn tôi, cái miệng nhỏ nhắn của em rất có thể sự bị tôi thao cho bị thương.” Người đàn ông tức giận cắn lấy vành tai của tôi nói, bàn tay đang nâng hai móng của tôi bắt đầu hất cơ thể của tôi lên, làm cho tôi tự nhiên ngồi phịch xuống phân thân thô to của người đàn ông, một lần lại một lần hung hăng thao tôi.

Khoái cảm mãnh liệt ập đến cuốn cuộn, tôi theo bản năng cắn lên bả vai của người đàn ông, hai chân tự động quăn quanh thắt lưng của hắn, làm cho hai chúng tôi càng dán sát vào nhau, theo đó phân thân đang cương cứng của tôi cũng ma sát giữa phần bụng lõa lồ của tôi cùng quần áo của người đàn ông, sáng khoái không ngừng tràn ra chất lỏng.

Tôi thoải mái thở dốc không ngừng, ngay lúc tôi bị người đàn ông thúc mạnh một cái, sắp đạt được đỉnh điểm, người đàn ông lại cố ý nắm lấy gốc phân thân của tôi, không chịu để cho tôi phóng thích.

“Ai nha, thực không ngoan, sao có thể cứ muốn bắn như vậy. Đi ra sao? Sẽ làm bẩn quần áo của tôi.” Tiếp theo tôi liền nghe được một loạt tiếng vang, sau đó là tiếng túi plastic bị xé mở, một cái lá mỏng trơn trượt chụp lên YG của tôi.

Đó là bao cao su, người đàn ông đang chụp bao cao su lên phân thân của tôi, nhưng tôi khó hiểu chính là, nếu trên người hắn có mang thứ này, vì sao lại không dùng chứ?

Có rút chặt lại là có thể cảm giác được, thứ trắng kiện cắm ở trong hậu môn của tôi, cùng với nội bích của tôi không hề có ngăn cách gì, cứ trực tiếp mà kịch liệt tiếp xúc với nộn thịt mẫn cảm của tôi, tôi thậm chí có thể cảm giác được nhịp đập trên phân thân nam tính đó.

“Tôi thấy lại đổi một tư thế khác đi, hoạt động này tay chân em cũng sẽ mỏi.” Vỗ vỗ móng thịt của tôi, phát ra hai tiếng phạch phạch, người đàn ông buông chân trái của tôi, cũng kéo cao đùi phải của tôi lên, vẫn để trạng thái kết hợp như vậy, liền xoay người tôi sang chỗ khác.

Góc độ gắn kết kỳ dị kia, cùng ma sát chưa từng có, làm cho tôi thích thiếu chút nữa chảy xuống đất, may mắn người đàn ông nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy thắt lưng của tôi.

“Như vậy đã không được sao? Em còn phải luyện thể lực nữa mới được.” Sau đó người đàn ông liền ôm lấy tôi chậm rãi ngồi xổm xuống, cuối cùng tôi thành ra ngồi ở trong lòng người đàn ông, hai chân đối diện với

cửa ngõ mở rộng, trong huyết ngậm một phân thân cực lớn, chỉ cần có người hơi liếc mắt vào trong ngõ nhỏ thăm dò một cái là lập tức có thể thấy rõ tất cả của tôi cùng hắn, đứng mũi chịu sao tự nhiên là tôi, người bại lộ hoàn toàn.

“Không muốn tư thế này không muốn.” tôi vô lực kháng cự, muốn đứng lên lại bị hai cánh tay của người đàn ông giữ chặt lại, hai chân cũng run rẩy vô lực.

“Vì sao không muốn? Tư thế này tốt lắm nha, em xem em ngậm tôi sâu thế nào, tham lam nuốt lấy tôi, giống như ché tôi không đủ dài nữa.” Người đàn ông ác ý đâm lên phía trên hai cái, làm cho tôi lại thét lên chói tai, ngón tay lạnh lẽo búng lên phân thân bị đệm cổ hình tròn plastic bọc lại, cũng không vỗ về chơi đùa nó, ngược lại đi xoa nắn âm nang phía dưới.

Cảm giác nhục nhã đánh úp lên người, vốn làm tình ở trong ngõ nhỏ xem như nơi công cộng này, đã làm cho tôi lo lắng đề phòng, hiện tại cư nhiên còn bị đùa nghịch thành tư thế đáng xấu hổ như thế, cảm giác khuất nhục lần thứ hai bùng lên, nước mắt từ dưới dây lưng không ngừng chảy xuống, biết rõ khóc là chuyện đáng xấu hổ, tôi lại không nhịn được.

“Sao lại khóc to như vậy? Thích tư thế này như thế sao? Hay là em rất thích làm ở nơi này? Hô, thật sự là một tin tức rất tốt.” Cố ý vắn vẹo cảm xúc phản ứng của tôi, người đàn ông cười nhẹ liếm cắn vành tai của tôi, kéo cao chân trái của tôi lên tiếp tục bắt đầu đâm chọc, kịch liệt *** cửa mình phấn nộn của tôi, tôi chỉ có thể bất lực nương theo động tác của người đàn ông mà lay động thân thể, quay đầu lại đòi hỏi nụ hôn của hắn, dùng để ngăn cản tiếng rên rỉ không nhịn được của tôi.

Vui thích từ trong tiểu huyết từng chút khuếch tán đến toàn thân, mỗi một tác cơ thể đều dùng sức căng thẳng, thần kinh cơ hồ muốn gãy đôi, tôi cảm giác mình tựa hồ không thể chịu nổi đâm chọc không bao giờ ngừng lại này được nữa, nhưng lại hết lần này tới lần khác nuốt thứ đó của hắn vào chỗ sâu nhất trong mật huyết, phần eo lại đóng đưa đáp lại.

Không biết bị làm bao lâu, toàn thân tôi đột nhiên co rút, bắn ở trong bao cao su, lại xuôi theo phần thân mà chảy xuống tới bẹn.

Người đàn ông nâng lấy mông thịt của tôi, dùng sức xoa bóp đè ép về phía chỗ kết hợp, chế thành khoái cảm lớn hơn nữa, lại thêm với ngón tay vào miệng của tôi, không cho tôi ngậm lại.

19. Chương 19

CHƯƠNG 19

Ô ô

không nghĩ tới hiệu quả lại lớn như thế ~~ kỳ thật cũng không tính kết thúc, bởi vì sau đó sẽ bắt đầu tiến triển tình cảm của tiểu công và tiểu thụ, cho nên H sẽ ít đi tương đối, nếu ít, vậy thì dứt khoát bỏ luôn cho xong

~~Đọc mãi H mọi người cũng sẽ chán nhĩ? Chỉ hy vọng là không, mọi người đừng tức giận Dục Dã đi là được rồi.

“Kêu, tôi muốn em kêu, thích bao nhiêu thì kêu nhiều bấy nhiêu, làm cho toàn bộ mọi người trên thế giới này biết em thích bị tôi *** thế nào.” Tiếng nói khàn khàn trầm thấp hòa cùng tiếng thở dốc, giống như mệnh lệnh của đế vương, tôi theo bản năng lên tiếng kêu ra, đầu lưỡi liếm láp ngón tay dính đầy dịch thể cùng dịch ruột non chảy xuống bắp đùi của tôi.

“A ưm ha ô a” toàn thân tôi tê liệt như bùn nhão tựa vào trên thân người đàn ông ở phía sau, chỉ có thể tùy ý hắn đùa nghịch thân thể của tôi, phân thân vừa bắn tinh xong lại tiếp tục đứng thẳng, bao cao su tràn ngập dịch thể, làm cho cậu nhỏ của tôi càng thêm có cảm giác.

Mông thịt bị dùng sức nắn bóp vuốt ve chơi đùa, cửa mình đã bị làm có chút mất cảm giác, đau đớn không còn, chỉ còn lại khoái cảm mãnh liệt xông thẳng lên đầu.

Tôi chủ động vươn tay xoa nắn chơi đùa hai đầu nhũ trái phải, khẽ véo một cái giống như tự ngược, đau đón nhẹ nhàng làm cho tôi thích lại càng co chặt cửa mình, trong lòng có một cỗ dục vọng, hy vọng có thể cứ trầm luân ở trong bể tình mãnh liệt này.

“Thật thoải mái... đừng có ngừng... lại dùng lực một chút a!” Tôi bị *** sai khiến, phun ra lời nói *** đang, giống như là ngồi nổ, làm cho nhiệt tình của người đàn ông lại tăng thêm một tầng, mỗi một lần tiến lên đều giống như muốn xỏ xuyên qua tôi, mồ hôi tràn ngập mùi xạ hương chảy ra làm ướt đầm quần áo trước ngực của người đàn ông.

“Đừng hấp dẫn tôi, em đồ ngốc chết tiệt này!” Lời nói hưng phấn mang theo thống khổ thì trào văng lên ở bên tai tôi, phân thân thô to cắm ở trong huyết của tôi đột nhiên rung động, người đàn ông gầm nhẹ bắn mạnh ra, gây ra lỗi giác giống như nội bích thiếu chút nữa bị dòng nhiệt nóng bỏng làm tổn thương.

Người đàn ông im lặng ôm lấy tôi, hưởng thụ dư âm sau khi phóng thích, cậu nhỏ của tôi dù không có người an ủi, liền bắn hai lần, không biết có phải bởi vì là không gian mở hay không, tình tự khẩn trương làm cạn kiệt thể lực của tôi, tôi cảm giác so với lần trước bị hấn nhốt ở trong phòng chơi vài lần còn mệt hơn.

Tháo bao cao su trên cậu nhỏ mềm nhũn của tôi, sau đó người đàn ông vươn tay về phía dây lưng đang buộc ở trên đầu tôi, tháo móc cài bạc ở phía sau, dây lưng dần dần buông ra, ánh đèn xe ở trên đường cái cách đó không xa ánh vào đáy mắt, tôi trừng mắt nhìn, còn có chút không rõ lắm vì sao mình đột nhiên nhìn thấy.

Người đàn ông khẽ hôn lên sau gáy của tôi, dịu dàng hỏi: “Có mệt không?”

Tôi giống như lúc này mới phát hiện tồn tại của người đàn ông phía sau, tất cả lý trí ý thức ủa về, nghĩ đến tôi cư nhiên lại một lần nữa khuất phục dưới kỹ xảo của hắn ta, liền phần hận không khỏi muốn gọi anh em đến vây đánh hắn.

Nhưng quan trọng nhất là, tôi phải biết diện mạo của mục tiêu, mới có thể làm cho anh em đi vây đánh hắn. Vừa nghĩ tới, tôi liền muốn quay đầu lại nhìn hắn rất cuộc lớn lên có bộ dáng gì.

“A, hiện tại mới nghĩ đến sao?” Người đàn ông chậm rãi xoa cằm của tôi, khiêu khích môi của tôi, tôi lại bởi vì mới trải qua tình sự, không có sức né tránh, thậm chí không có sức xoay người, cho nên tôi chỉ nhìn được mái tóc đen ướt mồ hôi của người đàn ông.

“Muốn tôi giúp đỡ không?” Câu hỏi rất bình thường, nhưng khi tôi nghe vào lại tràn đầy cười nhạo, làm cho tôi lại tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, thân thể co rút, lại đã quên phân thân của người đàn ông vẫn còn đang ở trong cơ thể, bởi vì co rút của tôi mà bộ vị mẫn cảm đã bị kích thích lập tức sống lại.

Người đàn ông thở hắt một cái, tựa hồ rất kinh ngạc. “Em còn muốn ư? Tôi nghĩ là em mệt rồi.” Không đợi tôi trả lời, người đàn ông đã đẩy hưng phấn đỡ tôi đứng lên, nâng chân trái của tôi lên xong liền bắt đầu đưa đẩy.

“Thật không nghĩ tới em còn có sức lực, hóa ra là tôi xem thường em.”

Một đợt lại một đợt thể công mãnh liệt, làm cho tôi không khỏi lại thần trí tan rã, đã quên động tác cấp bách vừa rồi, chỉ có thể vô lực bị người đàn ông ôm lấy ***.

Sau đó tôi cứ như vậy bị hấn làm đến té xỉu, chìm vào trong bóng đêm.

~~ Dục Dã nói

~~Sau khi bắt đầu tiến vào phần nội dung câu chuyện~~ tiểu công mà tất cả mọi người chờ mong cuối cùng cũng chân chính bước lên sân khấu~~ thật lo lắng mọi người không thể nhận anh ta.

~~Chưa mở mắt, tôi liền dùng thân thể cảm thụ bản thân mình đang ở phương nào trước, dưới là một mảnh mềm mại, cảm giác hắn là nằm ở trên giường, trên người phủ quần áo, nhưng không phải cảm giác của đồng phục.

Nghi hoặc nhíu nhíu mày, tôi từ từ mở mắt ra, ánh vào mi mắt chính là trần nhà cũ mới được sơn thành mới, có ngọn đèn mỏng manh, quay đầu xem xét tứ phía, phát hiện mình ở trong một gian phòng xa lạ, căn phòng không lớn không nhỏ chỉ đặt một cái giường, trên tủ đầu giường còn có một cái chìa khóa.

Ban đầu tôi còn có chút chờ mong nơi này là phòng của hắn ta, nhưng sau khi nhìn thấy trên chiếc chìa khóa có một dây số thì tôi đã thất vọng, nơi này hiển nhiên là phòng của một khách sạn nào đó.

Lần thứ hai cảm giác tình trạng của thân thể, phát hiện vẫn bủn rủn như trước, chỉ là không nghiêm trọng giống như lúc trước, hắn là đã được nghỉ ngơi một thời gian, nhắc tay trái có chút vô lực, tôi nhìn lên đồng hồ, đồng hồ điện tử hiện ra 03:56.

Vậy mà đã sắp bốn giờ sáng! Tôi bị người đàn ông mang đi vào lúc sáu giờ, vào lúc tôi vẫn có trí nhớ, đại khái qua gần hai giờ, sau đó không biết người đàn ông lại làm bao lâu, nhưng hắn là cũng sẽ không ít hơn một giờ, cho nên đại khái tôi đã ngủ gần bảy tiếng, là thời gian ngủ bình thường của tôi.

Đồng hồ báo thức sinh lý thật sự là một thứ rất phương tiện, hiện tại tỉnh lại, làm cho tôi dường như có thể bịa ra một lời nói dối hợp với lẽ thường, chỉ hy vọng đám lão toét kia không phải lại vừa mới gọi điện về nhà.

Ngồi dậy, mặt đối diện giường là một chiếc tường lắp kính, tôi phát hiện trên người mặc một chiếc áo sơ mi và quần bò, rất giống với đồ tôi mặc bình thường, nhưng ký hiệu ở góc áo cùng cạnh túi quần, làm cho tôi không khỏi trờn lớn mắt.

Vô luận là chiếc sơ mi màu trắng xem ra rất bình thường trên người kia, hay là quần bò màu lam nhạt đơn giản thoải mái ở phía dưới, tất cả đều là hàng hiệu đắt đến lú lười, chỉ là một đôi tất của công ty kia, cũng có giá gần bằng nửa tháng tiền lương của người bình thường.

Thận trọng đánh giá bộ quần áo trên người này, đại khái là tổng số tiền tiêu vặt hơn nửa năm của tôi, còn cộng thêm tiền làm công của tôi, cũng có thể không mua nổi.

Người đàn ông kia thật đúng là danh tác, y theo bộ quần áo bằng vải dệt cũng cao cấp tương tự ở trên người hắn kia, chẳng lẽ hắn là đại gia có tiền nào đó sao?

Fuck! Đã sớm biết đại gia đều là lũ biến thái. Thích chơi đàn ông cũng thôi đi, còn thích chọn trẻ vị thành niên để chơi, nhưng lại dùng thủ đoạn dè tiện hạ lưu như thế.

Có tiền sao không đi mua một nam kỹ nghe lời lại dễ chơi, hiện tại làm cái loại làm nam quan hệ xã hội phục vụ kiểu này không phải có một đống lớn sao? Tập đoàn Nhân Xà cũng thường thường sẽ bán nam đồng không biết a.

Vì ý nghĩ nhỏ nhen hèn mọn thoáng qua trong lòng, tôi cư nhiên lại muốn người đàn ông này đi chơi thiếu nam vô tội, bị người lừa bịp đi bán.

Tóm lại, tôi hiện tại một thân nhẹ nhàng khoan khoái, hiển nhiên đã tắm rửa, trên người là quần áo mới tinh, tò mò tụt quần xì lúp, quả nhiên phát hiện ngay cả quần lót cũng là mới, đều là nhãn hiệu đắt tiền làm cho người ta học máu.

Tôi cầm lấy chiếc chìa khóa trên tủ đầu giường rồi đứng xuống giường, lại không phát hiện giày của tôi, liếc một vòng đến đối diện, liền nhìn thấy một đôi giày thể thao trong mơ tháng trước mới thấy qua ở trên tạp chí, được xưng toàn cầu chỉ có năm nghìn đôi, giá cả này làm cho tôi muốn đi ám sát cái tên buôn bán người kia.

Mà nằm ở trên giày, đó là một đôi tất có giá gần với tiền lương nửa tháng của người bình thường.

Tôi nở nụ cười trào phúng, người đàn ông này có ý gì? Thế công tiền tài sao? Toàn thân trên dưới đều là hàng hiệu hắn mua cho tôi, làm cho tôi cảm giác bản thân hình như là tình nhân được hắn bao dưỡng.

Cứ việc có loại xúc động muốn cởi sạch quần áo trên người ra thiêu hủy, nhưng chỉ sợ người đàn ông đã mang quần áo lúc đầu của tôi ném đi, mà tôi cũng không có thói quen lỏa thể về nhà, đồng thời cũng thật sự có chút luyến tiếc đôi giày thể thao kia.

20. Chương 20

CHƯƠNG 20

Tóm lại tôi một mặt căn rắng tức giận mắng người đàn ông kia, một mặt vô cùng hào hứng đeo đôi giày thể thao màu trắng kia vào, đồng thời an ủi bản thân mình, không đeo để ở nơi này cũng là lãng phí, thứ tốt không nên bị mai một, cho nên tôi đương nhiên phải tận lực đeo nó.

Sau khi đi tới cửa, phát hiện một chiếc túi có nhãn hiệu của quần áo mặc trên người treo ở trên tay nắm cửa, tò mò nhìn vào trong, hóa ra là túi sách, đồng phục cùng giày tất của tôi, nhưng luôn cảm thấy thiếu thứ gì đó.

Quần lót! Quần lót của tôi không thấy!

Bởi vì hôm nay phải đến câu lạc bộ luyện tập, cho nên tôi mặc một chiếc quần tam giác màu đen bó sát người, thời điểm buổi chiều bởi vì trêu chọc ác ý của người đàn ông mà phía trên dính đầy dịch của tôi.

Lửa giận của xấu hổ và giận dữ bùng lên đốt đỏ hai má của tôi, cái tên đàn ông biến thái kia! Cái gì không lấy, cứ nhiên lấy đi quần lót của tôi, những thứ hàng hiệu trên người này là vật trao đổi sao?

Đáng giận! Muốn đổi cũng phải dùng mấy bộ chứ, chỉ một bộ thế này sao đủ mặc!

Một lần nữa bản thân lại có ý nghĩ hèn mọn, nhưng mà một bộ quần áo hàng hiệu này thật sự rất ít gặp, nếu không vô tình gặp chuyện này thì cả đời cũng không thể mặc được, giày thể thao thì có thể có khả năng tiết kiệm tiền mua.

Nhấc cái túi lên, tôi vừa tức vừa giận nện mạnh chân xuống lầu, đến quầy trả chìa khóa, lúc đang muốn bước ra cửa khách sạn thì ông chủ đột nhiên gọi tôi lại.

“Từ từ, cậu trai à, cậu còn chưa trả tiền mà.”

Tôi kinh ngạc thiếu chút nữa bị cửa tự động kẹp cho tắt thở, vội vàng lùi chân phải vừa mới bước ra một nửa về, quay đầu lại trừng ông chủ. “Gi?”

“Cậu thuê phòng trước mười hai giờ, cho nên tính tiền hai ngày, tổng cộng một ngàn hai trăm nguyên.” Ông chủ gõ gõ bàn phím đọc ra bản ghi chép thuê phòng, ngẩng đầu lên nói với tôi.

Ánh mắt của tôi thiếu chút nữa rớt khỏi hốc mắt. Một ngàn sáu trăm nguyên, xem như giá cũng bình thường, nhưng mà vì sao lại chưa thanh toán tiền chứ? Cái thằng cha kia nếu có thể mua được cho tôi bộ quần áo này, sao ngay cả mấy đồng tiền lẻ ấy cũng không trả được?

Tôi vươn bàn tay cứng ngắc vào cái túi to tìm kiếm cặp xách, lấy ra ví tiền đã xẹp đi rất nhiều ở quán hồng trà, tay run rẩy mở ra, đáy lòng âm ỷ kỳ vọng ít nhất có đủ tiền cho tôi trả tiền phòng.

Tôi ra sức trợn mắt nhìn lại, lập tức bị dọa cho há hốc miệng. Chỉ thấy trong ví có một xấp tiền mặt, nhìn ra phỏng chừng cũng hơn một vạn chứ không ít, từ lúc sinh ra đến bây giờ tôi còn chưa lần nào mang theo nhiều tiền như thế đi dạo phố.

Nói đúng hơn là tổng tài sản của tôi còn chưa vượt qua một vạn nguyên, tiền mừng tuổi hàng năm đều bị thua sạch trên bàn mặt trượt ở nhà, căn bản chưa kịp để cho tôi hưởng thụ cảm giác được cầm một xấp tiền mặt thật dày kia.

Tôi giống như một người máy, thông thả rút ra hai tờ tiền lớn nhất trong ví, đặt lên trên quầy, ông chủ gật đầu nhận lấy rồi trả lại sáu trăm tám mươi nguyên.

Ngơ ngác nhận lại tiền lẻ, tôi giống như một con rối không có ý thức, ngơ ngác đi ra khách sạn, nơi này là ở gần khu phố buôn bán, mặc dù đã muộn như thế, nhưng vẫn có mấy quán lẻ đường đang buôn bán, trên đường ngẫu nhiên có thể thấy được hai, ba người đàn ông miệng ngậm thuốc lá, đeo đầy trang sức kim loại kêu leng keng đang uống rượu nói chuyện phiếm.

Mãi cho đến khi về đến nhà, nằm lên giường trong phòng ở lầu hai xong, ý thức của tôi mới hồi phục khỏi sự rung động của tiền tài, trong phòng tối đen, chỉ có một tia đèn đường chiếu vào từ ngoài cửa sổ, chiếu sáng cái túi bị tôi bỏ quên trên mặt đất.

Thế này có ý gì? Mua quần áo hàng hiệu cho tôi, để một số tiền lớn trong ví của tôi, hẳn thật sự cho rằng tôi là tình phụ hẳn bao dưỡng sao?

Không, tôi căn bản không là gì cả, bởi vì tôi ngay cả hân có bộ dáng thế nào cũng không biết!

Nghĩ đến đây, tôi ngồi bật dậy, hối hận nắm tay gõ lên đầu mình, đau thiếu chút nữa méo cả mặt.

Sao lại không thấy được diện mạo của hân chứ? Rõ ràng hân đã tháo dây lưng xuống, thậm chí không hề ngăn cản động tác quay đầu lại của tôi, vậy mà tôi lại bởi vì toàn thân vô lực mà chỉ có thể nhìn thấy một chút tóc của hân, hận a!

Xem ra thằng cha đó bảo tôi luyện thể lực nhiều hơn một chút cũng nên nghe, dù sao câu lạc bộ tôi gia nhập vốn lấy huấn luyện thân thể là việc chính, bơi lội, chơi bóng rổ, đá bóng đều có trợ giúp tăng cường thể lực, còn như đá cầu thuần túy mang tính chất giải trí, bỏ qua đi.

Chỉ là tôi nghĩ tôi cần thiết phải gia nhập thêm một câu lạc bộ nữa mới được, câu lạc bộ quyền anh. Nghe nói hội trưởng câu lạc bộ quyền anh là quán quân đương nhiệm giải các câu lạc bộ võ thuật liên trường.

Lần sau tôi nhất định phải nhìn thấy diện mạo của hân!

Trừng mắt nhìn, đột nhiên cảm thấy tính toán của tôi hình như là lạ thế nào đó, mỗi lần gặp mặt đều là thằng cha đó đơn phương tới tìm tôi, hơn nữa đều dùng loại phương thức đề tiện vô sỉ này, làm chuyện hạ lưu với tôi.

Nói cách khác, nếu còn có cơ hội gặp mặt với thằng cha đó, thì tức là tôi lại bị hân làm chuyện đó sao?

Giống như sấm nổ giữa trời quang, tôi phải chọn hoặc là muốn nhìn thấy diện mạo của thằng cha đó để báo thù, nhưng cái giá phải trả là bị hân chơi một lần, hoặc không hề gặp hân, vĩnh viễn né tránh hân, thoát thân để bảo vệ an toàn cho hoa cúc nhỏ, điều này bảo người ta chọn thế nào?

Tôi thật sự rất muốn tìm anh em vây đánh hân một trận, có lẽ sẽ tìm mấy người có loại khuynh hướng này chơi lại hân, nhưng tôi lại không muốn có bất cứ liên quan gì về thân thể với thằng cha đó nữa, theo mỗi một lần thân mật, tôi cảm thấy thân thể đang dần rơi vào tay giặc.

Thằng cha cường thế cuồng vọng kia kiên quyết kéo tôi vào thế giới của hân, không chỉ thân thể bị hân nắm trong tay, gần như ngay cả tâm tư của tôi cũng bị hân sờ thấu, loại cảm giác bị người ta nhìn thấu rõ ràng thế này, làm tôi run rẩy sợ hãi.

Dùng sức nắm chặt hai tay, tôi cố gắng quên đi bóng ma mà không biết từ lúc nào người đàn ông kia để lại trong lòng tôi, nhà giam vô hình kia, làm cho tôi cảm thấy muốn tránh cũng không thể tránh.

Không đâu, hân chỉ là một tên biến thái mà thôi, tôi sao có thể không đánh lại được hân, hai lần này đơn thuần là ngoài ý muốn, hân đều xuống tay vào lúc tôi không hề phòng bị, tôi tuyệt đối sẽ không cho hân cơ hội nữa, tiếp theo phải xem tôi chơi hân như thế nào!

Tôi yên lặng thuyết phục bản thân, cứ như vậy nằm lại lên giường trong suy nghĩ hỗn loạn đó, chìm vào giấc ngủ say.

Buổi sáng sáu giờ, tôi giãy giụa bò dậy khỏi giường, vừa vặn nhìn thấy Vĩnh Khánh đẩy cửa bước vào, thấy tôi đã rời giường, liền nở một nụ cười cực kỳ đáng yêu với tôi.

“Anh, chào buổi sáng.” Trên người Vĩnh Khánh còn mặc áo ngủ, trước kia mỗi lần tôi về đêm, sáng sớm hôm sau khi Vĩnh Khánh dậy điều đầu tiên làm là vào phòng tôi xem xét, xác định tôi không sao mới yên tâm.

“Chào, nhanh đi thay quần áo đi, hôm nay để anh làm bữa sáng.” Bữa sáng trong nhà là lần lượt phụ trách, nhưng bình thường ba mẹ cùng miễn huân rất ít khi ăn sáng ở nhà, cho nên chỉ có tôi cùng Vĩnh Khánh cố định ăn ở nhà.

Thay bộ quần áo hàng hiệu quên cởi lúc đi ngủ hôm qua, thấy áo sơ mi bị tôi ngủ làm nhăn nhúm thì không khỏi có chút đau lòng, may mắn giày thể thao không hề có một vết bẩn, nhưng tôi không có ý định đeo nó đi học, nếu như bị lũ bạn lão toét kia nhìn thấy, khẳng định sẽ thi cợt không còn.

Bởi vì hôm nay dậy đúng giờ, cho nên tôi dùng phong thái nhàn nhã đưa Vĩnh Khánh đến khu cấp hai, lại chậm rãi đạp xe về phía khu cấp ba, trên đường lúc đi qua quán hồng trà không khỏi hơi dừng lại, theo thói quen nhìn vào trong quán thăm dò.

Tuy rằng quán hồng trà mười giờ mới mở cửa, nhưng nhân viên cửa hàng phải đến quán từ rất sớm, giúp đỡ chuẩn bị những thứ phải bán trong ngày, rồi mới đóng cửa vào tám giờ tối, bởi vì ở đây giáp với khu buôn bán, nơi nơi đều là cao ốc công ty cùng các khu của học viện Thanh Thủy, bình thường sau thời gian bữa tối sẽ không còn đông người, cho nên tám giờ liền đóng cửa.

21. Chương 21

CHƯƠNG 21

Diện mạo của tiểu công ngày mai sẽ lên sàn

tất cả các bạn có chờ mong không? XD

Buổi sáng mười giờ mới mở cửa là để phục vụ học sinh đi muộn hoặc bỏ học, cùng với một số nhân viên của các cao ốc công ty kia.

Xuyên qua cửa sổ nhìn vào, mơ hồ có thể thấy được vài nhân viên nữ của cửa hàng mặc đồng phục, trên người vẫn chưa đeo tạp dề, đang ở quầy với phòng bếp phía sau bận rộn, nhìn mấy cặp chân dài xinh đẹp kia, lúc bước đi cơ thể mơ hồ rung rung, đột nhiên nghĩ đến cái đó di chuyển ở trong cơ thể mình của người đàn ông kia.

Đáng chết! Hung hăng tự cho mình một cái tát, dùng cảm giác đau rất đánh tan liên tưởng không nên có kia, rõ ràng mình đang nhìn gái đẹp, sao lại nghĩ đến thằng cha biến thái kia chứ?

Đột nhiên không có hứng thú, tôi thay đổi đầu xe chuẩn bị đạp đến cổng trường cách đó không xa, lơ đãng nhìn thấy một cao ốc thương mại cách quán hồng trà một con đường, nhìn ra ít nhất có ba mươi mấy tầng, là cao ốc gần như to nhất ở xung quanh vùng này, hơn nữa tất cả các tầng đều thuộc một công ty, không giống các cao ốc khác còn chia ra cho các tập đoàn xí nghiệp vừa và nhỏ thuê.

Tương tự những nhân viên ra vào công ty này cũng có phần khí thế hơn, mỗi người đều ngẩng đầu ưỡn ngực xách cặp tấp đi vào cửa lớn, tựa hồ lấy việc là nhân viên của công ty này mà kiêu ngạo.

Học ở học viện Thanh Thủy này lâu như vậy, tòa cao ốc này cũng đã nhìn nhiều năm (từ khu cấp hai nhìn được nơi này), cư nhiên lại không hề biết tòa cao ốc này là của công ty nào, bảng hiệu trên cửa có nhìn cũng không hiểu.

Quên đi, dù sao cũng không liên quan đến tôi.

Không nghĩ tới đến buổi chiều lại có liên quan sâu sắc với tôi.

Nhìn giáo viên tiếng anh cười ngu ngốc trên bục giảng, thầy ấy là một trong số ít những giáo viên thú vị hòa đồng với học sinh, suy nghĩ cũng có phần rộng rãi, năm nay mới hai mươi bảy tuổi, làm giáo viên ở trường đã ba năm, học sinh nào cũng thích học giờ của thầy ấy.

“Các em học sinh, theo tôi hôm nay thời tiết đẹp như vậy nếu không đi chơi thì thật sự rất có lỗi với bản thân, hơn nữa ngay cả những truyện cười thầy giấu kỹ dưới đáy hòm cũng đều bị các em đào ra, thật sự không còn gì để nói nữa, cho nên chúng ta đi làm tiết học ngoại khóa thôi.”

Thầy giáo tiếng Anh vừa nói xong, trong phòng học lập tức nổ tung, làm cho giáo viên ở lớp bên cạnh phải đến kháng nghị.

“Xin lỗi, các em ấy có hơi kích động, im lặng!” Đợi học sinh trong lớp đều yên tĩnh lại, giáo viên tiếng Anh mới lại tiếp tục nói: “Các em cũng không nên vui mừng quá sớm, chỉ có thời gian một tiết, thầy không có khả năng đưa các em đến nơi quá xa, trước khi tan học mười phút phải quay trở lại trường học.”

Tuy nói như thế, nhưng có thể rời khỏi nơi nặng nề như trường học này để ra ngoài tung hoành, đối với những thiếu niên tuổi trẻ hiếu động như chúng tôi cũng đã rất tuyệt rồi, mỗi người mang theo đồ dùng cần thiết, liền tay không cùng giáo viên tiếng Anh đi ra cổng trường, căn bản không giống như muốn đi học ngoại khóa, thật giống như tập thể trốn học.

Chỉ thấy giáo viên tiếng Anh đi thẳng đến quán hồng trà bọt biển mà tất cả mọi người đều rất quen thuộc, mọi người lại hưng phấn nở nụ cười.

“Thầy à, thầy cũng biết nơi này ư, thầy sẽ đến chỗ này uống đồ uống sao?”

“Tất nhiên, quán này rất có tiếng đấy.”

“Thầy à, nhân viên ở đó đều là học sinh vừa làm vừa học, thầy không thể dụ dỗ thiếu nữ vị thành niên nha.”

Nghe thấy học sinh trêu đùa, giáo viên tiếng Anh giả bộ quay đầu lại cười mắng: “Dụ dỗ thiếu nữ vị thành niên cái gì, tôi chỉ đến đây mua đồ uống vào thời gian nghỉ trưa rồi mang về trường học uống thôi, nào giống như lũ tiểu quỷ các em, một đám người ngồi ở trong quán quang minh chính đại vừa nhìn vừa uống.”

Mọi người đương nhiên không tin thầy giáo ‘thuần khiết’ như thế, tiếng phản đối vang lên khắp nơi.

“Nếu như vậy, bây giờ thầy còn đưa chúng em tới nơi này làm cái gì?”

Giáo viên tiếng Anh lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, dừng bước ở trước cửa quán hồng trà. “Ai nói tôi muốn dẫn các em vào bên trong?”

Nâng ngón tay chỉ về phía tòa cao ốc đối diện, giáo viên tiếng Anh vẻ mặt hưng phấn. “Mục đích của chúng ta là nơi đó, phòng nghiệp vụ ở tầng mười bảy, cho các em học tập thực tế cách dùng tiếng Anh của người làm ăn, tiếng Anh của mỗi người bọn họ chỉ kém tôi có một chút thôi.”

Nghe được câu cuối, tự nhiên lại là một loạt tiếng giễu cợt, trên mặt ai cũng lộ vẻ thất vọng, còn tưởng rằng có thể đến quán hồng trà hưởng thụ một chút thời gian thoải mái chứ.

Giáo viên tiếng Anh dẫn mọi người đi qua trước quán hồng trà sang đường, đám bạn lão toét kia của tôi đã sớm tụ lại ở bên người tôi, vẻ mặt vui cười hơn hớn hờ vừa rồi biến mất tăm, chỉ còn lại vẻ mặt rã rời.

“Cao ốc thương nghiệp thì có cái gì vui chứ, phụ nữ bên trong đều nghiêm túc giống như đầu gỗ, một chút hứng thú xem cũng không có.” Cầu tử dứt tay vào túi quần, liếc mắt về nơi đó bĩu môi.

“Không nhất định a, nghe nói thư ký của các giám đốc đều lẳng lơ muốn chết, có khi may mắn còn có thể vào WC với các cô ấy.” Tiểu Toàn không nói hết, nhưng tất cả mọi người đều hiểu được ý tứ của cậu ta, chỉ cần nhìn cậu ta cười như vậy thì biết cậu ta đang ảo tưởng cái gì.

“Các cậu suy nghĩ nhiều quá đấy?” Tôi nhìn cao ốc càng lúc càng gần, đã không còn có thể nhìn thấy toàn cảnh của nó, mỗi một tầng thủy tinh đều phản chiếu ra ánh sáng mặt trời, không biết vì sao tôi có một khát vọng, hy vọng tương lai bản thân có thể là một thành viên trong đó.

Nhưng tôi rõ ràng không thích làm viên chức, tôi muốn làm một người công tác tự do, lúc muốn làm việc mới làm việc, tôi mới không thêm bỏ phí thời gian tốt đẹp của mình vào việc kiếm tiền này.

Giáo viên tiếng Anh dẫn theo lũ học sinh không thể dạy là chúng tôi đi vào cao ốc, chỉ thấy đại sảnh chiếm một diện tích lớn được lau sáng bóng, làm cho người ta chỉ cần đứng ở đây cũng có thể cảm nhận được một loại hơi thở tươi mát, hoàn toàn không giống với cảm giác bẩn thỉu thường gặp ở các công ty.

Sàn nhà được lau sáng đến mức có thể soi rõ mặt người, lũ bạn học cố ý dùng sức giẫm giẫm lên mặt đất, xem có thể để lại vài dấu chân hay không.

Giáo viên tiếng Anh nói nói mấy câu với cô gái trực tổng đài ở quầy tiếp tân, lấy được giấy cho phép ra vào xong, liền quay đầu lại gọi chúng tôi.

“Mọi người nghe rõ đây, hiện tại chúng ta sẽ đi lên phòng nghiệp vụ ở tầng mười bảy, lát nữa Dương tiên sinh quản lý nghiệp vụ sẽ đến dẫn dắt chúng ta đi tham quan, hơn nữa giới thiệu cho chúng ta, các em nên ngoan một chút, không được gây trở ngại cho công việc của người khác, làm hỏng đồ thì tự mình đền, tôi sẽ không giúp.” Tiếp theo liền dẫn đầu đi về phía thang máy, nhìn bốn chiếc thang máy có thể chở ba mươi người có thể cảm giác được khí phách của công ty lớn.

Trong trường học thang máy chuyên dụng cho khách quý nhiều lắm cũng chỉ chở được hai mươi người mà thôi, hơn nữa chỉ có một chiếc, không có khách quý đến trường thì sẽ không khởi động, các học sinh leo thang bộ đến sắp tắt thở, ngay cả các giáo viên cũng không khác gì.

“Im lặng một chút, các em ồn muốn chết, tam cô lục bà à, ở chỗ làm việc phải giữ im lặng.” Bởi vì mọi người cười đùa âm ỉ, giáo viên tiếng Anh vội vàng cấm chúng tôi nói chuyện với nhau, một đường im lặng không tiếng động đi đến tầng mười bảy.

Một người đàn ông tươi cười ôn hòa, tuổi khoảng hơn ba mươi bước đến đón tiếp, vươn tay phải bắt tay với giáo viên tiếng Anh. “Charles, thật sự đã lâu không gặp.”

“Đúng vậy, từ sau khi tốt nghiệp đã không gặp rồi.” Giáo viên tiếng Anh cùng anh ta tựa hồ rất thân quen, bắt tay xong còn ôm nhau, làm cho học sinh phía sau chăm chú nhìn.

“Đến đây, giới thiệu cho các em làm quen, vị này chính là trưởng phòng Dương của phòng nghiệp vụ.” Giáo viên tiếng Anh nhìn qua tương đương vui vẻ, vẻ vui sướng khi được gặp lại bạn cũ tràn đầy khuôn mặt thầy.

22. Chương 22

CHƯƠNG 22

“Chào các em, gọi tôi anh Dương là được rồi, không cần gọi quản lý gì cả, như vậy rất khách sáo.” Người đàn ông đó tựa như cảm giác anh ta tạo cho người khác, thân thiết ôn hòa, mọi người rất tự nhiên liền cùng anh ta hòa mình.

“Chào anh Dương.”

“Tốt, tốt. Các em rất ngoan mà, không hề hư như Charles nói a, còn dặn dò tôi phải gọi tất cả bảo vệ lên đây, để tránh phát sinh bạo động.” Nói xong anh Dương liền ném cho thầy giáo tiếng Anh, cũng chính là Charles, cho tới hôm nay tôi mới biết được tên của thầy, một ánh mắt nghi hoặc.

Cảm nhận được ánh mắt hung ác của học sinh, thầy Charles vội vàng cười lảng sang chuyện khác. “Đây chỉ là phòng ngừa chuyện có thể xảy ra thôi, không phải muốn dẫn bọn họ đi thăm quan sao? Khó được có cơ hội này, phải biết rằng bước vào nơi này cũng không dễ dàng đâu.”

Nói xong thầy Charles có chút đắc ý nhìn chúng tôi, còn anh Dương thì lại khiêm tốn nói: “Đừng nghe thầy các em nói, ít nhất tôi vào rất nhẹ nhàng a.”

Sau đó anh Dương liền đưa chúng tôi dạo một vòng trong phòng nghiệp vụ, giới thiệu nội dung công tác của các phân bộ, mỗi khi đi đến một chỗ, nhân viên tương ứng ở chỗ đó sẽ ngẩng đầu mỉm cười với chúng tôi, biểu hiện tốt bụng hữu nghị rất nhanh làm cho tất cả mọi người trở nên đứng đắn, đi thăm toàn bộ xong, thầy Charles liền cho chúng tôi tự phân tổ, tự do hành động, có hứng thú với bộ phận nào thì có thể nêu câu hỏi với nhân viên, nhưng không được gây cản trở cho công việc của bọn họ, tiếp theo thầy Charles liền cùng anh Dương đi vào phòng quản lý ôn chuyện.

Vừa rồi đi dạo một vòng, phát hiện nhân viên nữ của phòng nghiệp vụ không ít, hơn nữa diện mạo đều rất xinh đẹp, tuy rằng tất cả đều lớn hơn chúng tôi gần mười tuổi, nhưng các thiếu niên háo sức vẫn như ong vỡ tổ xông đến, còn tôi không có hứng thú, lập tức liền biến thành một mình cô đơn.

Thầy Charles cùng anh Dương có quy định, giữa chúng tôi với nhau thì phải nói chuyện bằng tiếng anh, nghe đám bạn học dùng thứ tiếng anh thô nát này đi tán gái, tôi chịu không nổi lắc đầu.

Bởi vì học sinh được phân lớp theo phương thức chia nam nữ, mà lớp chúng tôi lại nằm ở top cuối, tình hình giao lưu có thể nói là cực thảm thiết, nhưng thấy bọn họ một câu tiếng anh đã nói sai ba từ, vẫn đang dũng cảm khiêu chiến, liền tiếp phóng điện với các mỹ nữ, tôi không khỏi âm thầm bội phục.

Nhàm chán nhìn bốn phía, phát hiện có một góc phòng đặt mấy bồn hoa cùng sofa, tôi liền đi qua ngồi trên sofa nghỉ ngơi, thuận tiện xem sân khấu biểu diễn hài kịch của các học sinh.

“Is that a book?” Cầu Tử chỉ một quyển sách kinh doanh trên bàn, hỏi một bà chị xinh đẹp ngồi gần đó, nhìn bộ dáng chị ấy hẳn là chỉ hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi.

“Yes, it is.” Nữ nhân viên kia không khỏi nâng tay che đi ý cười bên môi, một câu tiếng anh đơn giản như thế, phát âm của Cầu Tử cũng không rõ ràng, giống như tiếng anh kiểu Nhật lại pha tạp quốc ngữ Đài Loan.

Vị trí góc này cực tốt, bởi vì có bồn hoa che, cho nên mọi người sẽ không chú ý tới tôi, tôi lại có thể tận tình quan sát người khác, quay đầu nhìn về phía phòng quản lý, quả nhiên lớn hơn văn phòng bình thường, bên trong nhất định cũng rất xa hoa khí phái.

Bạn của thầy cư nhiên là một quản lý, quả nhiên là một loại gạo nuôi trăm dạng người, một người nhìn qua bộ dáng ôn hòa hiền lành như anh Dương, lại có thể kết bạn với ông thầy lưu manh này, hơn nữa cảm giác giao tình cũng không nhạt, thật muốn khuyên bảo anh ta một câu, chớ kết bạn xấu.

Đột nhiên thang máy đình một tiếng, một đám người từ bên trong bước ra, hai ba nam nữ cầm trong tay các loại văn kiện, đi vây quanh một người đàn ông ở giữa.

Tôi không khỏi tò mò đánh giá người đàn ông kia, người nọ đeo giày da sáng bóng, một thân complet màu xám tối thẳng tắp, bộ quần áo cắt rất vừa người lại nhẹ nhàng, anh ta không đeo caravat, quanh cổ buộc một cái khăn quàng, làm cho anh ta nhìn qua cao quý tao nhã giống như người Anh.

Tầm mắt chuyển qua mặt anh ta, đường cong góc cạnh rõ ràng bởi vì nụ cười nhẹ tao nhã trên đôi môi mỏng hồng nhạt, làm nhạt đi cảm giác lãnh ngạnh mà loại hình khuôn mặt đó vốn nên tạo ra cho người khác, ngược lại có một loại hương vị nhu hòa phiêu dật, trên chiếc mũi cao thẳng đặt một đôi kính mắt gọng vuông màu bạc, toát ra một cổ phong độ của người trí thức.

Đó là một người đàn ông dễ nhìn, loại đẹp của rất xinh đẹp, trước kia luôn cảm thấy đàn ông mà bị xưng là xinh đẹp, hẳn là đều có chút ẻo lả, nhìn qua cũng rất ghê tởm.

Nhưng người đàn ông trước mắt này, khi giơ tay hay nhấc chân đều có vẻ tao nhã thông dong, trên mặt luôn có một nét cười mềm nhẹ tự tin, làm cho anh ta tràn ngập mị lực, không tự giác sẽ hấp dẫn ánh mắt tứ phía của mọi người.

Xuyên qua mắt kính nhìn về phía đôi mắt của anh ta, phát hiện ánh mắt của anh ta có hơi dài nhỏ, giữa tròng mắt như có thủy ngân lưu động, phảng phất một thứ ánh sáng nhu hòa thần nhiên, vô luận là ai bị anh ta nhìn chăm chú, đều sẽ có cảm giác bị dụ dỗ vây quanh, trong lúc vô tình liền hòa tan trái tim.

Nghĩ đến điều này, tôi liền vội thay đổi tầm mắt. Thật là, cho dù bộ dạng anh ta rất đẹp, hơn nữa lại tràn ngập mị lực như vậy, nhưng anh ta chính là một người đàn ông, tôi sao lại bị anh ta hấp dẫn?

Vỗ nhẹ nhẹ hai má, người đàn ông đó đã đi vào phòng nghiệp vụ, anh Dương không biết từ khi nào đã chạy ra khỏi phòng quản lý, trên mặt mang vẻ sùng bái nhìn người đàn ông, cùng anh ta thấp giọng nói chuyện với nhau, người đàn ông vừa khoát tay, nam nữ bên cạnh lập tức trình lên một phần văn kiện, anh Dương xem qua sau đó gật gật đầu, còn nói chút gì đó.

Sau khi tầm mắt của người đàn ông rơi xuống thầy Charles đứng ở phía sau anh Dương, còn có các học sinh rơi rụng ở khắp nơi trong phòng nghiệp vụ, tôi đột nhiên có chút khẩn trương, anh ta sẽ không phải là người ở ban lãnh đạo gì đó đột nhiên đến thị sát chứ, không biết thầy đưa chúng tôi xông tới như vậy, có thể chạm đến phát luật hay không.

Chú ý tới tầm mắt của người đàn ông, thầy Charles tự động đi về phía trước, anh Dương nghiêng người cười giới thiệu với người đàn ông, thuận tiện chỉ chỉ các học sinh vẫn không ngừng nói thứ tiếng anh thoắt nát, người đàn ông khẽ gật đầu, ánh mắt có vẻ băn khoăn, vào lúc anh ta chuyển tới chỗ tôi, trong lòng không khỏi kinh hoàng.

Nhưng anh ta giống như không thấy được tôi, quay đầu lại nói mấy câu với anh Dương xong, liền mang theo đám người một lần nữa bước vào thang máy, đáy lòng đột nhiên xuất hiện một loại tiếc nuối, hối hận vì sao tôi không giống các học sinh khác đứng ở bên ngoài, một loại ý tưởng kỳ quái muốn người đàn ông kia chú ý tới tiến vào đầu, thậm chí làm cho tôi muốn lập tức vọt vào trong thang máy đuổi theo anh ta.

Chỉ vì làm cho anh ta liếc mắt nhìn tôi một cái? Thật sự là rất buồn cười. Lắc đầu đá văng ý tưởng vớ vẩn kia, gần đây tôi thật sự là càng lúc càng quái, có lẽ nên đến khoa thần kinh khám thôi.

Các học sinh cũng không bởi vì người đàn ông kia đến mà có phản ứng gì, nhưng thật ra những nhân viên ban đầu đang cùng các học sinh tán gẫu vui vẻ, sau khi người đàn ông xuất hiện thì lập tức biểu hiện ra bộ dáng chăm chỉ làm việc, xem ra người đàn ông kia quả thật là một lãnh đạo, hoặc là thuộc bộ phận chuyên môn thị sát người.

Tôi đi ra góc, đi loạn xung quanh làm bộ đang nghe thảo luận của mọi người trong phòng, nhưng kỳ thật tôi không nghe vào bất cứ điều gì, khuôn mặt của người đàn ông vừa rồi hiện lên ở trong đầu, làm thế nào cũng ném không được.

Ấn tượng anh ta mang đến cho người ta thật sự là quá sâu sắc, một nhân vật phong lưu như vậy, tựa như vật sáng trời sinh, tự nhiên hấp dẫn mọi người vây quanh bên cạnh anh ta, nếu như có được tài năng lãnh đạo, vậy ném anh ta vào thời kỳ chiến loạn, khẳng định chính là một vị quân vương trọn đời lưu danh.

23. Chương 23

CHƯƠNG 23

Thời gian giao lưu nháy mắt đã trôi qua, mọi người lưu luyến không rời nói lời tạm biệt với nhân viên của phòng nghiệp vụ, đi theo phía sau giáo viên trở lại trường học.

Mọi người khó được ăn ý ngồi im học xong tiết toán học cuối cùng, sau đó lập tức cầm lấy túi xách đồ xô ra bên ngoài, tất cả đều dừng lại ở quán hồng trà.

Tôi cũng không muốn đi cùng bọn họ, bọn Cửu Tử cũng không bắt buộc tôi, chỉ là cười gượng ra trước mặt tôi. “Xem đi, cái cô tên Y Lâm kia, cho tao số điện thoại di động nha, xem bộ dáng của cô ta rõ ràng có ý tứ với tao, còn chưa quen ai lớn hơn tao đâu, thật nhìn không ra, cô ta đã ba mươi mốt tuổi.”

“Mẹ, già như thế mà cũng muốn.” Tiểu Toàn lập tức rú lên, vẻ mặt hèn mọn.

“Thế gọi là chín chắn hiểu không, cô ta có cỡ 36E đấy, đổi thành mà mà có cự tuyệt không?” Cửu Tử liếc Tiểu Toàn một cái tỏ vẻ giễu cợt.

“Này.”

“Đừng này, đi mau, mấy cô ấy hẳn là tan tằm rồi.”

Thời gian tan tằm của công ty kia giống với thời gian tan học của học viện Thanh Thủy, đều là năm giờ được nghỉ, có lẽ thêm cái ban sáu giờ mới có thể đi, tóm lại bọn họ là muốn đến quán hồng trà đợi người, không biết có phải bọn họ đã sớm hẹn với đối phương tối tụ họp hay không.

Tôi khoác túi xách dắt xe đạp lượn lờ ở trên đường, đi ngang qua quán hồng trà, phát hiện ở góc chéo có một quán café, tôi liền theo bản năng bước vào.

Mới vừa đi vào tôi liền hối hận, quán café này vừa nhìn cũng rất cao cấp, ánh sáng vàng ấm áp tỏa ra từ trên đỉnh, trong quán trang trí ấm áp lịch sự tao nhã, làm cho người ta tự nhiên thả lỏng tâm tình, hơn nữa trong không khí thoang thoảng mùi café, thần kinh căng thẳng trong cuộc sống hàng ngày tự nhiên được thả lỏng, thậm chí tìm một chỗ ngồi xuống, thoải mái uống tách café.

Chú ý tới nơi hấp dẫn người của quán café này xong, tôi cũng không hối hận, ngược lại thấy cực kỳ may mắn, bởi vì quán café này vị trí có hơi hẻo lánh, ở một góc khuất trong ngõ nhỏ tiếp giáp với đường cái, vừa vặn đưa lưng về nơi náo nhiệt nhất, rất ít người sẽ chú ý tới nơi này.

Khách hàng trong quán cũng không nhiều, tốp năm tốp ba ngồi ở các nơi, đa số ngồi ở nơi bí ẩn, quán café cũng thiết kế kiểu ghế ngồi mở ra cùng ghế lô lấy bình phong ngăn cách, điều này tạo cảm giác thân thiết và riêng tư, tôi chọn chỗ ngồi sáng sủa gần cửa nhất, dù sao tôi cũng không định ngồi lâu, ngồi chỗ này mới không quấy rầy đến người ở bên trong.

Nhìn danh mục trên menu, tôi trợn mắt lè lưỡi, café giá thấp nhất cũng đã hơn hai trăm nguyên, thật sự là đắt hù chết người, miễn cưỡng gọi một tách café rẻ nhất, tôi không muốn làm cho cảnh hỗn loạn ở bên ngoài phá hỏng không khí trong quán, đành phải chuyển tầm mắt vào trong quán, nhất nhất quan sát từ những bố trí nhỏ nhất trong quán, còn có động tác pha café của các nhân viên sau quầy.

Đột nhiên, tầm mắt của tôi dừng lại ở một bàn, đó là kiểu ghế lô nửa mở ra vừa vặn ở phía đối diện, nửa thân thể bị bình phong ngăn trở, nhưng tôi chỉ liếc mắt một cái liền nhận ra anh ta.

Là người đàn ông vừa rời ở trong công ty kia, người đàn ông xinh đẹp làm cho người ta thấy liên quên không được kia.

Giờ phút này anh ta lộ ra tư thái mệt mỏi ngồi trên ghế, rõ ràng là ngồi ghế bình thường, bộ dáng anh ta biểu hiện ra ngoài lại dường như đang ngồi trên sofa thoải mái, tay phải cầm tách café, tay trái nhẹ nhàng nâng cái đĩa, mềm nhẹ xoa lên thân tách, giống như đang quan sát đồ án trên thân chén.

Nhưng thần thái này cũng tùy ý lạnh nhạt như vậy, giống như mọi thứ xung quanh cũng không ở trong mắt anh ta, giờ phút này anh ta chỉ có chính mình, cùng tách café trong tay kia.

Tâm tình trở nên kích động, tôi không nghĩ tới sẽ lại nhìn thấy anh ta, tôi chẳng qua là một học sinh năm nhất trung học, cùng với những người đi làm trong cao ốc kia, hơn nữa là ban lãnh đạo giống như anh ta, hẳn là không có nửa điểm cùng xuất hiện mới đúng.

Nhưng bởi vì thầy giáo đột nhiên nảy lòng tham muốn sinh hoạt ngoại khóa, làm cho tôi nhìn thấy anh ta, hiện tại anh ta lại tự mình xuất hiện ở trước mặt tôi, đây là một loại duyên phận như thế nào?

Tôi ngẩn người, vừa rồi tôi cứ nhiên nghĩ đến duyên phận? Cái loại hư vô mờ ảo, tôi cũng không cho rằng nó tồn tại này?

Nhưng giờ phút này tôi cũng rất hy vọng, giữa tôi và anh ta có duyên phận nào đó, mới làm cho chúng tôi gặp mặt lần thứ hai. Vừa rồi loại xúc động muốn cho anh ta thấy của tôi lại dâng lên, may mắn phục vụ sinh trùng hợp vào lúc này đưa đến café, tôi mới không làm ra động tác mất mặt, vừa rồi tôi thậm chí đã hơi đứng lên.

Tính che dấu mà nâng tách lên nhấp một ngụm, lại thiếu chút nữa bị nóng rụng đầu lưỡi. “Nóng quá! Hô” đưa tay lên quạt miệng, tôi liều mạng thổi, phục vụ sinh thấy thể lập tức đưa lên một ly nước đá, cũng cười nhắc tôi cẩn thận, độ nóng của café rất cao, tốt nhất uống chậm một chút.

Sau khi nuốt vào một ngụm to nước đá, nhiệt độ trong miệng mới giảm đi, môi có hơi sưng, vừa rồi chính là bị nóng không nhẹ.

Theo bản năng lại ngược mắt nhìn về phía góc ngồi kia, vẫn là người đàn ông phát ra hào quang chói mắt, nhưng lại phát hiện ánh mắt luôn ánh lên ánh sáng nhu hòa làm cho người ta cảm giác được che chở sung ái kia, đang mang theo chút hứng thú nhìn tôi.

Mặt bỗng dưng đỏ lên, tình tự chưa bao giờ từng có lúc này lại mãnh liệt dâng lên, thẹn thùng.

Chỉ là bị anh ta nhìn chăm chú như vậy, tôi đã quần bách muốn tìm cái lỗ chui xuống, bộ dáng xấu hổ vừa rồi nhất định đều bị anh ta thấy được, dù sao tôi kêu lớn tiếng như vậy, thật sự là siêu mất mặt.

Nói không rõ là vì trốn tránh bầu không khí mất mặt kia, hay là trốn tránh con người quá mức hấp dẫn của người đàn ông kia, tôi cuống quýt ném tiền lên bàn rồi rời quán café.

Dọc theo đường đi tôi cơ hồ là phi xe như bay về nhà, chạy đến phòng đóng cửa lại, hai má vẫn đang nóng bừng như nhắc nhở tôi chuyệch vừa rồi.

“Aaa...” thất bại ôm đầu ngã ngồi trên mặt đất, vì sao cố tình bị anh ta nhìn thấy bộ dạng ngốc nghếch kia của tôi chứ? Mặc kệ là mỉm cười cũng được, hay là mặt cứng ngắc không chút thay đổi cũng ok, hình ảnh của tôi mà anh ta thấy, hoàn toàn không hề giống với trong dự đoán của tôi.

Thế này anh ta nhất định đã cho tôi là một tên học sinh ngu ngốc, cũng đúng, người lớn đối với những học sinh ở độ tuổi này như chúng tôi, ấn tượng luôn không tốt lắm, nghịch ngợm này, vừa lên xe bus liền làm cho mọi người không được yên bình, đồng phục trên người giống như là dấu hiệu, thuyết minh ta đây không phải là thiếu niên không gia giáo.

Trong đầu cặp con người thâm trầm say lòng người kia rõ ràng vô cùng, chẳng qua là nhìn từ xa xa vài lần, tôi thậm chí không hề cẩn thận nghiên cứu hai tròng mắt của anh ta, chỉ vì đôi con người tựa hồ dùng nhu tình vây buộc người ta vào kia, làm cho tôi theo bản năng muốn chạy trốn.

Nhưng ở thật sâu trong trí nhớ của tôi như vậy cũng lạ, trước đây tôi chỉ là muốn nhớ kỹ mấy thằng bạn láo toét kia cũng đã mất thời gian một tuần, Mẫn Huân thường nói tôi có chương ngại về nhận thức, ngoại

trừ người nhà, đều phải ở chung một thời gian nhất định mới có thể nhận thức được người ấy, đến nỗi ở trường tôi thường gây ra chuyện nhận sai giáo viên.

Nhưng mà mới trước đây lại thật ra có một ngoại lệ, nghe nói vào lúc tôi sáu tuổi, thường đến công viên ở gần nhà chơi, đương nhiên sẽ mang theo Vĩnh Khánh cùng Mẫn Huân tâm không cam lòng không muốn, vào lúc tôi cùng Vĩnh Khánh vui vui vẻ vẻ nghịch cát, Mẫn Huân an vị ở một bên đọc sách ảnh nhi đồng bằng tiếng anh.

Khi đó trong công viên có một người bạn, Vĩnh Khánh nhìn thấy cậu ta đều sẽ hôn hờ gọi anh lớn, ba người chúng tôi sẽ vô cùng vui vẻ cùng nhau nghịch cát, mà Mẫn Huân xem xong sách ảnh sẽ lộ ra vẻ mặt nhàm chán hèn mọn nhìn ba chúng tôi.

Nhưng tôi lại hoàn toàn không có trí nhớ ở phương diện này, chuyện này vẫn là Mẫn Huân cùng Vĩnh Khánh trong lúc vô tình tán gẫu chuyện khi còn bé tôi mới biết được, nghe nói tôi chỉ chơi với cậu ta một ngày đã nhận được diện mạo của cậu ta, cách ngày Vĩnh Khánh lúc nhìn thấy tôi chủ động chào hỏi với cậu ta còn bị dọa nhảy dựng.

24. Chương 24

CHƯƠNG 24

Hỏi nhỏ một chút, mọi người có hy vọng tiểu công và tiểu thụ nhanh chóng chạm mặt rồi mới phát hiện đối phương không?

Sau đó tiểu thụ liền trình diễn toàn bộ vai vô phụ (cái loại xã hội rất đen tối này), tiểu công cũng trình diễn toàn bộ vai vô phụ (cái loại trên giường này).

Là cái dạng này sao?

Hay là chậm rãi chuẩn bị, tựa như bây giờ rất chậm rất chậm làm cho họ tiếp xúc đây?

Tiểu thụ ở chương này cảm xúc kích động một chút, các bạn hẳn là hiểu được tình tự đột nhiên biến chuyển của cậu ta nhỉ?

~~oOo

~~Còn như tôi vì sao không có trí nhớ ở phương diện này? Bởi vì lúc sáu tuổi chúng tôi chuyển nhà một lần, sau khi dời tới hoàn cảnh mới, tôi rất tự nhiên sẽ quên sạch sẽ những chuyện trước kia, dùng không gian lưu lại để trang trí đồ mới, cho nên khi tôi đi đến khu cấp hai tìm Vĩnh Khánh, rõ ràng học ba năm ở đây, lại vẫn bị lạc đường.

Lắc đầu, tôi đứng dậy mở tủ quần áo lấy quần áo đi tắm rửa. Cởi đồng phục trên người ném vào cái rổ ở bên cạnh, tôi theo thói quen ngẩng đầu nhìn vào gương trên tường, đáy lòng run rẩy một hồi.

Nhìn dấu vết xanh tím loang lổ trên người kia, viết rõ ngày hôm qua tôi trải qua kích tình cuồng liệt đến mức nào, trừ bỏ phần hận cùng khúat nhục, tôi đột nhiên cảm thấy có chút tự ti.

Bởi vì tôi là bị bắt buộc, hơn nữa là bị dùng hành vi dâm tiện đánh lén, cho nên tôi lúc trước chưa bao giờ có ý tưởng phản đối gì cả, chỉ là nghĩ nên trả thù thằng cha kia thế nào, trốn tránh đợt bắn tia tiếp theo của hắn.

Chính là hiện tại tôi lại cảm thấy thân thể bị tên kia hung hăng đùa bỡn qua, là dơ bẩn như thế này, loạn, cứ nhiên đắm chìm vào trong *** không có đạo đức, trái tim đột nhiên đau đớn như bị kim châm.

Xoay người đi, tôi không thể lại nhìn thân thể của chính mình, có chút bối rối cởi quần áo còn lại, tôi đứng ở dưới vòi hoa sen vặn chốt, không thèm chỉnh đến nước nóng thích hợp, dùng dòng nước lạnh lạnh lẽo đến xương kia, tôi cầm lấy bông tắm cọ rửa thân thể.

Mãi cho đến khi làn da trên người kháng nghị phồng hồng tôi vẫn không ngừng tay, trong đám nước động trên mặt đất dần dần nhiễm màu đỏ, thống khổ trên làn da khi bị cọ đến phả da không thể làm cho tôi

dừng tay, ngược lại làm cho tôi càng thêm điên cuồng, bởi vì đau đớn này càng làm hiện rõ đau đớn bên trong rất nhỏ nơi trái tim kia.

Cho đến trên bông tắm đều nhuộm đầy màu đỏ tôi mới đột nhiên dừng tay, ngơ ngác nhìn đầy người đỏ rực, trên làn da phớt hồng là vết thương hồng nhạt lộ ra sau khi bị tróc da, từng giọt máu chậm rãi chảy ra từ chỗ bị thương, lại lập tức bị nước lạnh xối đi, một màu đỏ nhìn mà thấy sợ hãi lo lắng.

Đóng vùi nước, tôi lấy khăn tắm ở bên cạnh chà lau, đau không khỏi nhíu mày, cứ như vậy trần trụi đi ra phòng tắm, tôi lấy từ trong ngăn kéo ra một lọ thuốc mỡ, cẩn thận bôi lên một số nơi vết thương có vẻ sâu.

Ngồi trên giường, tôi không khỏi có chút mờ mịt. Vì sao đột nhiên không khống chế được? Loại cảm giác tự ti kia từ đâu mà đến? Không phải lần đầu tiên nhìn thấy dấu vết *** kia, nhưng cũng không giống như hôm nay, cơ hồ bị tình tự tuyệt vọng bao phủ, đơn giản là tôi bị một tên đàn ông chưa từng gặp qua hung hăng đùa bỡn, bị một tên đồng tính xâm nhập nơi cảm thấy thẹn kia, toàn thân trên dưới không có một tác bị hấn xem nhẹ, sờ mó hôn môi, mỗi một chỗ đều bị hấn lưu lại ấn ký hữu hình, vô hình.

Đột nhiên có hơi hiểu được nữ sinh sau khi bị cưỡng bạo, thế giới kia sụp đổ, thậm chí đến dự vọng hủy diệt phí hoài bản thân.

Chính là, tôi vì sao đột nhiên sẽ có cảm giác này chứ? Lúc trước tôi không phải cảm thấy may mắn mình là nam sinh, không cần thủ cái gì mà quan niệm trinh tiết, cho nên cho dù lần đầu tiên bị tên kia cướp đi cũng không hề gì sao?

Nhìn lọ thuốc trong tay, vết thương càng thêm nóng bỏng đau đớn, một cổ phần nộ bùng lên trong lòng, tôi ném mạnh lọ thuốc vào tường, sau một tiếng va chạm thật mạnh, rơi xuống mặt đất bắn hai cái mới im lặng.

Rốt cuộc là lỗi ở chỗ nào? Tôi đang lên cơn cái gì? Cứ nhiên làm bản thân bị thương thành như vậy, cùng người khác đánh nhau còn không bị thương chặt vật như thế. Nhưng tôi càng muốn dứt bỏ cảm giác tự ti, dơ bẩn, tội ác khi bị xâm phạm kia, liền càng cảm thấy bản thân so với giới bọ trong cứt chó ven đường còn ghê tởm hơn. (so sánh thật kinh dị =..=)

Chịu không nổi cảm giác nóng nảy ầm ứ trong lòng, tôi phát tiết điên cuồng hét ra tiếng, hy vọng có thể rống vắng sự nặng nề làm cho người ta hít thở không thông kia đi.

Sau khi hét xong, tôi thở hồng hộc, tóc trên đầu ướt rượt, một thân đỏ rực bắt mắt kinh người, tôi bây giờ giống như một kẻ điên có xu hướng phát cuồng, chỉ là tôi lại không khống chế được.

“Anh?” Ngoài cửa vang lên thanh âm nhát gan lo lắng, tôi lập tức tức giận gõ mình một cái.

Sao lại quên phòng của Vĩnh Khánh ở ngay sát vách, nó nhất định nghe được thanh âm vừa rồi của tôi.

Tôi không kịp ra tiếng, Vĩnh Khánh đã tự mở cửa bước vào, vừa mới bước vào cửa liền đột ngột dừng lại, ngơ ngác nhìn tôi, thanh âm có chút phát run: “Anh?”

Đáng chết! Nhìn thấy hơi nước hiện lên trong mắt nó, tôi lại hung hăng mắng chửi mình trong lòng.

“Anh không sao, em không cần lo lắng.” Tôi lộ ra một mặt cười ý đồ trấn an Vĩnh Khánh, gượng ép nói lời nói mà ngay cả chính tôi cũng không tin tưởng.

“Mới không phải không có việc gì, anh, anh xảy ra chuyện gì? Đánh nhau với người khác sao? Muốn đi bệnh viện không?” Sợ hãi ngơ ngác lúc đầu qua đi, Vĩnh Khánh lập tức chạy đến bên cạnh tôi, nước mắt nháy mắt rơi xuống, vươn tay muốn chạm vào rồi lại sợ làm tôi đau, lo lắng làm cho tôi nhìn mà đau lòng.

“Anh thật sự không có việc gì, chỉ là có hơi tróc da mà thôi, rất nhanh là tốt thôi.” Tôi nâng tay xoa xoa đầu Vĩnh Khánh, làm cho nó thấy tôi thật sự không có việc gì, nhưng tôi giờ phút này lại không khỏi hối hận, vừa rồi tự nhiên điên như vậy, hại tôi hiện tại đau đến mức tay kia nắm chặt ga giường, may mắn Vĩnh Khánh không nhìn thấy.

Vĩnh Khánh khóc lắc đầu, nhẹ nhàng cầm tay của tôi, như là nắm lấy vật gì đó dễ vỡ. Trước kia mỗi lần tôi bị thương, Vĩnh Khánh đều là bộ dáng này, giống như tôi bị thương rất nặng, ngay sau đó sẽ vĩnh biệt cuộc đời vậy.

Tôi thường suy nghĩ, nếu ngày nào đó tôi thật sự bị thương rất nặng, vixh khánh có phải sẽ lập tức té xỉu không?

“Anh, em bôi thuốc cho anh.” Cố gắng làm cho thanh âm nghẹn ngào vũng vàng lại, Vĩnh Khánh vươn tay lau đi nước mắt trên mặt, theo thói quen xoay người đi về phía bàn học của tôi lấy thuốc, tôi liền vội vàng kéo nó lại.

“Anh bôi rồi.” Huống hồ lọ thuốc hiện tại cũng không ở đó, nó đang đáng thương nằm ở trên mặt đất đấy.

Vĩnh Khánh hiểu biết khế gặt đầu. “Em đây giúp anh băng bó.” Bước chân càng không ngừng đi về phía bàn học, từ bên trong lấy ra một đồng băng gạc urgo, đây đều là Vĩnh Khánh giúp tôi chuẩn bị, bởi vì hai chúng tôi từ nhỏ liền bị thương không ngừng, nhưng nguyên nhân khác nhau, nó là bị bắt nạt, tôi là trả thù người khác.

Vĩnh Khánh cẩn thận đặt một miếng bông băng lên miệng vết thương nghiêm trọng trên cánh tay tôi xong, mới dùng thuốc dùng băng dính cố định lại, rồi mới dùng băng gạc quấn lại, tôi lúc này mới phát hiện thương trên hai cánh tay nặng hơn thương trên đùi trên người, đại khái là bởi vì cánh tay có phần dễ dùng lực hơn.

Những vết thương nhẹ khác Vĩnh Khánh cũng chỉ dán urgo, xử lý xong thương trên người, khi Vĩnh Khánh ngồi xổm xuống muốn giúp tôi xử lý thương trên chân, đột nhiên sưng sốt vài giây, rồi mới đỏ mặt quay đầu đi.

“Anh có muốn mặc quần áo vào trước hay không?” Tôi nghi hoặc nhìn bộ dáng thẹn thùng của Vĩnh Khánh, theo đó cúi đầu, phát hiện khăn tắm trên người tôi đã sớm bung ra, chỗ tư mật lộ ra ngoài không khí, Vĩnh Khánh vừa vặn ngồi xổm xuống, thấy rõ rành rành.

Tôi lập tức cũng đỏ mặt, tuy rằng mới trước đây chúng tôi vẫn thường tắm rửa cùng nhau, nhưng còn chưa quang minh chính đại lộ ra ở ‘trước mặt’ đối phương như vậy.

Vội vàng quấn khăn tắm đứng dậy, động tác nhanh chóng mặc cái quần lót, lại mặc thêm áo sơmi cùng quần đùi xong mới quay lại giường ngồi xuống.

Mặt Vĩnh Khánh vẫn đỏ ửng, nhìn qua tựa như một quả táo nhỏ đáng yêu, còn thật sự cẩn thận giúp tôi xử lý tốt trầy da trên đùi xong mới đứng lên.

“Anh, anh phải bảo trọng thân thể của mình, được không?” Vĩnh Khánh sẽ không bảo tôi đừng đánh nhau, bởi vì nó biết điều đó không có khả năng, cho nên nó chỉ biết cầu tôi bảo vệ bản thân, đừng để bản thân bị thương tổn.

25. Chương 25

CHƯƠNG 25

Tiểu thụ bị thăm gặp mặt tiểu công lần thứ hai, sau đó tiểu công tên vẫn không hề xuất hiện XD.

Nói muốn nhanh, cho nên vô cùng nhanh chóng gặp mặt lần thứ ba, nhưng lại muốn chậm, cho nên tiểu công vẫn như cũ không mở miệng, tiểu thụ vẫn như cũ rất bị thăm

~Hy vọng các bạn vẫn bằng lòng.

~~oOo

~~Tôi cười đứng lên khế hôn lên mặt nó một cái, sủng nịch xoa xoa tóc nó. “Anh sẽ, em cũng phải bảo vệ mình thật tốt, đừng để cho mấy thằng mất dạy đó bắt nạt em, biết không?”

Vĩnh Khánh dùng sức gặt đầu. “Em sẽ đi tìm Mẫn Huân bảo vệ em.”

Tâm tình tôi có chút phức tạp nhìn theo Vĩnh Khánh bước ra khỏi phòng.

Sau khi phát điên xong tâm tình tốt hơn rất nhiều, tôi lau khô đầu rồi đi xuống phòng bếp dưới lầu chuẩn bị nấu cơm, đã thấy Vĩnh Khánh đang đứng ở trước bàn chuẩn bị.

“Anh hai, anh bị thương, hôm nay đến lượt em nấu đi.” Thấy Vĩnh Khánh vẻ mặt kiên trì, tôi cũng chỉ có thể ngồi xuống cạnh bàn ăn, kinh hãi nhìn Vĩnh Khánh múa may dao phay xắt khoai tây, sau đó để luôn cả vỏ ném vào trong nồi, đem đường trắng thành muối rắc vào trong nồi, lại đổ vào một số lượng lớn bột cà ri, sau đó ném cả một quả táo vào, dùng cái muôi khuấy khuấy, nâng tay lau đi mồ hôi trên trán.

“Nấu xong rồi.”

Tôi trừng mắt nhìn, cố gắng cho Vĩnh Khánh một nụ cười, rồi mới âm thầm lấy từ trong tủ thuốc ra vỉ thuốc dạ dày.

Tiếp theo dưới bắt buộc của tôi, bữa tối Vĩnh Khánh chỉ ăn sandwich tôi làm, tôi thì một mình vui đầu điên cuồng ăn cà ri không biết có tư vị gì kia, nửa buổi tối còn lại sống ở trong WC.

Sáng sớm hôm sau tôi mới mơ mơ màng màng tỉnh lại, ngày hôm qua liên tục chạy vào WC, căn bản không được ngủ thẳng lúc nào, tôi vươn vai rồi ngồi dậy, theo thói quen nhìn về phía đồng hồ, hiện tại là chín giờ ba mươi lăm phút.

Chín giờ?!

“Shit!” Tôi mắng một tiếng nhẫu xuống giường, bối rối mặc đồng phục, tùy tiện đánh răng rửa mặt xong liền xách cặp lao ra cửa phòng, sau đó chạy vào phòng Vĩnh Khánh, bình thường khi nó tỉnh lại đều sẽ thuận tiện kiểm tra tôi đã tỉnh chưa, mà tôi bây giờ còn ở nhà, như thế chứng tỏ Vĩnh Khánh cũng ngủ quên.

Nhưng mở cửa ra, chào đón tôi là một căn phòng chỉnh tề sạch sẽ không một bóng người.

Tôi ngẩn người, bước chân càng không ngừng chạy xuống lầu, nhìn thấy ở trên bàn phòng khách một phần bữa sáng cùng một tờ giấy.

Anh:

Sữa ở trong tủ lạnh, em đi học trước.

Xin lỗi, anh hai.

Tôi lại mắng vài câu, Vĩnh Khánh khẳng định biết tối hôm qua tôi điên cuồng chạy WC, sau đó buổi sáng gọi không được tôi, liền áy náy tự mình đi học, không dám làm ồn đến tôi nữa.

Nhưng hôm nay tôi nhất định phải đến trường học a, có ba tiết học phải kiểm tra, nếu không có bài thì thành tích liền xong rồi, may mắn ngoại trừ một tiết là tiết bốn buổi sáng, còn lại đều là tiết buổi chiều, hiện tại đi còn kịp.

Tôi liền vội lao ra cửa, lấy tốc độ cực nhanh đạp xe đạp, ước gì giây tiếp theo liền vọt đến cổng trường, đứng ở trước quán hồng trà chờ đèn giao thông, tôi thật muốn vượt đèn đỏ, nhưng ở cách đó không xa chính là nhân viên tuần tra đáng chết của đội trật tự giao thông đô thị, vượt đèn đỏ sẽ bị ghi lại.

Trùng băng đồng hồ đếm ngược còn những tám mươi giây kia, tôi dứt khoát lấy sandwich ra gặm, rồi mới phát hiện tôi đã quên mang sữa, theo bản năng lại mắng vài tiếng.

Sau đó trong một giây cầm nín, sandwich trong tay rơi xuống đất.

Tôi ngơ ngác nhìn người đàn ông đang đứng ở trước cửa cao ốc công ty, vẫn bị một đám người vây quanh nói chuyện, tuy rằng anh ta nhìn qua có vẻ bận rộn mệt mỏi, nhưng lại vẫn duy trì vẻ thông dong tao nhã quen thuộc kia, đồng thời đôi mắt ẩn ở sau vành kính kia, đang hiện ra ánh sáng nhu hòa nhìn tôi, khi phát hiện ra tôi cũng đang chú ý tới anh ta, liền có vẻ như có như không khẽ gật đầu ra hiệu với tôi.

Tôi giờ phút này đang ngồi xe đạp trên đường cái đợi đèn xanh đèn đỏ, bởi vì vội đến trường nên tốc độ lộn xộn không chải, đồng phục cũng tùy tiện mặc ở trên người, caravat không buộc cũng không thắt.

Khoảng cách từ đường cái đến cao ốc công ty chỉ có 3m, thanh âm nói chuyện của những người bên cạnh người đàn ông tôi nghe rõ ràng, đây cũng chứng tỏ tất cả những câu mắng vừa rồi của tôi, anh ta cũng nghe rành mạch.

Còn tưởng rằng gặp mặt lần trước đã đủ nguy rồi, không nghĩ tới lần này càng không xong nữa, tôi nhìn qua hoàn toàn là một học sinh không dạy được, miệng đầy thô tục, lời thôi lếch thếch, mười giờ lúc các học

sinh phải đang ở trường chăm chú học hành, lại xuất hiện ở đây, tôi so với mấy bằng đảng học sinh còn giống thiếu niên bất lương hơn.

Sau lúc ngỡ ngác trong nháy mắt, tôi theo phản xạ ấn lên pedan xe đạp, không để ý bây giờ còn hơn hai mươi giây nữa mới chuyển đèn xanh, trực tiếp xông lên, một đường phi về phía cổng trường, sau đó bị người của đội trật tự giao thông đô thị ngăn lại.

Nhìn trên mặt bọn họ mang nụ cười gằn tàn khốc, tôi biết phiếu phạt này là tránh không được. Nhưng bị ghi phiếu phạt còn tốt hơn so với đứng ở trước tầm mắt của người đàn ông kia, nhất là trong bộ dáng hiện tại này của tôi.

Nắn lòng đi vào phòng học, hiện tại vừa vặn là giờ ra chơi, bên trong âm ỉ, Cửu Tử nhìn thấy tôi lập tức lớn tiếng nói: “Ừầy, thật sớm nha.”

Cho dù là học sinh bất lương đến thế nào, cũng không dám tùy ý muộn, trừng phạt của đại tình tình không phải người bình thường có thể nhận, cho nên nếu phát hiện mình bị muộn, đa số người sẽ dứt khoát trốn tiết, cố tình hôm nay là một ngày quan trọng không thể trốn tiết, mới làm cho tôi lấy trạng thái chật vật như vậy chạm mặt với anh ấy.

Tôi nặng nề ngồi trên ghế, vô lực nằm úp trên mặt bàn, cả đầu óc đều là vẻ mặt của người đàn ông trong cái nhìn lướt qua kia.

Ánh mắt kia của anh ấy có ý gì? Vẫn dụ dằng động lòng người như vậy, chỉ là lại đan vào chút tình tự nói không rõ, là cười nhạo ư?

Theo bản năng phủ định ý tưởng này.

Hay là giống như lần trước, cảm thấy tôi rất thú vị? Điều này rất có khả năng, dù sao hành động vừa rồi của tôi thật sự đủ ngốc, cư nhiên làm rơi cả bữa sáng xuống đất, miệng còn kinh ngạc không thể khép lại, không có cách nào, đột nhiên nhìn thấy anh ấy thật sự làm tôi rất kinh ngạc, vì sao anh ấy lại xuất hiện ở cửa công ty chứ, lãnh đạo thì chỉ nên ở trong văn phòng của lãnh đạo thôi.

Thấy tôi không đáp lại, còn lộ ra vẻ mặt mệt mỏi gục ở trên bàn, Cửu Tử khó được có lòng tốt quan tâm nói: “Cậu xảy ra chuyện gì? Ngày hôm qua chơi muộn quá à?”

Tôi quay đầu quàng cho nó một cái xem thường. “Bữa tối ngày hôm qua là Vĩnh Khánh nấu.”

Nghe thấy tôi nói vậy, mỗi người đều quá sợ hãi, môi trắng bệch, giống như nhìn thấy chuyện gì khủng bố.

“Vĩnh, Vĩnh Khánh nấu cơm? Cậu vì sao để nó làm như thế!” Tiểu Toàn hoàn hồn trước tiên, chỉ vào tôi la lớn, giống như tôi làm chuyện nhân thần công phần gì đó vậy.

“Bởi vì nó muốn nấu, tớ không nói được nó.”

“Vậy rồi cậu ăn sạch?” Cửu Tử mang theo ánh mắt của ngày tận thế nhìn tôi, cảm giác dường như giây tiếp theo tôi sẽ đến Tây Thiên vậy.

Tôi không nói gì gật đầu.

“Anh bạn, để chúng tớ vì cậu mặc niệm ba giây.”

“Mặc cái gì mà mặc, tớ còn chưa có chết đâu!” Đưa tay đập bốp vào đầu chúng nó.

Có một lần bọn họ nổi điên tới nhà tôi ăn cơm chục, trùng hợp ngày đó tay tôi bị thương, Vĩnh Khánh không chịu cho tôi xuống bếp, xung phong nhận việc làm năm món một canh, nhìn có vẻ rất ngon, nhưng khẩu vị này cùng trình độ khỏe mạnh thì...

Tóm lại đêm đó tất cả mọi người đều bị bệnh trĩ, mà bởi vì đồ ăn Vĩnh Khánh nấu không đủ, sau khi nó chia cho chúng tôi xong, liền tự mình chạy đi ăn mì úp, cho nên tránh được một kiếp.

Ở dưới cảnh cáo của tôi, không ai dám nói với nó tay nghề của nó như thế nào, cho nên Vĩnh Khánh vẫn nghĩ là mình có thiên phú nấu ăn, dù sao nấu ra món gì thoạt nhìn đều cực kỳ ngon miệng, nó còn muốn sau này thay phiên nấu cơm với tôi.

Bữa sáng dùng loại sandwich không cần chế biến này, để Vĩnh Khánh làm thì không sao, còn những thứ khác thì miễn đi, tôi còn muốn sống lâu mấy năm nữa.

26. Chương 26

CHƯƠNG 26

Kỳ hạn tiểu công và tiểu thụ nhận ra nhau đã gần đến ~~ không cần quá lo lắng ~~ sẽ làm bọn họ tương thân tương ái

___oOo___

Mấy người bị tôi đánh cho u đầu, đều nhắc tay đánh trả, tôi theo thói quen nâng tay lên chắn, lại quên mất trên người có thương tích, lúc bị bọn họ hung hăng đập xuống thì đau đến nhe răng trợn mắt.

Bọn họ chú ý tới biểu tình của tôi, đồng loạt kéo cánh tay của tôi qua, lập tức xắn tay áo khoác đồng phục lên, nhìn thấy trên tay tôi khắp nơi đều là băng gạc, urgo, thì đều có chút kinh ngạc.

“Fuck, tiểu tử cậu chạy đi làm cái gì, lại cũng không tìm anh em đi cùng.” Cậu Tử nhìn thấy vết thương trên người tôi, phản ứng đầu tiên là bất mãn gào lên với tôi, cái đám này thích nhất là được đi giúp vui, thậm chí thường thường trà trộn vào đấu tranh bang phái của người khác, chẳng phân biệt được phe phái đánh loạn một trận, sau khi phát tiết xong thì người liền chuẩn mất.

Tôi cười tùy tiện nói vài câu qua loa, một lần nữa giấu cánh tay vào trong tay áo, toàn thân đều ần ần đau đốn, tuy rằng tất cả đều là vết thương nhẹ, nhưng một số vết thương không được băng bó, khi ma sát với vải áo, vừa rồi còn không có cảm giác gì, hiện tại vừa bị nhắc nhở thì lập tức lại thấy đau đốn.

Lại một lần nữa hối hận ngày hôm qua việc gì lại nổi điên tự ngược đãi mình như vậy, loại chuyện này làm một lần cũng đã quá điên rồi, nhưng lại bị Vĩnh Khánh phát hiện làm cho nó bắt đầu sinh ra ý niệm muốn tự tay nấu cơm.

Sau khi kiểm tra tiết bốn xong, tôi liền chui vào phòng y tế nghỉ ngơi, ngày hôm qua không được ngủ, toàn thân vừa mệt vừa đau, nằm ở trên chiếc giường thấm đầy mùi thuốc khử trùng nhàn nhạt, lại làm thế nào cũng không ngủ được.

Mỗi lần nhắm mắt lại, tiếng nói mê hoặc lòng người kia liền luẩn quẩn trong lỗ tai, từng câu từng chữ gặm cắn linh hồn của chính mình, lôi kéo mình rơi vào vực sâu vô tận kia, ngay vào lúc tôi nghĩ đến mình sắp sửa vụn kiếp bất phục như vậy, thì cặp mắt luôn tỏa ra ánh sáng nhu hòa, dịu dàng ấm áp kia lại nhìn chăm chú vào mình.

Về sợ hãi cả kinh, tôi ôm lấy đầu bắt đầu rên rỉ.

Thật sự là đủ ối, chẳng qua bị chơi hai lần, tôi rốt cuộc phải nhớ đến lúc nào. Còn có người đàn ông kia, ba lần nhìn thoáng qua, nhiều lắm chỉ ở lần đầu tiên nhìn kỹ một chút. Trên thực tế bọn họ căn bản là người hoàn toàn xa lạ, cả hai cũng không biết tên tuổi của đối phương.

Chỉ là một người đàn ông nhìn qua cao quý tao nhã như vậy, vô luận đứng ở chỗ nào thì không khí quanh người đều trở nên cẩn thận ôn tồn như vậy, thật sự rất khó làm cho người ta quên đi.

Điên rồi! Trước kia làm cho tôi thấy khó quên, đều là một số cô em hoặc là khuôn mặt rất đẹp hoặc là đáng người quá ngon, vô duyên vô cớ đi nhớ kỹ một người đàn ông làm gì?

Buồn bực cào cào tóc, tôi ngồi dậy nằm lên cửa sổ, từ nơi này có thể mơ hồ nhìn thấy tòa cao ốc thương mại cao chọc trời ở xa kia, không biết người đàn ông kia ở tầng thứ mấy nhỉ? Một lãnh đạo cao cấp giống như anh ta thì chắc ít nhất cũng phải ở từ tầng hai mươi trở lên.

“Shit!” Phát hiện mình lại bỗng dưng nhớ tới anh ta, tôi gần như nổi điên khê chữ một tiếng.

Ở bên cạnh đột nhiên phi tới một tiếng quát nghiêm khắc. “Em kia, im lặng! Nơi này không phải chỉ có một mình em là người bệnh.”

Giáo viên phòng y tế là một bà già đã hơn bốn mươi tuổi, nghe nói cô ta còn chưa kết hôn, không ít người đoán rằng cô ta có phải là một xử nữ già hay không, thậm chí còn đánh đố với nhau, người thua sẽ giúp cô ta phá trinh.

Thấp giọng nói xin lỗi, tôi lại nằm lên giường, kéo chăn trùm kín đầu tự mình theo đuổi hắc ám không có âm thanh, cũng không có đôi mắt kia.

Trước khi giờ nghỉ trưa kết thúc được mười phút thì bị Cầu Tử đánh thức, tôi dụi dụi mắt ngồi dậy, cầm lấy cặp ***g Cầu Tử nhét vào trong tay tôi vội vàng xúc mấy thìa, trở lại phòng học chuẩn bị kiểm tra toán.

“Ê, cậu sẽ đi nghe diễn thuyết chứ?” Tiểu Toàn ôm sách giáo khoa bước đến bên cạnh tôi hỏi.

“Diễn thuyết? Cái gì?” Tôi cố hết sức học thuộc đám công thức rậm rạp trong sách giáo khoa, Z cùng Y có quan hệ gì? Cos và sin lại là cái quỷ gì?

“Nghe nói trường mình mỗi tháng đều sẽ mời nhân sĩ ngoài trường đến diễn thuyết, lần trước đến là viện trưởng của một bệnh viện lớn, già đến mức sắp không đi được nữa.” Cầu Tử ở bên cạnh bổ sung.

“Rồi sao?” Đầu óc sắp nổ tung rồi, tôi thiếu chút nữa giặt sạch tóc trên đầu.

“Rồi sao? Trường học quy định học sinh năm nhất nhất định phải nghe diễn thuyết một lần, chúng ta phải lên lớp a.”

“Vậy tiếp tục học đi!” Tôi trừng mắt nhìn Cầu Tử đang ra vẻ không có việc gì bên cạnh, thành tích của nó là kém cỏi đến vô cùng thâm nhất trong khoa, duy chỉ có chút trời cho ở phương diện toán học.

“Biết rồi.” Như là đang đợi những lời này của tôi, Tiểu Toàn cùng những người khác liếc mắt nhìn nhau, rồi mới đều cầm sách giáo khoa gặm.

Nếu không phải thầy nói kiểm tra lần này mười người đếm ngược từ dưới lên, phải thay phiên làm giáo viên thực tập toán học một học kỳ, chúng tôi sẽ không chăm chỉ đọc sách chuẩn bị như thế.

Ba phút sau thầy dạy toán hói đầu ôm một tập bài thi bước vào, tôi nhìn trên tập giấy màu trắng kia chỉ chút những tiếng anh cùng chữ số, những công thức mới học vừa rồi đều bay đến tận chân trời.

Lúc này đột nhiên rất muốn thành một người yêu tin học giống như Vĩnh Khánh, bởi vì quan hệ giữa máy tính và số học rất gần, cho nên Vĩnh Khánh cũng rất giỏi về mặt toán học, mới học trung học đã có thể đọc được sách giáo khoa của lớp 11, có những lúc tôi còn phải hỏi nó một số vấn đề về bài học.

Kiểm tra liền ba tiết, sau khi chết một đồng tế bào não, không khí lờ đờ của lớp học cuối cùng tiêu tan, thế là khi giáo viên đáng thương dạy tiết cuối cùng đến lớp học, phát hiện toàn bộ học sinh trong lớp chỉ còn lại hai phần ba, một phần ba kia đã sớm ra ngoài hóng mát nghỉ ngơi rồi.

Một đám người chúng tôi quá nhàm chán, sau khi liêu chết treo tường ra ngoài, cũng không có chỗ nào để đi chơi, cứ nhiên tất cả đều chui vào quán hồng trà bọt biển, nhìn đám bạn mất nét cùng mấy cô gái xinh đẹp trêu đùa, tôi lại bỗng nhiên bắt đầu buồn bực, bởi vì nơi này cách chỗ kia quá gần.

Xuyên qua cửa sổ, tôi nhìn thấy cao ốc thương nghiệp ở đối diện, nơi mà có lẽ đời này tôi chỉ có thể đến đó một lần duy nhất, nhìn chăm chú cánh cửa thủy tinh trong suốt kia, cứ nhiên lại theo bản năng chờ mong có thể nhìn thấy một thân hình cao to xuất hiện ở cửa chính, trên khuôn mặt ôn nhã mang theo nụ cười mỉm, con người tỏa sáng lấp lánh giống như được khảm ánh sao sẽ xuyên qua đường cái chăm chú nhìn vào tôi.

“Khụ khụ!” Phát hiện trong đầu đang nghĩ về những thứ lung tung, trà sữa trân châu trong miệng không cẩn thận sặc lên khí quản, thiếu chút nữa không thở được làm cho tôi ho khù khụ.

“Ê, cậu phản ứng quá kịch liệt rồi đấy, chẳng lẽ cậu cũng thích Ny Ny sao?” Tiểu Toàn lộ ra vẻ mặt khó xử nhìn trừng trừng vào tôi, như đang do dự nên chọn gái hay là anh em.

Căn cứ vào trình độ quen biết của tôi với nó, tôi biết nó tuyệt đối sẽ chọn gái.

“Xin lỗi người anh em, tuy nói người yêu như quần áo, nhưng tớ còn chưa mặc qua bộ quần áo này đâu, tình anh em phải vượt sang một bên đã.” Tiểu Toàn vỗ vỗ lưng giúp tôi thuận khí, trên mặt là biểu tình đương nhiên.

Tôi còn đang nghi hoặc khó hiểu nhìn nó, nghĩ chắc là vừa rồi bọn họ đang nói về chuyện có liên quan đến cô gái có tên Ny Ny này, nhưng tôi cũng không muốn giải thích, dù sao thích chung một nữ sinh với anh em, so với việc ngăn người nghĩ đến một người đàn ông xa lạ để bị sặc vẫn còn tốt chán.

“Cậu mặc, cậu mặc.” Sau khi vất vả mới có thể thở được bình thường, tôi nói có lệ với Tiểu Toàn.

Thấy bọn họ lại tiếp tục nói về những chuyện không dinh dưỡng lúc trước, tôi liền hướng tầm mắt về phía đối diện, ngay sau đó một giây ném mấy đồng tiền, cầm túi sách nghiêng ngả lao đảo chạy ra cửa.

“Này, cậu đi đâu vậy?” Xem nhẹ tiếng gọi phía sau, tôi dùng hết sức chạy về phía trước, vừa vặn là đèn xanh, tôi khẩn cấp lao đến nơi mà người kia đang đứng, người mà cho dù đang ở trong ngàn vạn con người, nhưng vẫn tỏa sáng rực rỡ.

27. Chương 27

CHƯƠNG 27

Ha ha

Điều mọi người chờ đợi đã lâu tới rồi ~~ Lần gặp mặt đầu tiên đầy kịch liệt (?) của Tiểu công và Tiểu thụ

=====

“Học học”. Chạy tới trước mặt anh ấy tôi mới dừng lại, hơi thở không khỏi hỗn loạn, không biết là do chạy nhanh, hay là do đắm chìm trong ánh mắt ôn nhu của anh.

Người đàn ông đứng trước mặt vẫn mỉm cười nhìn tôi, ánh mắt hứng thú, tò mò không biết tại sao tôi bỗng nhiên đến đứng trước mặt anh.

Đúng vậy? Là tại sao?

Cho đến khi nhìn thẳng vào ánh mắt anh, tôi mới giật mình nhận ra bản thân đã làm một chuyện ngu ngốc đến mức nào, không phải tôi vừa tự nhắc nhở bản thân rằng, tôi và anh chỉ là hai người xa lạ sao? Nhưng giờ lại mở to mắt mong chờ đến trước mặt anh, chỉ để được anh liếc nhìn?

Sắc mặt chuyển từ hồng sang trắng, từ trắng sang xanh, cuối cùng dưới ánh nhìn càng lúc càng thể hiện rõ sự hứng thú của anh, chuyển thành màu hồng một lần nữa.

Ít nhất, có lẽ anh ấy không ghét tôi đúng không? Nếu không khi tôi chột chạy ra trước mặt anh, anh sẽ không dùng ánh mắt hứng thú như vậy nhìn tôi.

Tuy rằng ánh mắt anh mang vẻ vô cùng hứng thú, nhưng tôi còn có một loại ảo giác được ôn nhu bao bọc, dường như trong đáy mắt anh, là thâm tình vô hạn, khi bỏ đi bề ngoài cao nhả sẽ trở thành một ngọn lửa lan khắp đồng cỏ khô, tự đốt cháy bản thân, và cũng đốt cháy người khác.

Lắc đầu bỏ ý nghĩ kì quái kia đi, tôi chợt nghe thấy anh bật cười.

Âm thanh của anh giống như loại rượu hồng tửu thượng hạng, ôn nhuận thơm mát, khiến người nghe cảm giác thật thoải mái, không khỏi muốn nghe lại.

Thế nhưng, âm thanh này có chút quen thuộc. (=)) ~, điệu cười lúc rape em nó

Thấy người đàn ông nhìn tôi chăm chú, giống như đang đợi tôi mở miệng, tôi không khỏi nuốt nước miếng, hai tay nắm chặt ống quần, bất mình mở miệng nói: “A, em tên là Lâm Vũ Nhi, học sinh năm nhất trường cao trung Thanh Thủy, trước đây một lớp học đã được giáo viên dạy tiếng Anh mang tới phòng nghiệp vụ để học tiết học ngoại khóa, em ở trong lớp đấy, sau đó chúng ta đã từng gặp nhau trong quán cafe một lần, anh có còn nhớ không?”

Đến lúc nói ra năm chữ cuối kia, cơ hồ là dùng hết toàn bộ khí lực của tôi, từ đầu tới cuối tôi chỉ nhìn xuống đất, không dám nhìn anh, vì sợ thấy vẻ mặt không nhớ của anh, đã quên việc gặp nhau trong quán cafe.

Thật ra cũng không hi vọng anh nhớ, vì việc xảy ra rất mất mặt, nhưng dường như tôi đã quên một việc vô cùng quan trọng.

“Tôi vẫn nhớ.” Người đàn ông dừng một chút: “Sáng hôm nay chúng ta cũng gặp nhau, đúng không?”

Nghe thấy câu trả lời của anh, một cảm giác vui sướng xuất hiện trong tôi, tôi ngẩng đầu lên, rồi nghe được câu nói cuối của anh.

Sáng nay gặp? Shit! Vậy mà quên mất, cuộc gặp gỡ thảm hại sáng nay, so với việc trong quán cafe còn thảm hơn, vậy mà tôi còn chạy đến nhắc anh nhớ lại?

Vô cùng xấu hổ quẩn bách, tôi không để ý một tia quen thuộc trong giọng nói ôn thuận của người đàn ông này, chỉ cảm thấy thanh âm của anh rất êm tai, nghe anh nói chuyện là một loại hưởng thụ.

“Sáng nay em ngủ quên sao?” Anh lại mở miệng, dường như không có một chút nào coi thường, tôi ngây ngốc nhìn anh.

Anh còn cười cổ vũ tôi, như muốn nói tôi không cần sợ, cứ lên tiếng, giống như trúng ma thuật, tôi theo bản năng nói: “Vâng, em ngủ quên.”

“Thỉnh thoảng anh cũng như vậy, con người ai mà chẳng có vài lần chứ, nhưng vượt đèn đỏ là sai, anh không muốn thấy việc đó lần nữa.” Bàn tay thon dài xinh đẹp giơ lên, khớp xương tinh tế, bàn tay rộng bắt ngờ để lên đầu tôi, thản nhiên mà sủng nịnh xoa xoa mái tóc, lời nói mang theo tia lo lắng mà trách móc.

=====

Không biết mọi người đối với cuộc gặp mặt này có hài lòng không? Tiểu công mở miệng nói chuyện rồi ~~ Còn nói nhiều nữa ~~ Quả là một người đàn ông lắm lời.

(tiểu công: chú vừa nói gì? *cười dịu dàng, mắt kính lóe lóe sáng*

(Dục Dã: Á! Không không ~ Em cái gì cũng chưa nói

)

Bước về phía cửa lớn a

Thật nhanh @@

Xem ra mọi người đối với cuộc gặp đầu tiên này khá hài lòng

Tiểu công nhất định phải ôn nhu như vậy a ~~ Nếu không sẽ dọa Vũ Nhi chạy mất đó T_T

Tên tiểu công ở chương này có hiện một chút

một chút thôi ~~ *mồ hôi*

=====

Tôi cảm thấy có chút thụ sủng nhược kinh mà nhìn anh, không rõ tại sao lần đầu gặp mặt, anh đã làm một hành động như bạn bè lâu năm thân thiết.

Nhưng tôi lại rất thích, tôi luôn không muốn bị người khác coi như trẻ con, động tác này từ khi tôi sáu tuổi đã không ai làm vậy với tôi nữa, nhưng tôi lại lưu luyến cảm giác nhẹ nhàng của anh, bàn tay thon dài mà hữu lực, cảm giác như đem tôi chặt chẽ ôm lấy.

Mặt tôi bỗng nhiên hồng lên. Vừa rồi tôi muốn nắm tay anh, thật sự rất buồn cười, cũng không phải là trẻ con ba tuổi, cần người dắt sao?

“A.” Anh lại cười khẽ ra tiếng, bàn tay trên đầu hạ xuống mặt tôi, nhẹ nhàng béo má: “Hong hong, chơi hay.”

Đúng lúc tôi quần bách không biết nên làm sao, một người đàn ông khuôn mặt mang theo chút thô kệch từ cửa công ty chạy đến, dừng phía sau anh, cung kính nói: “Phó tổng.”

Bàn tay đang béo má tôi dừng lại, rồi lưu luyến chậm rãi rời đi: “Xin lỗi nhé, anh có việc phải về công ty, em cũng mau về nhà đi.” Ngón tay lạnh lẽo dừng trước mắt tôi, nhẹ nhàng ma sát một chút rồi mới dời đi.

Tôi trừng mắt nhìn, có lẽ là ngày hôm qua ngủ không đủ, nên giờ mắt bị thâm quầng a, sắc mặt tôi hiện tại chắc rất giống quỷ?

Đưa tay sờ sờ mặt, cặp sách trên vai rơi xuống cánh tay, chạm mạnh vào miệng vết thương, khiến tôi kêu lên đau đớn.

“Có chuyện gì vậy?” Anh đang muốn quay đi cùng với người đàn ông thô kệch, nghe tiếng quay lại, lập tức nhúu đôi lông mày đẹp, nắm lấy cánh tay tôi.

Thấy động tác của anh, tôi rút tay lại theo bản năng, muốn che đi vết thương, nhưng tay đã sớm bị anh nắm chặt, ống tay áo bị kéo lên, lộ ra cánh tay thâm tím.

Dưới ánh nắng mặt trời, tôi mới thấy mấy vết thương có chút khủng bố, khắp tay là bông băng và ugo, miệng vết thương chưa được băng hẳn, tróc da nhìn thấy cả da thịt hồng nộn, giống như sắp chảy máu.

“Em, em không cần thận bị ngã.” Lên tiếng giải thích, không biết vì sao, tôi không muốn thấy anh nhúu mày, tôi chỉ muốn anh luôn mỉm cười dịu dàng ôn nhu.

Anh nhẹ nhàng chạm lên vết thương của tôi, rất nhẹ, rất cẩn thận, không khiến tôi thấy đau, giống như một làn gió nhẹ mơn trớn da thịt, rồi anh mới buông ống tay áo của tôi xuống, cũng cẩn thận như vậy, sợ khiến tôi đau, đôi môi mỏng xinh đẹp phát ra tiếng thở dài.

“Phó tổng.” Người đàn ông thô kệch phát hiện ra anh dường như không nhớ phải về công ty, không khỏi lên tiếng thúc giục, tôi nhịn không được trộm lườm ông ta một cái.

Có lẽ là bị anh phát hiện, anh cười vồ vồ hai má tôi: “Anh phải đi rồi, tự chăm sóc mình cẩn thận, gặp em sau.” Nói rồi xoay người theo người đàn ông thô kệch kia về công ty.

Nhìn thân ảnh anh mờ dần phía sau cánh cửa thủy tinh, cho đến khi không nhìn thấy gì nữa, tôi mới hồi phục tinh thần, sờ sờ đầu, rồi lại sờ sờ mặt.

Tuy tay anh lạnh lẽo dị thường, nhưng cảm giác anh mang đến cho tôi lại vô cùng ấm áp, đã lâu không ai làm vậy, trước đây ba mẹ khi cảm thấy mới mẻ nên mới làm vậy, nhưng sau khi Vĩnh Khánh sinh ra, lực chú ý của bọn họ liền chuyển đi hết, tới sau khi Mẫn Huân sinh ra, Vĩnh Khánh cũng bị xếp vào chỗ “Hài tử đã chơi chán”.

Đứng sững sốt thật lâu, cho tới khi trên đường truyền tới âm thanh của loa thông báo mới khiến tôi phục hồi tinh thần, nhất cặp sách ở trên mặt đất lên, tôi nghe loa đang không ngừng nói về việc nhất định phải chờ đèn xanh mới được đi, không khỏi bĩu môi.

28. Chương 28

CHƯƠNG 28

Chương này có một chút nặng nề ~~ nhưng là điều tất yếu a

vì để tiểu công và tiểu thụ có thể bên nhau ngọt ngào

thỉnh mọi người cùng reo hò đi (vì sao?)

=====

Dù tôi nhấn chuông trên xe đạp, thúc dục ông lão đang đi chậm phía trước nhường đường, nhưng trong đầu lại hiện lên những cảm xúc xấu, ánh mắt anh ấy nhìn tôi ôn nhu, như đang nhìn một vật trong sáng không tỳ vết, nhưng thật ra tôi lại không hề ngoan ngoãn.

Ở cùng lũ bạn kia, ít nhiều cũng nhiễm tính cách của họ, đầu tiên là bị kéo đi chinh thầy giáo, sau lại chơi chút trò chơi quái đản giết thời gian, trốn tiết, về sớm cũng quen rồi, có lẽ không lâu sau, tôi sẽ thực sự trở thành một thiếu niên bất lương.

Nghĩ đến đôi mắt nhu hòa khiến người khác trầm sâu trong đó, khi nhìn tôi mang theo tia lo lắng, tôi liền cảm thấy không thoải mái, hy vọng bản thân trong mắt anh là hoàn hảo.

Cho dù những lần gặp trước tôi trông tức cười như vậy, nhưng khi anh nhìn tôi vẫn thật ôn hòa, nụ cười tao nhã trên khuôn mặt vẫn thản nhiên mà không lạnh lùng, loại khí chất thân sĩ thượng lưu này, khi đứng cùng tôi rõ ràng không hợp, mà anh lại làm những hàng động thân mật như vậy với tôi.

Mặt lại đỏ, anh nhận ra tôi nhanh như vậy, đó có phải là nhất kiến như cố không? Nếu như tôi muốn làm quen với anh, anh cũng chấp nhận một người bạn như tôi đúng không?

Nghĩ vậy, tôi không khỏi mỉm cười, bước chân nhẹ nhàng bước trên con đường về nhà, mãi cho tới khi chỉ cách nhà một chỗ rẽ nữa, tôi mới nhớ đã để quên xe đạp, chật vật quay lại cửa hàng bán trà, các học sinh đã về từ lâu, nhân viên cửa hàng cũng chỉ còn lại một, hai người.

Lên xe đạp, giờ là gần bốn giờ, sắp đến giờ Vĩnh Khánh tan học, trường trung học tan lúc bốn giờ mười phút, sớm hơn cao trung một giờ, nên bình thường em ấy đều về nhà một mình, hiếm khi được về sớm như hôm nay, tôi liền đến trường trung học để đón em cùng về.

Nhưng chờ mãi chờ mãi, cũng không thấy bóng Vĩnh Khánh, tôi không khỏi lo lắng, sợ em bị bắt nạt, bình thường lúc tan học chính là lúc tốt để bắt nạt, nghĩ đến đây tôi vội vào trường, chạy về phía phòng học của Vĩnh Khánh.

Nhưng vừa bước lên cầu thang, tôi đã nghe được âm thanh của Vĩnh Khánh từ khu phía sau. Phía sau tòa nhà là một đường cứu hỏa, hẻm lách kín đáo, là một nơi thích hợp để bắt nạt, tôi lo lắng chạy xuống cầu thang, chạy về phía đường cứu hỏa.

Khi mắt tôi nhìn thấy bóng dáng Vĩnh Khánh, ở bên cạnh nó là một người đàn ông, nhìn thật quen, hai tay để ở thắt lưng em, bốn phiến môi đang ép chặt, nghe được tiếng bước chân của tôi vội tách ra, về mặt hai người đều là kinh hoàng.

“Anh!” Vĩnh Khánh kinh hô ra tiếng, về mặt bối rối như vừa làm chuyện gì sai, đôi mắt chớp chớp như sắp khóc.

“Đừng trách cậu ấy, là lỗi của tôi.” Người đàn ông đứng bên Vĩnh Khánh vội nói, cũng bước lên phía trước em, ngăn tôi làm chuyện gì mất kiểm soát.

Tôi đại ra nhìn người đàn ông đó, là thầy giáo đến nhà giúp Vĩnh Khánh học Tin học cuối tuần, nghe nói được điều từ trường tiểu học sang trường trung học, là người mấy hôm trước Vĩnh Khánh vui vẻ kể với tôi.

Đầu óc trống rỗng, tôi chưa bao giờ nghĩ tới tình cảnh này, mà biểu hiện của Vĩnh Khánh không giống như bị ép buộc, nói cách khác, là em ấy tự nguyện?

Bên tai tôi choang một tiếng, giống như có thứ gì đó vừa vỡ tan. Tôi âm trầm nói với Vĩnh Khánh: “Lại đây.”

Vĩnh Khánh sợ hãi nhìn tôi, lại nhìn thầy giáo dạy tin, rồi mới rụt rè bước tới.

=====

Những người chờ mong hoặc hoài nghi có huynh đệ văn

Chương này thất vọng rồi ~~ Mọi người đoán đúng rồi ~~ Thầy giáo dạy Tin học chính là tiểu công số 1 ^^

Hơn nữa còn là 1 tên cầm thú *đập*

Vĩnh Khánh . . . (?)

=====

Thầy giáo dạy máy tính vội giữ Vĩnh Khánh lại, không cho em tới gần tôi: “Cậu muốn làm gì? Tôi đã nói rồi, mọi chuyện là lỗi của tôi, không phải do em ấy.”

“Không, không phải, anh à, em cũng có lỗi chứ không phải riêng anh ấy.” Vĩnh Khánh lắc đầu biện giải, kéo tay người đó ra.

Từ khi nào Vĩnh Khánh bắt đầu gọi người thầy kia là a Nhượng? Rốt cuộc bọn họ đã như vậy bao lâu? Vì sao tôi lại không phát hiện?

Khi Vĩnh Khánh kể chuyện về anh ta, trên mặt là nụ cười ngọt ngào, căn bản không thể là tình cảm đơn thuần giữa thầy giáo và học trò, mỗi khi hai người bọn họ ngồi học, thường là những âm thanh vui đùa, cũng có những khoảnh khắc im lặng bất ngờ, nghĩ kỹ thì hoàn toàn có thể nhận ra, vì sao tôi lại không biết chứ?

Nghĩ đến việc có lẽ do tôi chưa đủ quan tâm, hơi hột với em, nên nó mới đi tìm Phùng Kỳ Nhượng để an ủi, nghĩ là tôi khiến em trở nên như vậy, tôi liền cảm thấy đau lòng, khẩu khí càng nguy hiểm: “Vĩnh Khánh, lại đây.”

“Cậu.” Phùng Kỳ Nhượng giận dữ trừng tôi, không buông tay, ánh mắt Vĩnh Khánh nhìn hai người chúng tôi, yên lặng đẩy anh ta ra, thông thả đến bên cạnh tôi.

“Tiểu Vĩnh” Anh ta lo lắng nhìn Vĩnh Khánh, vẻ lo lắng không thể che dấu trên mặt, nhưng không dám đưa tay kéo em lại, chỉ có thể đưa mắt nhìn tôi khẩn cầu: “Chuyện này không liên quan tới tiểu Vĩnh, em ấy không có lỗi, là tôi. . .”

Vĩnh Khánh không để anh ta nói hết, kéo tay tôi ra ngoài: “Anh, chúng ta về nhà, chúng ta về nhà được không?”

Âm thanh nghẹn ngào như sắp khóc, khiến tôi đau đớn, cũng mềm lòng, ôm em vào trong ngực: “Được rồi, chúng ta về nhà.”

Cùng Vĩnh Khánh về nhà, hai người chúng tôi không nói gì cả, cũng không có hôn chào mừng về nhà, Vĩnh Khánh chạy về phòng mình, tôi có chút luống cuống.

Đến trước cửa phòng Vĩnh Khánh, tay tôi giơ lên định gõ cửa, nhưng lại không dám.

Tôi có làm gì sai không? Nhìn Vĩnh Khánh hôn một người đàn ông, trong lòng tôi cực kỳ chấn động, chấn động tới mức không thể tưởng tượng, tình cảm này sẽ không được người đời công nhận, tôi không muốn Vĩnh Khánh bước vào con đường cùng này, nên tôi phải khiến nó từ bỏ, tôi muốn bảo vệ nó.

Chỉ là nhìn Vĩnh Khánh thương tâm như vậy, thà rằng nó cứ oán trách tôi, còn hơn là nhìn tôi im lặng với khuôn mặt tái nhợt thế này, tôi phiền lòng muốn chết, chẳng lẽ tôi đã sai?

“Vĩnh Khánh, mở cửa.” Không muốn mình tiếp tục nghĩ lung tung, tôi nói.

Trong phòng trầm mặc trong chốc lát, mới chậm rãi vang lên tiếng bước chân, cửa im lặng mở ra, khuôn mặt vừa khóc xong của Vĩnh Khánh xuất hiện.

“Vĩnh Khánh!” Nhìn thấy hai mắt hồng hồng của em, tôi vừa sợ vừa đau lòng, kéo em tới trước mặt, nhẹ nhàng lau nước mắt trên khuôn mặt em, sợ dọa em lần nữa: “Vì sao em khóc?” (Bụt_chan: Vì sao con khóc? =]] ~)

“Anh, đừng trách a Nhượng, không phải là lỗi của anh ấy, là do em, anh đừng trách anh ấy được không?” Vĩnh Khánh ngẩng đầu nhìn tôi, vẻ mặt cầu khẩn, khiến tôi cào cào tóc.

“Chúng ta vào phòng đã.” Để Vĩnh Khánh ngồi lên giường, tôi nhẹ nhàng sờ hai má hồng hồng của em. Tôi hỏi: “Em và anh ta như vậy từ bao giờ?”, nhưng theo bản năng lại không muốn biết.

Mặt Vĩnh Khánh càng đỏ, cúi đầu suy nghĩ chốc lát, mới dùng thanh âm lớn hơn tiếng muỗi kêu một chút trả lời: “Là khi em mới lên trung học, anh ấy nói anh ấy yêu em, không muốn em tiếp tục gọi anh ấy là thầy nữa.”

29. Chương 29

CHƯƠNG 29

Thường thì khi nhìn lại những chuyện đã qua, người ta cảm thấy buồn nhiều hơn vui. Hôm nay sẽ có hơn một chương truyện thuật lại tâm tư tình cảm của tiểu thụ, cũng chính những cảm xúc này có liên quan mật thiết tới hạnh phúc của hai người ấy ngày sau. Hi vọng mọi người sẽ thích!

=====

Khi mới lên trung học? Tức là mới cách đây ba tháng? May quá, chưa lâu lắm!

“Em thích anh ta sao?”

Nghe thấy tôi hỏi, Vĩnh Khánh hơi run rẩy, nhưng rồi cũng kiên định gật đầu. “Em nghĩ, có lẽ em đã thích anh Nhượng từ lâu, nhưng lúc trước em còn nhỏ nên chưa hiểu ra, mãi cho đến tận khi anh ấy hôn em.”

Nhìn khuôn mặt em đỏ bừng lên vì xấu hổ, trong lòng tôi như ngổn ngang trăm mối. Vĩnh Khánh là người kiên định, em đã yêu ai thì sẽ không thay đổi, giống như trước đây, Mẫn Huân đã từng lừa em, trăng có thể mọc vào ban ngày, hiển nhiên là em không tin. Tới tận ba năm sau, em vẫn không tin ban ngày có thể thấy trăng. Mãi cho đến một lần được thấy hiện tượng nhật thực bán phần, Vĩnh Khánh mới tin lời em gái rồi chạy về phòng riêng khóc một ngày một đêm.

Có lẽ em thật sự thích người đàn ông kia, mà nhìn cách em đối xử với anh ta, có lẽ từ “thích” cũng không còn đủ để hình dung nữa rồi. Nếu không có người bên ngoài tác động vào, có lẽ em sẽ mãi thích anh ta cho tới ngày về với cát bụi mới thôi.

Theo lẽ thường, hẳn là tôi nên ngăn cản em mới đúng, là anh trai của em, tôi không thể đứng nhìn em lầm đường lạc lối, giữa hai người đàn ông sẽ không có tương lai, Vĩnh Khánh vẫn còn trẻ, sao tôi có thể nhìn em tự hủy hoại tương lai của mình?

Nhưng vừa rồi thấy Phùng Kỳ Nhượng che chở cho em như thế, có vẻ anh ta cũng rất thích em, không giống như muốn đùa giỡn tình cảm của em. Dù sao anh ta cũng quen Vĩnh Khánh không phải chỉ một, hai năm, chắc anh ta cũng không phải kẻ lãng nhăng.

Nhưng tại sao anh ta lại thích Vĩnh Khánh? Tạm thời chưa bàn đến chuyện Vĩnh Khánh còn nhỏ, hơn thế bọn họ đều là đàn ông. Vì sao một người đàn ông lại thích một người đàn ông chứ?

Nghĩ tới đây, đột nhiên hình ảnh ánh mắt dịu dàng từ ái của người ấy lại hiện lên trong đầu tôi, rồi còn đôi môi khẽ mỉm cười, và tiếng nói trầm ấm làm say đắm lòng người, tất cả đều hội tụ ở người đàn ông ôn nhã ấy, cái người vẫn luôn vừa xoa đầu tôi vừa cười.

Lắc đầu thật mạnh để gạt bỏ hình bóng anh ra khỏi đầu, sao đột nhiên mình lại nhớ đến anh? Tôi vẫn cứ lưu luyến không quên được anh, muốn được gần anh, hi vọng anh có thể liếc mắt nhìn tôi lấy một lần thôi, nhưng đáng buồn thay...

“Shit!”

Nghe thấy tôi mắng, Vĩnh Khánh hoảng sợ ngẩng đầu lên nhìn, khuôn mặt em tràn ngập nỗi sợ hãi. “Anh, em xin anh, anh đừng trách anh Nhượng được không? Là em đã chủ động làm quen anh ấy, là em...”

Thấy mình đã vô tình dọa Vĩnh Khánh sợ, tôi vội ôm em trấn an. “Không phải anh mắng em đâu, đừng sợ, anh cũng không trách anh Nhượng, vì em thích anh ta mà.”

Cơ thể em đang không ngừng run lên, lại vì câu nói cuối cùng kia của tôi mà ngừng run, Vĩnh Khánh vừa mừng vừa kinh ngạc nhìn tôi. “Anh, anh không giận thật chứ?”

Thấy nét rạng rỡ trên gương mặt em, tôi đành hạ giọng. “Từ trước đến nay chưa bao giờ anh giận em cả.”

“Thế anh đã đồng ý chuyện của em và anh Nhượng sao?” Vĩnh Khánh muốn hỏi, nhưng lại ấp úng không nói nên lời, tôi hiểu ra gật đầu cười trừ.

“Chỉ cần em thích là được rồi, không phải vậy sao? Anh sẽ không ngăn cản chuyện giữa hai người.” Tôi vỗ vỗ lên đôi má phấn hồng non nớt của em, khó trách mà Phùng Kỳ Nhượng thích em, đúng là so với con gái, Vĩnh Khánh còn đáng yêu hơn nhiều.

“Nhưng mà...” vừa nghe thấy tôi nói chữ “nhưng”, Vĩnh Khánh đang vui mừng lại ủ rũ ngay được. “Cùng lắm em và anh ta chỉ được ôm và chạm môi, không được để anh ta đưa lưỡi vào trong, nghe không?” Nếu anh ta dám chạm vào chỗ nào trên người em, thì bảo anh ta cứ liệu hồn.”

Nghe thấy thế, Vĩnh Khánh tái mặt, tôi không khỏi nghi ngờ hỏi lại: “Chẳng lẽ, hắn ta đã làm gì em rồi?” Hồi tưởng lại sự lưu luyến khó chia lìa lúc nãy của hai người, khả năng này là rất lớn.

Thấy sắc mặt Vĩnh Khánh vẫn tái nhợt, tôi tức giận đến độ hai bên thái dương nổi đầy gân xanh. “Hắn ta chạm vào em rồi?”

Nghe câu hỏi của tôi, Vĩnh Khánh run lên, đầu càng cúi thấp hơn, tôi bắt em phải ngẩng mặt lên, không để em né tránh cái nhìn của tôi. “Hắn ta chạm vào đâu của em rồi?”

“Anh Nhượng, anh ý....” môi Vĩnh Khánh run run, hai tay cũng khoa mún loạn lên.

Đồng tử tôi như co rút lại, nhìn gương mặt hồng nhuận kia của em, có lẽ hắn ta không chỉ đơn thuần sờ soạng thôi đâu, có khi còn “làm” rồi cũng nên.

“Hai người đã làm rồi?”

“Làm?” Vĩnh Khánh ngẩng đầu lên nhìn tôi tỏ vẻ khó hiểu.

Phù, may quá, Vĩnh Khánh vẫn chưa bị tên thầy giáo bất lương kia ăn mất. “Em nghe đây, sau này không được để hắn ta chạm vào người em nữa, nếu hắn ta vẫn muốn chạm vào, em nói anh sẽ không vui, sẽ không để cho hắn được yên thân.”

Đã là người yêu của nhau, sao có thể tránh được chuyện ôm hôn, nhưng Vĩnh Khánh còn nhỏ như thế đã biết hôn, có khi nào sẽ ảnh hưởng đến tâm sinh lý của nó không?

Vĩnh Khánh nghiêm túc gật đầu, em rất sợ tối nửa đêm nửa hôm sẽ đi tìm Phùng Kỳ Nhượng đánh cho một trận, em biết tôi không hay gây chuyện, nhưng đã có lần tôi kết thân với một nhóm bạn xấu, từng trêu chọc một thầy giáo đến nỗi ông ấy phải nhập viện.

Xoa xoa đầu Vĩnh Khánh, tôi bảo em đi nghỉ đi, rồi tôi cũng ra ngoài luôn, chẳng qua tôi muốn “tiên hạ thủ vi cường”, tránh cho em vì muốn lấy lòng tôi mà mất công nấu một bữa ăn thật ngon.

(*) Tiên hạ thủ vi cường: ra tay trước thì chiếm được lợi thế.

Đêm đến, tôi nằm trên giường trần trọc không thôi, cổ mở to mắt nhìn vào màn đêm tối đen như mực kia.

Vì sao khi nghĩ đến người mình thích nhất, hình ảnh anh lại hiện lên trong đầu tôi? Tuy tôi không phủ nhận là tôi thích anh, nhưng có lẽ chỉ thích theo kiểu bạn bè bình thường thôi, còn tại sao lại thích nhìn thấy anh, thích cảm giác khi chạm vào anh, chắc cũng chỉ vì anh tạo cho tôi một cảm giác dễ chịu và ấm áp khó tả, chỉ là chút lưu luyến giữa những người bạn mà thôi.

Xoay người quay mặt vào tường, tôi vùi mặt vào gối, vùi cả những câu nói mơ để không làm phiền đến Vĩnh Khánh.

Vì sao càng nghĩ đến anh, lại càng thấy thích anh hơn? Thậm chí kiểu “thích” này, còn khó diễn tả hơn cả những lần thích bạn gái lúc trước.

Vì sao? Tôi không phải đồng tính, nếu không tôi đã chẳng thích con gái, đã chẳng muốn làm tình với các cô ấy, vả lại tôi chỉ mới gặp anh bốn lần, chỉ là những cái chạm khẽ, và vài câu nói thoáng qua, sao có thể...

Khó chịu quá đi mất, tôi chỉ muốn hét toáng lên, cứ như con thú đang mắc vào bẫy, cố vùng vẫy tìm cách thoát ra.

“Tôi muốn ôm em.”

Tiếng nói trầm thấp khêu gợi đột nhiên vang bên tai tôi, tôi hoảng sợ vội ngồi dậy, không thể tin được.

Sao lại nhớ đến hắn ta? Chết tiệt, tại sao tự nhiên lại nhớ đến hắn ta? Hình bóng của người đàn ông ôn nhã kia đã đủ làm tôi phiền lòng rồi, tại sao giờ lại còn nhớ cả cái tên vô lại đáng chết kia chứ?

Chẳng lẽ chỉ vì bị hắn ta đùa giỡn vài lần, tôi đã trở thành đồng tính rồi sao? Cho dù có thành đồng tính, cũng không thể yêu cái tên đó được!

Dòng kí ức không ngừng tuôn chảy trong trí nhớ, cảm giác khuất nhục lại lần nữa bao lấy toàn thân, tôi vò tóc bứt tai, cảm giác phẫn hận lại lần nữa dấy lên.

Phải, tôi hận hắn, tôi hận người đàn ông ấy, kẻ đã làm nhục tôi, còn chụp ảnh tôi để chế giễu.

Nhìn lên giá treo quần áo, áo sơ mi trắng tinh và quần bò được giặt sạch đang treo trên đó, tôi bật dậy, đem vứt tất cả chúng vào thùng rác.

30. Chương 30

CHƯƠNG 30

Chỉ là động tác đơn giản như thế, tôi lại thở dốc không thôi, ngã ngồi ở trên giường, tôi có chút rét run ôm lấy mình.

Đột nhiên tưởng niệm sự đụng chạm của người đàn ông đó, tuy rằng ngón tay lạnh lẽo, nhưng lại làm cho tôi cảm thấy ấm áp, đó là cảm giác ấm áp được nhu tình bao lấy mà sinh ra, thực muốn được anh dịu dàng ôm vào trong ngực, dùng ngữ điệu tao nhã đó nói cho tôi biết: “Em không cần vất vả như vậy nữa, anh sẽ chiều cố em.”

Tôi không muốn vất vả như vậy nữa, tôi không muốn làm đứa con cả, tôi cũng muốn được người yêu thương, được người chiều cố, tôi cũng có thời điểm muốn khóc, tôi hy vọng lúc tôi khóc có người ở đây, ôm lấy tôi an ủi tôi.

Nước mắt không biết từ lúc nào đã chảy xuống, tôi vùi mặt vào trong gối, giấu đi thanh âm nức nở của chính mình.

Tôi nghĩ, tôi thật sự thích anh ta, người đàn ông chỉ mới gặp mặt bốn lần, nói qua được mấy câu.

Tôi thích đàn ông.

Đêm đó, tôi khóc thật lâu, khóc đến ngủ mất, lúc gần năm rưỡi sáng thì tỉnh dậy, vội vàng chạy đến phòng bếp dưới lầu lấy viên nước đá đắp lên con mắt sưng đỏ.

Cuộc sống trường học vẫn nặng nề như cũ, tôi chán muốn chết lấy tay chống đầu, tầm mắt không nhìn được lướt đến toà cao ốc cách đó không xa.

Từ cuộc gặp mặt ngắn ngủi ngày đó về sau, tôi không gặp anh ta nữa, phải nói tôi theo bản năng muốn tránh né anh, đi học thì đi đường vòng, không dám đi qua phía trước toà cao ốc, tan học cũng không theo đám bạn vào quán hồng trà, mỗi lần đều là hoãn tốc lướt gió về nhà.

Mà Phùng Kỳ Nhượng từ khi bị tôi phát hiện quan hệ của anh ta với Vĩnh Khánh, liền trở nên lớn mật, biến thành mỗi ngày đến nhà giúp Vĩnh Khánh học bổ túc, mặc dù dưới sự giám thị của tôi, anh ta sẽ quy củ dạy bảo Vĩnh Khánh hoàn tất chương trình học vi tính, nhưng chỉ cần tôi không chú ý một chút thôi, anh ta sẽ cùng Vĩnh Khánh chơi trò hôn nhẹ, tay cũng sẽ để lên nơi không nên để.

Rồi sau đó tôi sẽ mỉm cười lên sân khấu, cầm trong tay cái kéo lớn dùng chăm sóc cây vườn, hỏi anh ta là không muốn tay trái, hay là không cần tay phải, nhìn vẻ mặt hoảng sợ của anh ta ôm sách giáo khoa, lớn tiếng giảng bài cho Vĩnh Khánh.

Vĩnh Khánh thì âm thầm cười trộm, em ấy biết tôi luôn luôn là bề ngoài hung ác, trong tâm thì mềm yếu, nếu không cần thiết tôi sẽ không động thủ, chỉ có đối mặt với thằng cha khốn nạn khi dễ Vĩnh Khánh này, tôi mới có thể chân chính tức giận.

Bả vai đột nhiên bị người đẩy, tôi quay đầu nhìn về phía bên cạnh, cái bộ mặt không biết từ lúc nào đã dính tới, mang nụ cười vô lại nhìn tôi, rõ ràng có âm mưu gì đó.

“Này, hai tiết học cuối cùng là diễn thuyết.”

Nghe thấy lời Cầu Tử, tôi cúi đầu nhìn đồng hồ, hóa ra tôi ngần người lâu như vậy, đã hết tiết thứ hai buổi chiều rồi.

“Rồi thì sao?”

“Người chủ giảng lần này, nghe nói là người của tập đoàn Chấn Phó.”

Dời tầm mắt đến tiểu Toàn lên tiếng bên cạnh.

“Rồi thì sao?”

“Nghe nói ngoại trừ thành cha Phó gì đó chủ giảng ra, người của mấy ngành khác cũng đi theo, ví dụ như phòng nghiệp vụ.” Cầu Tử mặt cười chảy nước miếng, nói rõ ý nghĩ chân chính của nó.

“Thì sao” tôi vốn có chút không kiên nhẫn, lần trước chẳng phải đâu có đi diễn thuyết đâu? Nhưng thấy Cầu Tử cười rung người như thế, còn nói phòng nghiệp vụ gì đấy, có thể nào tập đoàn Chấn Phó, chính là chỉ toà cao ốc thương nghiệp bên kia đường sao? Như vậy họ Phó đó chẳng lẽ chính là anh ta?

Trong lòng đột nhiên nhảy dựng.

“Mấy cậu muốn đi?” Nhìn đám bạn láo toét đồng dạng cười hề tiện trước mắt, là biết tại nó đích xác muốn đi, còn việc rốt cuộc có phải vì diễn thuyết mà đi hay không, thì chẳng phải trọng điểm nữa, nghĩ đến chắc hẳn là bởi mối quan hệ với đồng nghiệp phòng nghiệp vụ rồi.

Thấy cả đám có chí đang gật đầu, tôi cố gắng kiềm nén chớ biểu lộ ra biểu tình chờ mong, làm bộ như bất đắc dĩ nói: “Được rồi, tùy tại bây.”

(Tên của tiểu công được đồng đảo chờ mong đã xuất hiện ở chương này la

~ hy vọng mọi người vừa lòng rồi nha)

Sau đó tôi liền bị tại nó bắt đến phòng diễn thuyết, đại sảnh hơn một ngàn chỗ đã ngồi đầy một nửa nhân số, đám học sinh còn đang lục đục đi vào, xem ra người diễn thuyết lần này có sự đánh giá phi thường tốt, nghe nói lần trước lão viện trưởng kia, số người tới phòng diễn thuyết còn không đến một nửa.

Hàng ghế dựa đặc biệt bên bục giảng, ngoại trừ một số giáo viên của trường, còn vài người nam nữ, trong đó còn có hai gương mặt quen thuộc của phòng nghiệp vụ, người đến đều là cấp cao, tuần nam mỹ nữ hiếm thấy, có lẽ hấp dẫn đám đông kỳ thật là những người này đi.

Đảo mắt phát hiện chỗ anh Dương đang ngồi, thầy Charles đang ngồi bên cạnh nói chuyện phiếm với anh ta, bộ dạng không coi ai ra gì, thầy Charles thậm chí vươn tay khoác lên vai anh Dương, cứ như đang trong nhà mình nói chuyện.

Đám bạn xấu thật vất vả tìm được vị trí, chỗ ngồi ở tận cùng bên trong dựa vào tường, cùng bục giảng cách bốn dãy ghế, nói gần không gần, nói xa không xa, nhưng đám bạn xấu nhiệt liệt vỗ chào, viên chức nữ của phòng nghiệp vụ vẫn nhìn thấy, đều cười mỉm đáp lại.

Theo bản năng chần chờ nhìn nhóm người bên bục giảng, lại tìm không thấy bóng dáng tôi muốn, tâm tình nhất thời hơi cô đơn.

Có lẽ, người đến không phải anh, dù sao họ Phó cũng không phải cái gì quá đặc biệt, có lẽ là người họ Phó tới diễn thuyết. Tôi đang chờ mong cái gì đây?

Dựa thân thể vào ghế dựa, đệm ghế dựa của phòng diễn thuyết bằng bông, ngồi lên cảm giác thoải mái mềm mại, không khỏi có điểm buồn ngủ, ở đại sảnh diễn thuyết để ghế dựa loại này, rõ ràng là đang khảo nghiệm lực ý chí của tại học trò, cứ đem ghế dựa mất thăng bằng này vào phòng học chắc chắn đều ngủ gà ngủ gật mất, trong không gian nặng nề kiểu này, sao có thể không ngủ đây?

Cho nên sau khi tôi không tìm thấy thứ gì cảm thấy hứng thú, liền thả lỏng nhắm mắt lại, tính ngủ một giấc qua hai giờ nhàm chán này.

Sớm biết đã chẳng phải đáp ứng tại nó qua đây

Qua ước chừng mười phút, phòng diễn thuyết có chút âm ỹ cuối cùng an tĩnh lại, tôi đã có chút nửa mơ nửa tỉnh, đang muốn chìm vào giấc mộng sâu, tiếng nói của chủ nhiệm thông qua microphone được khuếch đại, theo trong âm hưởng truyền ra, vang dội đại sảnh diễn thuyết, rung động ong ong cả lỗ tai người ta.

Chủ nhiệm nói một đồng lời dạo đầu nhằm chán, tôi không kiên nhẫn điều chỉnh tư thế ngồi một chút, mặc dù trong tiếng ồn ào tôi còn có thể nhập sổ, nhưng thanh âm của chủ nhiệm thật sự là quá khó nghe mà, khiến tôi lần nữa chưa thể tiến vào giấc mộng sâu.

“Xin chào, các bạn học sinh, xin mời vỗ tay hoan nghênh người chủ giảng ngày hôm nay, Phó Ninh Viễn tiên sinh của tập đoàn Chấn Dương.” Theo sau lời nói của chủ nhiệm, vang dội tiếng vỗ tay, không biết là đang hoan nghênh cái người Phó gì đó, hay là đang vui vẻ đưa tiễn chủ nhiệm xuống đài, tôi nghĩ ắt hẳn người về sau chiếm đa số.

Cuối cùng có thể ngủ ngon rồi, tiếng của người diễn thuyết đó chắc sẽ không chứng tai đi, nếu không cũng không thể đến diễn thuyết.

Đang lúc tôi thiếu chút nữa được nhìn thấy Chu Công, một thanh âm ôn nhã lạnh nhạt vang lên, dù cũng qua microphone khuếch đại âm thanh, nhưng lại không trở nên chói tai như ông chủ nhiệm, mà là dễ nghe tựa như thôi miên, làm cho người ta không khỏi chăm chú nghe.

“Chào mọi người, tôi là Phó Ninh Viễn.”

Chợt nghe thấy thanh âm quen thuộc nọ, tôi mở bừng mắt, ngồi thẳng người, nhìn đến người đứng thẳng phía sau bục giảng ở đằng trước.

Mái tóc đen nhánh như tơ, phủ sát trên mặt, dưới tóc mái là một đôi mắt kính vuông màu bạc, chiếc mũi cao thẳng, đôi môi mỏng hồng nhạt, thân hình cao lớn mạnh mẽ, toàn thân phát ra một cỗ khí chất thân sĩ tao nhã, trên mặt thủy chung mang theo nụ cười lạnh nhạt.

Hấp dẫn tôi nhất, vẫn là cặp mắt kia, bị ẩn dưới kính mắt, có chút dài mảnh, như viên pha lê xinh đẹp màu nâu nhạt trong suốt, như pha thủy ngân lưu quang chớp động, làm cho người ta vừa nhìn thì không dời được, hãm thật sâu vào dụ dỗ của anh.

31. Chương 31

CHƯƠNG 31

Là anh ấy, thật sự là anh ấy!

Anh ấy chính là người họ Phó đó, tôi cuối cùng cũng biết tên của anh.

“Phó Ninh Viễn “ tôi nhẩm lại ba chữ này, như nhấm nuốt ghi nhớ.

Tôi kiềm nén không được hưng phấn mà nhìn anh đứng đằng trước, trầm tĩnh tự tin diễn thuyết, hoàn toàn không có cảm giác bị hơn một ngàn ánh mắt nhìn chăm chăm.

Tôi phát hiện cư nhiên gần như tất cả mọi người chuyên tâm nghe anh diễn thuyết, ánh mắt mỗi người đều là chuyên chú như vậy, đáy mắt chỉ có người đàn ông miệng lưỡi lưu loát kia, nói những lý luận buồn bán mà tôi nghe không hiểu.

Một tháng không gặp, tôi phát hiện tôi quả thực nhớ mong anh.

Anh tỏa sáng hoà quang như vậy, cho dù thân tại đại sảnh diễn thuyết vô vị nặng nề, lại làm cho người ta có loại lỗi giác đang đặt mình trong màn biểu diễn trên sân khấu, tất cả ánh đèn đều chiếu lên người anh, tình tự của mọi người đều nắm giữ trong tay anh, chuyên chú mà cuồng nhiệt chăm chú nhìn anh.

Mà anh chỉ tao nhã cười nhạt, phảng phất hết thảy điều này không hề quan hệ với anh, anh chẳng qua là bên thứ ba đứng một bên quan sát.

Điều khiển mọi người, rồi lại ung dung đặt mình ngoài lề, làm tôi mê thật sâu, nhưng hấp dẫn tôi nhất, vẫn là hơi thở bình thản của anh, khiến tôi không tự kìm hãm được muốn thân cận, ỷ lại anh, hy vọng anh có thể sủng nịch sờ đầu tôi lần nữa, mỉm cười với tôi.

Chỉ cười với tôi.

“Được rồi, các bạn học sinh, bây giờ bắt đầu từ đằng sau, theo thứ tự rời khỏi phòng diễn thuyết, chỉ có thể theo cửa sau đi ra ngoài, không được đến cửa trước.” Một nam giáo viên tên gì đó, lấy microphone nói với mấy người đứng hàng chót.

Phòng diễn thuyết vốn đang im lặng không biết lúc nào đã trở nên ồn ỹ, mỗi người đều như có lời tám kiếp muốn nói, rủ rủ thì thầm, xếp hàng theo cửa sau rời khỏi.

Tôi trừng mắt nhìn, không rõ bây giờ đang xảy ra chuyện quỷ gì.

“A Vũ, còn dần thúì làm gì vậy? Đi mau thôi.” Cầu Tử vỗ đầu tôi một phát, tôi lúc này mới phát hiện tụi nó sớm đứng lên, đi cách tôi một khoảng cách.

“Phải đi sao?” Tôi mờ mịt nhìn về phía bục giảng, làm sao còn có người, hết thấy vừa rồi như là ảo giác rồi thối lui, chỗ ngồi bên bục giảng nào còn ai, dư lại mấy người viên chức, đang từ cửa trước rời đi.

Tôi dưới sự lôi kéo của Cầu Tử đứng lên, ngơ ngác đi theo sát tụi nó.

Không ngờ tôi lại nhìn anh đến mê mẩn, rồi sau đó ngẩn ngơ, tưởng tượng anh đang đứng trước mặt tôi, mỉm cười dịu dàng với tôi, còn vỗ vỗ đầu tôi, vè vè hai má tôi, cười nói với tôi điều gì đấy?

Tôi nhú nhú mày, sao lại quên mất rồi? Lấy tay gõ đầu, vẫn nghĩ không ra, tôi hy vọng anh nói với tôi điều gì?

Do diễn thuyết là ở hai tiết cuối cùng, cho nên sau khi nghe xong diễn thuyết thì trực tiếp tan học, tất cả mọi người đều ủa về phía cổng trường, một tràng tiếng cười đột nhiên từ phía trước truyền đến, Cầu Tử và nhóm tụi nó về mặt đề tiện nhìn tôi.

“Làm gì?” Tôi có chút cảnh giác nhìn tụi nó, bình thường mà tụi nó cười thành như vậy, đại biểu thiết đãi không hề tầm thường, nhưng thế thì có quan hệ gì tới tôi? Mặc gì nhìn tôi như vậy?

“Vừa rồi Y Lâm nhắn tin cho tớ, hẹn chúng ta ăn cơm chiều.” Cầu Tử đại diện trả lời câu hỏi của tôi.

“Rồi sao?”

Bả vai bị ôm lấy, tôi nhìn mấy khuôn mặt tươi cười *** loạn gần ngay trước mắt, có một loại dự cảm không rõ. “Ai, cậu biết mà, mỹ nhân mời, quân tử không thể chối từ ha, chỉ là rất không khéo, trên đỉnh đầu quân tử có câu là một văn tiền bức tử một người anh hùng hảo hán a.”

Tôi vươn tay đặt lên cái bộ mặt cổ tình bi thảm, đẩy cậu ta ra.”Mấy cậu mượn tiền tớ chứ gì?”

Vừa mới đầu tháng, bố già vừa mới phát chút tiền tiêu vặt, tôi hiện tại là tên có tiền nhất trong đám.

Tụi nó không phải không có tiền tiêu vặt, nhưng bình thường đông trả trước, tây trả trước, sau đó căn bản không có cái gọi là thời gian cầm tiền tiêu vặt trong tay, nếu hết tiền thì về nhà đòi, hiện tại là giờ phút đặc biệt, tụi nó không kịp về nhà lấy, cho nên liền trực tiếp chìa tay qua tôi.

Thấy tụi nó chẳng có tí xú chốt dạ nào hào phóng gạt đầu, tôi cho tụi nó một cái xem thường. “Lãi ba phần trăm.”

“A? Giữa anh em mà còn muốn tính lãi hả.” Cầu Tử về mặt bắt măn bữu môi.

“Đương nhiên, anh em ruột, tính toán sổ sách rõ ràng.” Tôi tin tưởng giờ phút này về tươi cười trên mặt tôi tuyệt đối xứng được với hạ lưu.

Sau đó chúng tôi vào WC thay bộ đồ hàng ngày đã chuẩn bị từ trước, bởi không xác định có thể có thêm tiết hay không, cho nên chúng tôi đều có thói quen mang theo một bộ đồ thường ngày đến trường.

Mười phút sau, chúng tôi đến bên hông cửa, cửa ra đồng thời cũng là chỗ đậu xe, nhìn đám người của hai chiếc xe khách sớm đậu ở đây, tôi không khỏi thở dài ở trong lòng.

Thật không nghĩ tới mấy chị ta là người như thế nha, cùng nam sinh nhỏ hơn mình mười tuổi, hoặc nhỏ hơn cả một giáp đi hẹn hò, hẳn sẽ không thật như bọn Cầu Tử nói, sẽ cùng tụi nó lên giường làm vận động chứ?

Chúng tôi chia làm hai nhóm ngồi lên xe, tới một nhà hàng nhỏ, tùy ý chọn vài món thức ăn, mọi người cười đùa âm ỉ vừa ăn vừa chơi, quanh đi quẩn lại cũng đã hai giờ, lúc rời nhà hàng đã tám giờ hơn, Y Lâm khuôn mặt kiêu diễm động lòng người đề nghị, muốn tới nơi nào chơi không, mọi người đương nhiên gật đầu đồng ý nhậu tiếp, tôi thì lại lén lút nhìn xuống túi tiền, xác nhận còn đủ dùng mới gật đầu.

Tôi vốn nghĩ có thể là muốn đi dạo chợ đêm, hoặc là đi ca, không nghĩ tới xe cứ nhiên dừng bên cạnh một gian pub, tôi ngơ ngác nhìn tụi nó không coi ai ra gì mà đi vào, nơi này rõ ràng không cho trẻ vị thành niên vào mà.

Nhún vai, tôi đành theo sát đằng sau tụi nó đi vào, chưa từng tới những nơi kiểu này, tôi kỳ thật cũng rất tò mò.

Đi vào, tiếng nhạc đình tai nhức óc xông vào trong tai, ánh đèn loè loẹt sắc màu khiến người ta choáng váng đầu óc, tôi trừng mắt nhìn, thật vất vả mới thích ứng nơi vừa đen kịt rồi lại loé sáng này.

Nhìn một đám người ở trong sàn nhảy vận vẹo thân thể, rất nhiều người đẹp mát mẻ đi ngang qua, không ít ánh mắt đều sáng lên. Trên thực tế chỉ có Cầu Tử và Tiểu Toàn có bạn mà thôi, những người khác đều là muốn tới nơi này tìm.

Sự tò mò ban đầu qua đi, tôi có chút nhàm chán, không muốn lên sàn nhảy làm kẻ điên, cũng chả có hứng thú dụ người đẹp, đoàn người chúng tôi đầu tiên là ngồi vào bên quầy bar, chọn vài ly rượu, do tôi tử lượng không tốt, cho nên thông thường chọn bia, không dám uống rượu pha.

Cầm ly rượu, tôi nhìn đám người lắc lư trước mắt, bên tai là tiếng nhạc ngay cả trái tim cũng như muốn chấn động theo, uống chưa được một ngụm thứ rượu hơi hơi chua chát, cảm giác tôi ở đây có chút không hợp nhau, thật không biết tôi vì cái gì lại xuất hiện ở trong này, đặc biệt là coi tiền như rác sao?

Quanh đi quẩn lại một lát sau, ly rượu trong tay đã trống rỗng, trước mắt bóng người nhảy múa theo âm nhạc trở nên mơ hồ, thính giác tựa hồ cũng tê liệt, không hề giống như vừa rồi muốn lấy tay che cái lỗ tai lại.

Lắc lắc đầu, bởi rảnh không có việc gì, tôi lại chọn cốc bia, nhưng bartender giới thiệu tôi loại rượu cocktail mới ra mắt, tôi không để ý mà chỉ gật đầu.

Đó là ly rượu pha rất đẹp, trong cái ly nhỏ nhỏ, xếp thành nhiều màu sắc, màu lam, màu xanh biếc, hồng nhạt, một tầng một tầng chồng chất, tầng trên cùng là màu vàng nhàn nhạt, cảm giác đường như không phải chất lỏng, là thể rắn.

32. Chương 32

CHƯƠNG 32

Ngửa đầu uống một ngụm, vị thực vừa, làm cho tôi theo bản năng uống xong cả ly rượu, lúc này mới nhớ tới, bartender nói loại rượu này rất mạnh, nhưng có hối hận cũng chẳng còn kịp rồi.

Khi tôi cảm giác động tác thân thể hơi rề rề thay đổi, tụi Cầu Tử đã trở lại, bên cạnh mỗi người đều mang theo một người bạn, có lẽ là bởi vì ở bên mỹ nhân, cho nên tụi nó nhìn qua không hạ lưu mà cười tương đối bình thường.

“Này, tụi tớ muốn tới quán tiếp, chỗ ngồi xe không đủ, cậu một mình về nhà được chứ?”

Thanh âm dứt quãng của Cầu Tử truyền vào trong tai tôi, mơ hồ nghe được mấy chữ quán tiếp, một mình về nhà, tôi gật đầu.

“Cảm ơn người anh em.” Tiểu Toàn huyết sáo, vỗ vỗ sau vai của tôi rồi ôm lấy nữ sinh cũng có vẻ hơi say bên cạnh, một đám người cứ như vậy rời pub.

Tôi thanh toán tiền bo xong, phát hiện trong ví da còn lại không đến hai trăm đồng, không thể kêu taxi về nhà, chỉ có thể ngồi xe công cộng, thế nhưng tôi được mấy chị ta chở tới, vừa rồi căn bản không có nhớ đường, không biết nên bắt xe bus đường nào về nhà, nhất thời có điểm buồn rầu.

Tôi đứng lên tính đi ra pub, bước chân hơi vô định, cảnh trước mắt như càng mơ hồ, tôi dùng sức lắc lắc đầu, đầu óc lại càng thêm mê man, xem ra ly rượu cocktail kia quả thực mạnh, mới đi vài bước chân thôi, tôi đã từ bước chân vô định biến thành lung la lung lay, phải dựa vào vách tường mới có thể thẳng đi.

Tôi đi lên lối đi bộ, trước mắt thứ gì đó đều nhiều hơn vài phân thân, ba hòm thư, năm cái cột điện, hiện tại đã là mười một giờ đêm, sắp mười hai giờ, cuộc sống về đêm vừa mới bắt đầu, ngoài pub tụ tập rất nhiều trai gái, tôi lại đang vội về nhà.

Ba bước lay động, năm bước đong đưa, tôi đi đã gần nửa tiếng, thật vất vả mới tới được trạm xe bus gần nhất, ngẩng đầu nhìn trên bảng trạm lộ tuyến xe bus, nhưng thấy mấy lộ tuyến màu đen này không ngừng chớp động, thậm chí còn nhiều ra vài đường, tôi không kiên nhẫn lắc đầu, muốn cho mình thanh tỉnh một chút.

Nhưng cảnh sắc trước mắt vẫn mơ hồ như trước, tôi tựa như tên mù chữ, cái gì đều thấy không rõ lắm, một đợt cảm giác vô lực dâng lên, tôi dứt khoát ngồi dưới đất, dựa vào cọc sắt của bảng trạm xe bus, trong lòng có điểm đổi.

Nếu nhìn không rõ, vậy dứt khoát không nhìn nữa, đợi một đêm ở đây đi, dù sao cũng không phải chưa ở bên ngoài qua đêm, chờ ngày mai nhìn thấy rồi, sẽ tìm xe ngồi về nhà.

Khi tôi bởi cảm giác say bảm lầy mà có vẻ hơi mê man, đang muốn nhắm mắt ngủ, một đường ánh sáng chói mắt từ đằng trước chiếu tới, tôi không thoải mái nâng tay che, híp mắt nhìn về phía nguồn sáng.

“Sao em lại ở chỗ này?” Tiếng nói có chút kinh ngạc, lại vẫn tao nhã lạnh nhạt truyền vào trong tai, khiến thân thể tôi run run một cái, theo bản năng không muốn nhìn đến anh, nhưng lại rất muốn thân cận anh, tình cảm mâu thuẫn làm cho tôi đau đầu từng cơn.

“Em có khỏe không?” Cảm cảm thấy một đợt lạnh lẽo, tôi bị người nâng đầu lên, đối diện với đôi mắt lấp lánh ánh sáng nhu hoà, tôi không kiềm được mỉm cười.

“Là anh.”

Phó Ninh Viễn gật đầu. “Là tôi, sao em lại ở chỗ này vậy? Thân thể không thoải mái sao? Vì sao ngồi dưới đất?”

Nghe trong giọng nói sự quan tâm lo lắng rõ ràng, tôi cười càng thêm vui vẻ. Anh ấy lo lắng cho tôi, điều này chứng minh tôi ở trong lòng anh nhất định có phân lượng nhỉ? Như vậy, có lẽ, anh thích tôi như tôi thích anh?

Rõ ràng muốn trốn tránh, rõ ràng không có dũng khí phóng túng chính mình, nhưng giờ phút này tôi cái gì cũng không muốn quản, tôi là trai trưởng trong nhà thì sao? Nói dối tông đường thì thế nào? Vĩnh Khánh cũng có thể nói yêu với đàn ông, vì sao tôi không được?

Lợi dụng người đàn ông vì thăm hỏi tôi mà khom mình xuống, tôi thuận thế vươn tay ôm cổ anh. “Em không có không thoải mái.” Tôi khát vọng ôm anh như vậy từ lâu. Nhưng mà chưa đủ, còn chưa đủ, tôi hy vọng anh cũng có thể ôm lấy tôi thật chặt như vậy.

Cảm giác được anh ấy vì bị tôi thành linh ôm mà cứng đờ, rồi mới vươn tay muốn kéo cánh tay tôi ra. “Em xảy ra chuyện gì? Đứng dậy không được sao?”

Tôi lắc lắc đầu, dừng một chút, lại gật gật đầu. “Em không đứng dậy được” tuy rằng bởi cảm giác say làm cho thần trí tôi hơi rối, nhưng ý thức của tôi lại cực kỳ rõ ràng, khát vọng muốn được anh ôm tôi, không muốn cứ như vậy buông tay.

“Thế này à.” Phó Ninh Viễn không kéo tay tôi ra nữa, ngược lại đưa tay đến trên lưng tôi, nhắc tôi đứng dậy, bước chân của tôi vốn không xong, giờ phút này thân thể lại mềm nhũn trực tiếp tựa vào trong lòng anh.

“Lên xe tôi trước đi, tôi đưa em về nhà.” Thấy tôi dường như không thể đi đường, Phó Ninh Viễn chỉ có thể đỡ lấy tôi, nửa ôm nửa kéo đến bên con xe màu đen, đem tôi nhét vào vị trí phó lái, rồi giúp tôi thắt dây an toàn.

“Nhà em ở đâu?” Sau khi làm xong hết thấy động tác, anh trở lại vị trí điều khiển, quay đầu hỏi tôi.

Tôi bị cảm giác say dính lấy, con người như phủ một lớp hơi nước dày, lắc lư ba cái nhìn anh ở trước mắt tôi, tôi vươn tay gõ đầu, muốn làm cho mình thanh tỉnh tí chút, tôi muốn được nhìn anh rõ ràng.

“Xảy ra chuyện gì? Đau đầu sao?” Nhìn thấy hành động của tôi, Phó Ninh Viễn lập tức quan tâm hỏi han, rồi từ trong ngăn tủ lấy ra gói khăn giấy ướt, kéo điều chỉnh phía sau chỗ ngồi của tôi, giúp tôi có thể nằm đôi chút, rồi mới đem khăn giấy ướt đắp ở trên đầu tôi.

Vốn muốn cho mình thanh tỉnh một chút, nhưng trông bộ dáng anh quan tâm tôi đến như vậy, đột nhiên không muốn thanh tỉnh, có lẽ đây chỉ là một giấc mơ, một giấc mơ rất đẹp, tỉnh, mộng cũng sẽ bay đi.

Tôi nhắm mắt lại, trong đầu như có người cầm lấy cây gậy khuấy nhiễu, càng lúc càng hỗn loạn, tôi đấu tranh trong chốc lát, vẫn không thể khống chế, mặc cho ý thức rơi vào màn đêm.

Giữa mơ hồ, tôi cảm thấy có người đang di chuyển cơ thể tôi, tiếp theo tôi được đặt lên một nơi thật mềm mại, xúc cảm tơ lụa rất thoải mái, làm cho tôi không khỏi dùng mắt cọ cọ.

Một cổ khô nóng không biết do đâu từ trong cơ thể dâng lên, tôi nhăn mày lại, theo bản năng muốn lột chiếc áo T shirt trên người, một đôi bàn tay rộng lớn mà lạnh lẽo tiếp nhận động tác của tôi, nhẹ nhàng giúp tôi cởi bỏ trói buộc trên người.

Chiếc lưng trần trụi chạm đến ga giường mát mẻ, tôi lập tức thấy thoải mái mà khẽ ngâm ra tiếng.

Bên tai nghe thấy có người đi tới bên giường, nâng dậy cơ thể của tôi. “Nào, uống ly nước cho thanh tỉnh chút.”

Một thứ gì đấy cứng rắn lạnh lẽo dán lên môi tôi, tuy rằng yết hầu của tôi bị khô, khát vọng nước làm dịu lại, nhưng mà nghe được hai chữ thanh tỉnh, khiến tôi dâng lên một đợt bất mãn, tôi không muốn thanh tỉnh, quay đầu né tránh ly nước kia, cũng đẩy ra cánh tay đỡ phía sau tôi, lần thứ hai quay về nằm trên giường.

Tiếng thở dài ở trong không khí vang lên, một lát sau, tôi liền cảm thấy trên môi được một loại ẩm ướt mềm mại bao trùm, thứ gì đó trơn trượt tách môi tôi ra, mang theo chất lỏng lạnh lẽo trượt vào miệng tôi.

Nước mát cũng không giảm bớt được nhiệt độ trên người tôi, ngược lại khiến tôi cảm thấy càng thêm miệng lưỡi khô nóng, phát hiện thứ trơn trượt ẩm ướt kia muốn rút khỏi, tôi vội vàng mở miệng mút lấy, tựa đang mút nướm cao su mà ngậm cắn, muốn từ nơi đó lấy được càng nhiều hơi nước.

Tôi cảm giác thứ trơn mềm kia dùng một lát, sau đó đột nhiên mút lại tôi, môi bị người gặm cắn, kịch liệt mà không cấp bách, cường thế nhưng rất dịu dàng, cánh môi bị liếm cắn chậm rãi truyền đến một loại cảm giác tê tê đại đại, làm cho tôi không khỏi mềm nhũn cả người.

33. Chương 33

CHƯƠNG 33

Hôm qua lỡ làm hỏng USB, phải mua cái mới. May là chương này trên mạng có, nên tìm lại được.

Về sau nhất định phải lưu trước.

=====

Thứ kia chạm vào trước ngực tôi, lạnh lẽo như băng, rồi đồng một tiếng, rơi xuống sàn nhà.

Ma sát trên da truyền tới cảm giác ẩm ướt trần trụi, khiến cho tôi không khỏi run rẩy, thứ ẩm áp đang gặm cắn môi tôi rồi đi, một đường đi xuống dưới ngực, mềm mại liếm lên người tôi để lại từng vệt nước.

Cảm giác ngứa ngứa tê tê khiến tôi muốn chạy trốn, nhưng lại càng muốn nhiều hơn, cảm giác mẫn thuận khiến tôi phiền muộn, cổ sức mở mắt ra, ánh sáng nhu hòa từ ngọn đèn, bốn phía là màu lam lạnh lẽo, giấy dán tường lam đậm, rèm cửa xanh biển, trần nhà xanh da trời, trước mắt tôi mơ hồ hiện lên một đồng màu lam đủ loại khác nhau.

Nhưng dù là màu lam nào, cũng khiến người ta cảm thấy lạnh như băng, dần dần xâm nhập vào xương cốt, cuối cùng ngay cả máu cũng sẽ trở nên lạnh lẽo.

Kích thích giác quan khiến tôi trở nên thất thần, người ở trên bắt mẫn khẽ cắn tôi một cái, không đau, ngược lại còn mang tới cảm giác kích thích.

Tôi cúi đầu nhìn, phản chiếu nơi đáy mắt là một bóng người mơ hồ, tôi không thấy rõ khuôn mặt người ấy, chỉ cảm thấy so với ánh đèn còn lấp lánh hơn, ôn nhu bao quanh tôi, tôi thích ánh sáng ôn nhu ấm áp này.

“Em yêu anh.” vừa dứt lời, môi liền bị chiếm lấy một cách bá đạo, đầu lưỡi ẩm ướt của anh liếm lên môi tôi, rồi mới nhẹ nhàng tiến vào trong, hướng dẫn tôi.

Cảm giác tê dại nhẹ nhàng, từ đôi môi lan tỏa, đến thẳng phía dưới, mang theo dự vọng thuần túy, khiến tôi đánh mất tia lý trí cuối cùng, đưa tay ôm chặt anh, mạnh mẽ hôn trả.

Tay anh có chút lạnh, vuốt ve ***g ngực trần trụi của tôi, khiến tôi mẫn cảm run rẩy từng đợt, đột nhiên điểm nhỏ được nhẹ nhàng chạm đến, khiến tôi khó nhịn rên thành tiếng.

Môi anh lập tức rời đi, rồi cúi đầu gặm cắn đầu nhũ đã trở nên cương cứng của tôi, đem đến từng trận kích thích, tôi đưa tay ôm lấy đầu anh, thân thể càng thêm khô nóng, cảm giác như một ngọn lửa đang thiêu đốt bên trong.

Bàn tay lạnh lẽo trượt xuống dưới, cởi quần của tôi ra, tay kia cởi nốt cả quần lót, ném xuống sàn nhà.

Hạ thể đột nhiên mất đi bảo vệ run rẩy, phần tiếp xúc với khăn trải giường cảm thấy vô cùng thoải mái, tôi cuồng loạn nhìn anh, theo bản năng đưa tay cởi cúc áo sơ mi của anh, rồi đến thắt lưng.

Anh khẽ cười, không hề động, vẫn ung dung để tôi cởi hết quần áo, đến khi kiện quần áo cuối cùng rơi xuống, vật nóng rực của anh cũng hiện ra, rung rung trước mặt tôi.

Tôi nuốt nước miếng, say mê nhìn thứ thật lớn kia, chậm rãi vươn tay, giống như tôn thờ mà nhẹ nhàng vuốt ve.

“Em rất thích thứ này sao?” Tiếng nói nhẹ nhàng truyền tới, tôi theo theo phản xạ gật gật đầu: “Muốn nhìn ư?”

Ngón tay thon dài nắm lấy phía sau đầu tôi, nhẹ nhàng ấn đầu tôi xuống, nhìn vật to lớn càng lúc càng gần, ánh mắt tôi nóng bỏng, cho đến khi đầu nắm màu đỏ hồng chạm vào môi, tôi tò mò vươn lưỡi khẽ liếm.

“A.” Phó Ninh Viễn hừ nhẹ một tiếng, vỗ vỗ hai má tôi: “Muốn thôi? Ừm, nhớ không được dùng răng.”

Tôi lập tức há miệng đem thứ to lớn kia ngậm lấy, tham lam phun ra nuốt vào, đầu lưỡi liếm láp. Mùi xạ hương nồng đậm, khiến hô hấp trở nên khó khăn, khiến tôi càng ra sức hầu hạ thứ to lớn nóng rực kia.

Cuối cùng khi tôi mút thật mạnh, cơ thể anh cứng lại, rồi phóng từng đợt dịch thể vào miệng tôi, tôi không kịp nuốt toàn bộ, một nửa chảy ra bên khóe miệng.

Phó Ninh Viễn cười nhẹ nâng đầu tôi lên, khuôn mặt tuấn mỹ được phủ kín bởi tình triều, đẹp đến kinh người, đầu lưỡi phấn nộn vươn ra, nhẹ nhàng liếm xuống khóe miệng tôi.

Tôi giống như nhận được ám thị, chủ động hôn lên môi anh, mạnh mẽ cắn lên đôi môi, trao đổi nước bọt, hương vị của dịch thể càng thêm kích thích dự vọng trong tôi.

Đưa tay chạm vào cơ thể anh, cơ thể vừa phóng thích thả lỏng cực độ, mềm mại dựa vào tôi, đường cong cơ bắp duyên dáng, da thịt co dãn mang tới xúc cảm thật tuyệt, khiến tôi yêu thích không nỡ buông tay mà vuốt ve, tay phải xoa điểm màu đỏ đang đứng thẳng, nhẹ nhéo, cảm thấy cơ thể phía trước chợt chấn động.

Tôi vui sướng giống như vừa phát hiện ra một bảo bối, tay phải càng thêm dùng lực, cúi đầu như dê con ngậm lấy đầu nhũ của anh, mút lấy nó.

Hơi thở của Phó Ninh Viễn càng thêm dồn dập, hai tay nắm lấy tóc tôi, giống như cổ vũ, bờ ngực trắng nõn duyên dáng chủ động ưỡn lên, chào đón đôi môi của tôi.

Tôi càng thêm kích động liếm cắn, một tay đi xuống dưới, cầm lấy thứ đã hơi cương lên của anh.

Theo động tác càng lúc càng kịch liệt, phân thân chưa phóng thích của tôi cũng kích động mà chảy ra nhiều niêm dịch trong suốt, cơ thể nóng như có lửa, tôi mạnh mẽ đẩy người đàn ông xuống dưới giường, thân thể cũng ép sát lại, cảm thụ cơ thể mang theo nhiệt độ lạnh lẽo thấp hơn của tôi, một trận khoái cảm bùng lên, khiến tôi bắt đầu chậm rãi cọ xát.

Tuy rằng cảm giác dán sát vào người anh rất thoải mái, nhưng cọ xát đơn thuần như vậy không thể làm giảm dục vọng của tôi, hạ thân trường đến phát đau, khát vọng phát tiết hung hăng thiêu đốt trong cơ thể cùng dục hỏa.

Tôi cuồng loạn hôn lên môi anh, gặm cắn da thịt lạnh lẽo, lưu lại từng vết xanh tím lên da thịt trắng nõn, lý trí đã rời xa, giờ phút này tôi chỉ muốn tuân theo khát vọng từ đáy lòng.

Khi tôi hôn anh một cách kích tình lần nữa, tay phải theo bản năng lần ra phía sau nơi thắt lưng tìm kiếm, chịu đựng đem dục vọng ma sát lên đùi anh, còn ngón tay thì duỗi đến một địa phương chưa bao giờ được động tới, rồi bất ngờ đưa một ngón tay vào.

“A!” Cơ thể bên dưới đột nhiên cứng ngắc, Phó Ninh Viễn đột nhiên nhú mày, đưa tay nâng mặt tôi lên, có chút bất mãn nhìn tôi.

Nhưng tôi hiện tại chỉ nghĩ phải giải phóng dục hỏa trong cơ thể, tôi khát vọng cơ thể mang nhiệt độ lạnh lẽo thấp hơn nhiệt độ cơ thể tôi bên dưới, bắt chấp anh, ngón tay đang được nơi mềm mại chặt chẽ vây lại vội vã mở rộng, muốn nơi kia có thể tiếp nhận tôi.

Phó Ninh Viễn im lặng nhìn tôi, để mặc ngón tay tôi động, lông mày càng lúc càng nhíu chặt, hồi lâu, mới chậm rãi dần ra, vẻ mặt thoải mái nở nụ cười, một lần nữa hôn lên môi tôi.

Cặp đùi thon dài duyên dáng chủ động mở ra, anh đưa tay đến ngăn tử đầu giường lấy một lọ kem dưỡng da, mở nắp, đổ một lượng lớn chất lỏng màu trắng ngà lên hậu huyệt.

Hậu huyệt vốn chặt cũng thả lỏng, chủ động phối hợp với động tác ngón tay tôi, có bôi trơn, ngón tay tôi động càng thêm dễ dàng, tay còn lại vuốt ve cái mông xinh đẹp của anh, cũng mạnh mẽ mở nó ra, để ngón tay tôi tiến vào càng sâu.

Khi bốn ngón tay tôi đều đi vào, nơi kia tuy có nhũ dịch bôi trơn, cũng vẫn thật chặt, khó khăn phun ra nuốt vào ngón tay tôi.

“Ha. . . Từ từ nào, không cần gấp như vậy.” Trên trán đầm mồ hôi, Phó Ninh Viễn ôn nhu nhìn tôi, hít sâu nói.

34. Chương 34

CHƯƠNG 34

Mọi người không cần lo lắng

Đây là do Vũ nhi uống say nên nhất thời bùng nổ

Tiểu Phó là vì yêu nên tình nguyện, sau này sẽ đòi Vũ nhi lại gấp đôi XD

=====

Nhưng giờ phút này đầu óc tôi đã bị dục hỏa thiêu đốt toàn bộ, căn bản không nghe được anh nói gì, ngón tay đột nhiên rời đi, tay tách hai đùi anh ra thật rộng, áp sát chúng lên ngực anh, nâng eo anh lên, để cho chỗ tư mật kia hoàn toàn hiển lộ trước mắt tôi.

Nhìn huyệt khẩu đang co rút, như mời gọi, hai tròng mắt tôi đỏ sẫm, tôi vội vàng đưa thứ đã cương đến phát đau kia, mạnh mẽ tiến vào huyệt khẩu, cảm giác được một nơi ẩm ướt mềm mại bao quanh, tôi thoải mái thở dài.

“A!” Khi tôi mạnh mẽ tiến vào, cho đến khi toàn bộ đã vào, Phó Ninh Viễn kêu nhẹ một tiếng, âm thanh không hề tao nhã lạnh nhạt, mà mang theo thống khổ nhẹ nhàng.

Cơ thể anh khi tôi tiến vào liền căng ra, dường như không chịu nổi sự đau đớn này, nhưng tôi không quản nhiều như vậy, theo phản xạ bắt đầu trườn sát.

Bị cắn thật chặt, tôi cảm thấy cơ thể anh căng cứng, khiến phần thân tôi cũng trở nên đau đớn.

Tôi bắt đầu nhún nhún mồm, đưa tay vỗ lên mông anh, muốn anh thả lỏng, hạ thân mềm mại trườn sát, va chạm với nơi mềm mại chật hẹp đó.

“Nhẹ một chút.” Đôi mắt xinh đẹp nhắm lại, tuy anh đau đến mức sắc mặt tái nhợt, vẫn cố gắng hít sâu, thả lỏng thân thể, hòa theo động tác của tôi mà nhẹ nhàng đưa thắt lưng.

“Tuyệt quá.” Tôi si mê nắm chặt lấy thắt lưng của anh, mỗi lần đều gần như rút ra toàn bộ, rồi lại mạnh mẽ tiến vào nơi sâu nhất, cảm giác vách tường thịt mềm mại kia gắt gao bao lấy tôi, đem đến tư vị tuyệt vời không thể tả.

Tôi cúi người xuống, ôm lấy anh, da thịt cọ xát mang đến cảm giác thật thoải mái, đối lập với nhiệt độ cơ thể cao của tôi, từ da thịt trắng mịn của anh truyền tới từng đợt lạnh lẽo, khiến cho tôi càng thêm dùng sức sáp nhập, thân thể va chạm tạo nên những tiếng ba ba, thân thể tôi mãnh liệt trườn sát giống như muốn đưa cả âm nang tiến vào.

Chân anh giống như hai con rắn chủ động cuốn lấy thắt lưng tôi, khiến cho động tác của tôi càng thêm dễ dàng, tay anh ở lưng tôi khẽ vuốt, tiếng thở dốc do áp lực khẽ vang lên bên tai.

Nghe được âm thanh rên rỉ ngọt ngào của anh, giống như thuốc kích thích khiến tôi càng thêm phấn khích, một trận run rẩy, phần thân chôn sâu trong cơ thể anh phun trào, bắn toàn bộ vào sâu bên trong.

Cảm nhận được tôi vừa bắn, anh buông một hơi dài, nhưng tôi cũng không để anh xuống, thở vài hơi, tôi lại tiếp tục đợt thứ hai.

“Em!” Đôi mắt xinh đẹp trợn trừng nhìn tôi, hai gò má trắng nõn do vận động kịch liệt mà trở nên hồng nhuận.

Giờ phút này tôi đã sớm đánh mất lý trí, bị ác ma mang tên dục vọng làm chủ, không để ý tới sự kinh ngạc và có chút chống cự của anh, tôi đưa tay lật anh lại, nâng mông anh lên, từ phía sau bắt đầu sáp nhập một lần nữa.

“A!” Mặt anh chôn trong gối, phát ra một tiếng rên rỉ gần như nức nở, mười ngón tay thon dài nắm chặt chăn, mỗi tác cơ thể đều mãnh liệt run rẩy, hậu huyệt theo sự trườn sát không ngừng của tôi mà co rút lại.

Mỗi lần sáp nhập đều tạo nên âm thanh xì xì, chất lỏng màu trắng của tôi ở bên trong, khi tôi mạnh mẽ đâm vào, giống như bị ép đi ra, chảy ra từ hậu huyệt sưng đỏ, dọc theo hai chân duyên dáng xuống giường.

Có lẽ do chất cồn, tôi làm liên tục rất lâu, nhiều lần bộc phát, cho đến khi cả hai đều tỉnh bì lực tắn mới thôi, tôi nhắm mắt nặng nề ngủ trên người anh.

Ánh sáng mặt trời buổi sáng không nóng, nhưng rất chói mắt, tôi khó chịu mở mắt ra, rồi lại nhanh chóng nhắm lại, lấy tay che rồi mới lại mở mắt, thích ứng với ánh sáng chói lóa kia.

Màu lam nguyên bản vốn có chút lạnh lùng, nhưng dưới ánh nắng, tự nhiên có một vẻ ấm áp nhẹ nhàng, một tình cảm ấm áp không nói nên lời tràn ngập, khiến tôi thoải mái muốn duỗi người, vài tôi cũng duỗi luôn.

Nhưng thân thể vừa cử động, tôi chợt cảm thấy có chút kì lạ.

Dưới thân không phải tấm ván gỗ cứng rắn, mà là một tấm “nệm” mềm dẻo rắn chắc, xúc cảm tuyệt vời, còn có nhịp tim đang đập và nhiệt độ cơ thể.

Tôi đột nhiên cúi đầu nhìn, chỉ thấy Phó Ninh Viễn hai mắt khép hờ, gương mặt tuấn nhã nhu hòa tự nhiên, mang theo vẻ trẻ con mềm mại, giữa lông mày hơi nhăn lại, giống như ngủ không ngon.

Nhìn thấy anh ở trước mắt, khiến tôi sợ tới mức chút nữa kêu lên, may mắn kịp đưa tay che miệng, rồi mới kinh ngạc phát hiện, vừa rồi tôi vẫn còn ôm chặt lấy anh, cơ thể trần truồng dán sát vào nhau, cảm nhận rõ ràng tiếng tim đập, nhiệt độ cơ thể, còn có bên trong mềm mại của anh!

Tôi hoảng sợ phát hiện ra, phân thân tôi cứ nhiên chôn sâu trong hậu huyết của anh, luân phiên kinh ngạc khiến cho tôi vội vàng lui về phía sau, nghĩ muốn cách xa anh, bộ phận gắt gao tương liên cũng vì thế mà rời ra, mang theo một chút dịch trắng, mà từ hậu huyết sừng đỏ của anh, chảy ra càng nhiều.

Bởi vì lui quá nhanh, tôi ngã xuống sàn nhà, oạch một tiếng, mông cùng lưng truyền tới cảm giác đau nhức, tôi cắn răng không kêu ra tiếng, rất sợ đánh thức mỹ nhân đang say ngủ trên giường.

Nhìn những dấu vết tình yêu rõ ràng trên giường, trên cơ thể trắng nõn của anh là những vết hôn xanh tím, thậm chí còn có vết máu bầm, hậu huyết vô cùng thâm, giống như bị hung hăng chà đạp qua.

Mà hung thủ chính là tôi.

Mờ mịt ngậy ngốc nhìn anh thê thảm nằm trên giường, lại nhìn phân thân còn dính bạch dịch của tôi, tôi cảm giác như thế giới đang tan vỡ. (=|||||||) Quỳnh Dao

Tôi đã làm gì? Tôi rốt cuộc đã làm gì?

Hai tay nắm tóc, tôi liều mạng nhớ lại ký ức hỗn độn về hôm qua, tôi nhớ rõ ăn cơm tối cùng bọn Cửu tử xong, rồi tới PUB, tôi gọi hai cốc rượu, rượu cốc-tai xinh đẹp rất mạnh, khiến cho hành động của tôi trở nên chậm chạp, Cửu tử bọn họ đều đi về, tôi cũng nghiêng nghiêng ngả ngả lão đảo đi tới trạm xe buýt để về nhà, rồi sau đó

Sau đó thế nào?

Tôi không nghĩ được nữa, trí nhớ trống rỗng khiến trái tim tôi dần rơi xuống, đưa mắt nhìn về người đàn ông đang nằm trên giường, còn nhớ rõ anh mắt đầu tiên của anh, tao nhã bình tĩnh, nụ cười đẹp đến mức khiến người ta mê hoặc.

Giờ phút này anh vẫn xinh đẹp như vậy, nhưng khuôn mặt tái nhợt, một thân xanh tím do vừa bị làm nhục.

Trong đầu tôi bỗng nhiên hiện lên những bức ảnh chụp, một người bị trói ở trên giường, mở rộng đùi, mặt đầy nước mắt, chặt vật nằm trên giường.

Là tôi cưỡng bức anh, giống như kẻ biến thái bắt cóc tôi, tôi cũng trở thành một kẻ biến thái, làm tổn thương người đàn ông ôn nhu kia, người đàn ông mà tôi luôn chú ý tới. (Câu này. . . Ấy, lúc đọc nó 3 lần thì cả 3 lần em phun nước đang uống trong miệng rồi lặn ra cười =))

Tôi đã hủy hoại người mà tôi yêu.

“A!” Sâu trong đầu giống như bị gõ bằng chùy, đau đớn kịch liệt làm tôi gào lên, ôm đầu quay cuồng trên mặt đất, đồng thời nơi ngực trái cũng đau đớn như bị ai xé rách, cảm giác như máu trên cơ thể đều chảy ra ở vết thương đó, nhiễm đen một vùng.

Máu của tôi, là màu đen, màu tội ác.

“Xảy ra chuyện gì? Em đau đầu sao?” Câu hỏi ôn nhu truyền tới, tinh tế tiến vào lỗ tai tôi, từ tốn truyền tới đại não, qua hồi lâu tôi ngừng kêu thét, tầm mắt mơ hồ nhìn về phía nam nhân đã nửa ngồi dậy kia.

“Em khóc, đau đến mức đó sao? Trong tủ của tôi có thuốc giảm đau.” Khuôn mặt tái nhợt lộ vẻ lo lắng, ngữ khí quan tâm không che dấu chút nào, anh muốn đứng lên, rồi lại vô lực ngã xuống giường, khi ngã xuống, trên mặt hiện lên vẻ thống khổ, chỉ là lướt qua.

35. Chương 35

CHƯƠNG 35

Ngày hôm qua mua 4 hạc vista, sử dụng tốc độ siêu nhanh. Có thể vừa nghe nhạc vừa chơi trò chơi vừa cài đặt phần mềm. Khen ngợi O/

Đáng tiếc hiện tại tiểu miêu đang chơi Tầm Tiên, không chơi được thứ khác. Đã chơi nhiều ngày. Buồn chết được (liao3). Đúng rồi, còn muốn mua trang bị, bằng không một chữ cũng không viết được.

Dù sao đi nữa, trừ cái trò kia thì cái gì cũng rất được. Hơn nữa tốc độ còn nhanh khiến ta vui đến méo mó.
Ha ha ha XD

=====

Nhìn anh cổ nén thân thể không khỏe, khuôn mặt vẫn mỉm cười, nụ cười khiến tôi quuyền luyến, giờ phút này đối lập với những vết xanh tím trên người anh đến nhức mắt.

Không cần đối xử tốt như vậy với em, em không xứng!

Tôi bối rối đứng lên, không thể tiếp tục đứng trước ánh mắt nhu hòa của anh, giống như vampire đứng dưới ánh mặt trời, làm da bị thiêu cháy đau đớn.

Tôi nghiêng ngả lão đảo bước đi, nghĩ muốn rời khỏi nơi này, rời khỏi ánh mắt của anh, chạy vội khỏi cửa ra ngoài, ngoài phòng là một hành lang dài, không thấy cửa chính, tôi hoảng hốt chạy bừa về một hướng, phía sau truyền tới âm thanh kêu lên của anh.

“Tiểu Vũ! Đứng đi!”

Nghe được tiếng bước chân về phía tôi, tôi lại kích động, không muốn nhìn thấy biểu tình thương tâm của anh, cũng không muốn nhìn thấy đôi mắt anh ảm đạm, anh hẳn là vĩnh viễn chói mắt, vĩnh viễn tỏa ra ánh hào quang. (cái này gọi là không thể trong mắt mà bắt hình dong =)))

Cảm giác âm thanh của anh ngày càng gần, tôi vội vã chạy trong hành lang âm u, phát hiện ra ở cuối có một cánh cửa, giống như tìm được nơi trốn tránh cuối cùng, tôi vội chạy tới, dùng vai phá cửa, rồi bắt chắp đau đớn trên vai, đưa tay giữ chặt cánh cửa, kéo bừa một cái thanh sắt chặn cửa rồi kéo giá sách ở bên cạnh giữ lấy thanh sắt.

Xác định người bên ngoài không thể vào, hai chân tôi mềm nhũn, tôi ngồi dựa vào tường, khí lực toàn thân giống như bị rút sạch, muốn. . . không bao giờ cử động nữa, chỉ muốn ngồi ở nơi đây đến chết.

Như vậy, tôi sẽ không phải đối mặt với anh, đối mặt với người tôi đã phạm tội.

“Tiểu Vũ, em mở cửa ra, tiểu Vũ!” Cánh cửa chấn động, phát ra tiếng vang chói tai, tôi biết anh đang đứng bên ngoài, vội vàng giữ chặt cửa lại, có lẽ anh cũng giống tôi, muốn dùng thân thể phá cửa.

Tôi giống như đã điểu bịt chặt hai lỗ tai, không muốn nghe thấy âm thanh làm tôi cuồng loạn. Vì sao anh phải đến đây? Muốn báo thù sao? Vì tôi đã làm chuyện như vậy với anh.

Qua hồi lâu, ván cửa ngừng chấn động, tôi buông hai tay đau nhức xuống, mờ mịt đưa mắt nhìn bốn phía, đây là một gian phòng nhỏ, ánh sáng mỏng manh, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy bài trí.

Giá sách nguyên bản được sắp xếp chỉnh tề ở bên tường đã bị tôi lôi ra chặn cửa, một ít giấy tờ rơi trên mặt đất, bên kia là một số giấy tờ khác, vài tờ đang bay lả tả trên không trung. (đoạn này miêu tả khó quá à, em chém gió :”>)

Nơi này không có cánh cửa thứ hai, chỉ có cái duy nhất đã bị tôi chặn mất, hiện tại tôi chỉ có thể ở trong này, không dám đối mặt với anh.

Im lặng bất ngờ khiến tôi cảm thấy lo lắng, không gian tối tăm, không như trong nhà giam, là vì giam giữ dòng máu đen tôi trong tôi mà tồn tại.

Toàn thân run rẩy không thể kiềm chế, hai tay tôi tự ôm chặt lấy thân thể, cảm thấy nhiệt độ dưới bàn tay, tại sao thế? Ác ma, không phải đều là lạnh như băng sao? Trong thân thể là dòng máu đen, như bóng tối lạnh lùng, đó mới là ác ma chứ?

Móng tay tôi đâm vào da thịt, chất lỏng ẩm áp? Chảy ra, là màu đen, quả nhiên là màu đen.

Nhìn mười đầu móng tay dính máu, tôi đưa lưỡi liếm, vị sắt rỉ nồng đậm, còn có vị huyết tinh, hương vị khiến ác ma thêm vui vẻ.

Tôi nhớ ra rồi, tối hôm qua, khi anh ở dưới thân tôi thống khổ rên rỉ, khi hạ thân anh chảy ra từng dòng máu đỏ, tôi điên cuồng tra tấn anh như thế nào, lưu lại trên người anh ấn kí của tôi.

“Ha ha ha ha ha!” Tôi ngửa đầu cười to, tiếng cười vọng lại trong không gian, cuối cùng hóa thành âm thanh nức nở nho nhỏ.

Tôi vừa khóc vừa cười, vết thương trên người co rút đau đớn, cũng không đau bằng nỗi đau nơi trái tim. (=)] câu nói kinh điển của cầu huyết)

Máu chảy ra từ cơ thể, dần trở nên lạnh lẽo, dọc theo cánh tay xuống mặt đất, chảy tới những trang giấy rơi trên sàn, nhìn tờ giấy trắng nhiễm đen, đồng tử tôi mãnh liệt co rút lại, đưa tay cầm lấy tờ giấy, không muốn để nó bị nhiễm bẩn bởi màu đen.

Nhưng khi cầm lấy tờ giấy, tôi phát hiện nó không phải là hoàn toàn trắng, một mặt giấy có hình ảnh, nó cũng là màu đen.

Một cảm giác châm chọc hiện lên, tôi mở mắt nhìn tờ giấy trong tay, nguyên bản chỉ là không có tiêu cự nhìn chăm chăm, rồi mới chậm rãi hiện lên hình ảnh, tôi nhìn vào bức ảnh trên giấy.

Tờ giấy kia không phải giấy trắng, mà có một bức ảnh, bức ảnh cực kỳ quen thuộc, tay tôi run rẩy, nhặt những tấm ảnh rơi trên mặt đất, nhìn mỗi tấm, trái tim lại càng run rẩy.

Xem xong đồng ảnh, tôi lảo đảo đứng lên, trái tim đập mạnh, xem từng bức ảnh trong cặp đựng ảnh, những hình ảnh khắc sâu trong đầu tôi, đột nhiên hiện lên trước mắt, tôi cảm thấy hoa mắt, thân thể ngã về phía sau, tôi bối rối đưa tay, nắm lấy giá sách trước mặt, cũng không ngăn được cơ thể ngã xuống, hơn nữa còn kéo cả giá sách đổ lên người tôi, cảm giác xương cốt phát ra những âm thanh vỡ vụn.

Đau đớn tột cùng khiến tôi run rẩy, càng thêm hoa mắt, gần như rơi vào bóng đêm.

“Tiểu Vũ!” Vì tôi làm đổ giá sách, nên thanh sắt ở cửa rơi xuống, cửa bị mở ra, mà ở giây phút cuối cùng khi tôi còn ý thức, tôi nhìn thấy khuôn mặt tuấn mỹ tràn ngập lo lắng của anh, mà tôi không biết nên đưa tay ôm lấy, hay là đưa tay đẩy anh xuống vực sâu.

May mắn, tôi không phải lựa chọn, tôi nhẹ nhàng thở phào nghênh đón bóng tối ập đến.

Khi tôi tỉnh lại, phát hiện bản thân đang nằm trên một cái giường mềm mại, mũi ngửi được mùi thuốc đông y nồng đậm, tuy khác với mùi thuốc sát trùng ở bệnh viện, nhưng giường trong phòng tôi là ván gỗ, nên đây không phải phòng tôi.

Mí mắt nặng tựa ngàn cân, tôi khó khăn mở mắt, cảnh vật trong phòng hiện lên, đây là một căn phòng trắng thuần, trần nhà sơn trắng, tường nhà trắng, màn trắng, sàn nhà trắng và cả nệm cũng trắng.

Đập vào mắt là màu trắng tinh khiết, đầu óc tôi trống rỗng, không biết mình đang ở đâu.

Tôi cảm thấy như tôi vừa đánh mất gì đó, ngực trái có cảm giác trống rỗng, khi tôi còn đang ngẩn người, một khuôn mặt đáng yêu phóng đại trước mắt, trong con ngươi đen tròn tràn ngập vui sướng.

“Anh hai, anh tỉnh rồi!” Vĩnh Khánh vui mừng reo lên, lập tức quan tâm hỏi: “Anh có đau không? Có đói bụng không? Anh muốn ăn gì?”

Tôi cảm giác tình trạng của cơ thể, khẩu tay trái và mắt có chân có chút đau, mà trên cánh tay là đau đớn nhỏ, toàn thân mềm nhũn, gương mặt nhìn chai nước biển đang truyền, trên mặt tủ cạnh giường là một lọ đường glu-co.

Tôi mở to mắt nhìn, tìm trong trí nhớ, cong khóe môi, mỉm cười trấn an Vĩnh Khánh, muốn đưa tay xoa đầu em, nhưng tay chân như không phải của mình, không thể nhúc nhích: “Anh bị làm sao?”

“Anh khiến em sợ muốn chết!” Vĩnh Khánh nắm lấy bàn tay phải của tôi, hốc mắt ươn ướt: “Anh có biết anh chỉ cần truyền máu chậm chút nữa là sẽ chết không? Cứ nhiên làm cho bản thân mất quá nhiều máu, tay trái và chân trái gãy xương, trật khớp, anh không phải đã hứa với em, sẽ chú ý bảo vệ bản thân sao?”

36. Chương 36

CHƯƠNG 36

Quả là tự làm bậy không thể sống

tự nhiên để truyện có nội dung như thế làm gì, Vũ nhi thiếu chút nữa là điên, còn nằm viện, giờ làm sao để bọn họ ngọt ngọt ngào ngào bên nhau đây

đau đầu.

=====

Nói đến câu cuối cùng, nước mắt Vĩnh Khánh chảy xuống, rồi giống như là mở chốt không ngừng rơi.

“Anh xin lỗi.” Tôi trả lời theo bản năng, trước kia nước mắt của Vĩnh Khánh sẽ khiến tôi đau lòng, nhưng hiện tại cảm xúc của tôi như biến mất, Vĩnh Khánh trước mắt giống như ở thế giới khác tôi, tôi không cảm thụ được sự tồn tại của em.

“Sau này nếu muốn làm những việc như thế này nữa, phải báo trước với em một tiếng!” Vĩnh Khánh nâng tay lên lau mặt, cố gắng hít sâu ngừng nước mắt, địa phương trống rỗng bỗng co rút.

“Tuân mệnh, em trai Vĩnh Khánh đại nhân.” Tôi cố ý lè lưỡi gây cười, Vĩnh Khánh cuối cùng cũng nín khóc, mỉm cười.

“Đúng rồi, ba mẹ cùng Mẫn Huân đâu?” Đợi cảm xúc Vĩnh Khánh bình ổn, đang muốn gọt một quả táo cho tôi, tôi vội mở miệng dời lực chú ý của em, phòng ngừa em không cẩn thận đâm dao trúng tôi.

“Ba mẹ sau khi nghe bác sĩ nói anh không sao đã rời đi, Mẫn Huân vừa mới ở đây, không biết chạy đi lúc nào rồi.” Vĩnh Khánh nghi hoặc nhìn khoảng không bên người, hiển nhiên vừa rồi Mẫn Huân còn ở đó.

Biết cái tính Tsundere (ngoài lạnh trong nóng, biệt nữ) của Mẫn Huân, tôi nhìn hướng cánh cửa đang khép hờ của căn phòng, lộ ra một góc áo caro xanh lục mà Mẫn Huân thích nhất.

“Anh ngủ bao lâu rồi?” Nếu túi máu còn đang chảy, hẳn là chưa lâu lắm, đầu óc vẫn còn choáng váng, hẳn là do thiếu máu.

“Anh hôn mê gần một ngày, giờ là hơn tám giờ tối rồi.” Vĩnh Khánh nhìn đồng hồ nói với tôi.

Tôi có chút kinh ngạc, không nghĩ mình nằm lâu như thế, còn tưởng mới chỉ ngủ vài tiếng. Liếm liếm môi, tôi nói với Vĩnh Khánh: “Vĩnh Khánh, anh muốn ăn cơm vẹt quay của cửa hàng Ngô ký, em đi mua giúp anh được không?”

“Ngô ký ư? Được, em đi mua ngay.” Vĩnh Khánh vội vàng đặt dao và táo xuống, lập tức chạy ra khỏi phòng bệnh.

Kỳ thật tôi cũng không muốn ăn thứ đó, chỉ là muốn có một không gian riêng, tôi cần chút yên tĩnh.

Khi khuôn mặt tuần tú kia hiện lên, thân thể vẫn không kiềm chế được mà chấn động, theo lý thuyết, tôi hẳn là phải hận anh, hận anh đã làm chuyện như thế với tôi, khiến tôi thống khổ như vậy.

Nhưng tôi lại không thể quên, cảm giác rung động khi lần đầu tiên nhìn thấy anh, khi anh vuốt tóc tôi, khiến tôi cảm thấy thật ấm áp.

Những điều này, đều là giả sao? Vì sao anh phải làm thế? Anh đối với tôi, rốt cuộc là có tình cảm như thế nào? Chỉ là một thứ đồ, dùng để chơi đùa khi nhàm chán ư?

Một khi đã như thế, vì sao anh lại nguyện ý để tôi...

Đầu óc loạn thành một đồng, thật phiền, thật loạn, tôi không biết phải làm sao, người đàn ông đã mạnh mẽ thương tổn tôi, vì sao lại muốn xuất hiện một cách dịu dàng như vậy trước mắt tôi?

Sủng nịnh của anh, dịu dàng của anh, nụ cười của anh, như một chiếc lưới được dệt tỉ mỉ, khi tôi phát hiện ra, thì đã sa vào, không thể thoát ra.

Càng muốn làm rõ cảm giác đối với anh, cảm giác trống rỗng nơi ngực trái lại càng mạnh mẽ, khiến tôi không thể chịu đựng, giống như bị sự trống rỗng cắn nuốt, cảnh vật trước mắt trở nên mơ hồ, trên gò má cảm nhận được hai dòng ấm áp.

Trong cuộc đời tôi, số lần khóc có thể đếm được trên đầu ngón tay, mà vì người đàn ông đó, tôi gần như đã chảy hết nước mắt cả cuộc đời, vô luận là anh lãnh khóc ở trên giường, hay anh dịu dàng dưới ánh mặt trời, mỗi lần nhớ tới, cổ họng giống như bị thứ gì ngẹn lại khó chịu.

Tôi không khóc ra tiếng, chỉ lẳng lặng chảy nước mắt, hy vọng chuyện buồn cuốn trôi theo nước mắt.

Cửa phòng đột nhiên bị gõ hai tiếng, tôi không muốn em trai nhìn thấy bộ dạng thảm thương này, nên vội quay đầu cọ cọ mặt lên gối, lau sạch hết nước mắt, hít sâu để làm cảm xúc bình ổn, xác định không việc gì mới mở miệng.

“Vào đi.” Mà tôi đã quên rằng, nếu người đó là Vĩnh Khánh, thì em căn bản sẽ không gõ cửa.

Tiếng giày da bước đến, trong phòng bệnh tĩnh lặng vô cùng vang dội, tôi nghi hoặc quay đầu lại nhìn, đập vào mắt là một thân ảnh thon dài cao ngất, áo sơ mi phối hợp với quần tây sẫm màu, mái tóc mềm mại có chút hỗn độn, khuôn mặt xinh đẹp như được điêu khắc ra từ bạch ngọc, cảm giác tái nhợt, đôi môi hồng nhạt mang theo một vết máu chói mắt, giống như dùng răng nanh cắn vào.

Đôi kính luôn đặt trên mũi không thấy, thủy quang lưu chuyển trong con ngươi lộ ra một tia yếu ớt, Phó Ninh Viễn có chút lo lắng đứng nơi cửa phòng bệnh, rụt rè bước từng bước vào.

Nhìn anh khấn trương tới gần, hai tay nắm chặt thành quyền, trên mặt tràn ngập sợ hãi, nhưng càng nhiều lo lắng, con ngươi xinh đẹp nhìn đến băng cuốn trên người tôi, cả cánh tay trái và chân trái đang cuốn thạch cao, sợ hãi biến mất, còn lại chính là đau lòng.

“Em không sao chứ?” Âm thanh của anh vẫn êm tai như vậy, trầm thấp tinh thuần như rượu đỏ cao cấp, khiến cho người nghe cảm thấy say đắm.

Tôi nhìn anh, không biết nên có cảm xúc thế nào. Phẫn nộ? Cừu hận? Yêu thương?

“Tôi ổn, cảm ơn đã quan tâm.” Cuối cùng tôi lựa chọn lạnh lùng, lạnh lùng gạt bỏ tất cả cảm xúc.

“Em. . .” Phó Ninh Viễn muốn nói rồi lại thôi, nâng chân lên muốn bước, dường như muốn tới gần tôi một chút, nhưng lại sợ khiến tôi tức giận, cuối cùng anh thăm dò bước tới trước từng bước, rồi khấn trương nhìn tôi.

Tôi không có phản ứng gì, chỉ lẳng lặng nhìn anh, nhìn anh vẫn như một bức tranh thủy mặc, xinh đẹp như trước, cả người tỏa ra hơi thở thanh nhã, sự thanh nhã này đủ hòa tan khí chất của tất cả mọi người, khiến tôi không thể rời mắt, cuối cùng đánh mất con tim.

Vì sao lại yêu anh? Vì sao lại phải yêu anh? Nếu như tôi không yêu anh, hiện có phải là có thể thoải mái mà hận anh rồi không?

Khi tôi đang rối rắm hỗn loạn suy nghĩ, anh đã lặng lẽ mò tới bên giường, ngồi lên chiếc ghế cạnh giường, ánh mắt thương tiếc nhìn lên những vết thương trên người tôi.

“Đau không?”

“Không.” Vết thương này dù có đau, cũng không đau bằng tim tôi lúc tôi phát hiện ra sự thật, bức ảnh nhuộm máu kia, giống như cười nhạo sự giãy giụa, sự tự trách bản thân của tôi, từng tấm từng tấm ảnh.

Lông mày xinh đẹp nhăn lại, anh gắt gao nhìn tôi, tôi cũng không né tránh ánh mắt của anh, vô vị cùng anh đối diện, rồi tôi mới thấy được trong mắt anh thống khổ và giận dữ.

“Em hận tôi không?”

Hận hay không? Tôi không biết.

Không thấy tôi trả lời, lửa giận càng mạnh: “Em hận tôi không?”

Tôi vẫn không giả vờ, bởi vì tôi thật sự không biết, tôi muốn hận anh, chỉ cần có thể hận anh, tôi sẽ không thống khổ như thế này, đau đớn khiến tôi muốn hôn mê, vĩnh viễn không tỉnh lại.

“Em hận tôi không?” Lời nói của anh tràn ngập tức giận, khuôn mặt có một tia vặn vẹo: “Em hận là hận tôi? Em hận tôi, vì tôi làm chuyện như vậy với em.” (=))))))))))))))))), cái câu “Em hận tôi không?” kia em copy rồi paste những 3 lần rồi, lần nữa là em đập máy đó)

Anh đột nhiên đứng lên, đi đi lại lại trong phòng.

“Vì sao em không nói gì?” Đi mười mấy bước, anh chợt dừng lại, nhìn chằm chằm tôi, sự thống khổ trong ánh mắt cắn nuốt tất cả các cảm xúc khác.

Nhìn bộ dáng này của anh, tôi cảm thấy có chút sung sướng. Vì sao chỉ có tôi thống khổ? Nên phải để anh theo chịu tội cùng.

37. Chương 37

CHƯƠNG 37

Yên tâm, mọi người đừng đánh ta nha. Đùa thôi, truyện đã viết xong rồi, sẽ không để mọi người đợi đến sang năm đâu. Hắc hắc, ta còn muốn sống lâu một chút.

=====

Nhưng nhìn anh giống như sắp sụp đổ, biểu tình trên mặt như sắp khóc, ***g ngực trống rỗng chợt cảm thấy đau đớn.

Tôi cắn chặt răng, nhịn xuống cảm giác muốn an ủi anh.

Tôi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không muốn anh nhìn thấy cảm xúc của tôi, tuy rằng tôi không biết có nên hận anh hay không, nhưng tôi biết, tôi không thể dễ dàng tha thứ cho anh.

Trong phòng một mảnh tĩnh lặng, tôi cảm giác được anh vẫn đang nhìn tôi, đứng nơi đó không nhúc nhích (chắc là mỗi lần nhỏ), cuối cùng anh lần thứ hai mở miệng: “Tiểu Vũ.”

Ngữ khí đau thương khiến tôi theo phản xạ quay đầu nhìn anh, hiện tại anh trông yếu ớt đến vậy, giống như chỉ cần chạm vào sẽ tan vỡ, biểu tình trên khuôn mặt như ngọc khiến người ta đau lòng.

Nhìn biểu tình yếu ớt của anh, tôi chợt cảm thấy tức giận, vì sao anh lại lộ vẻ mặt như vậy? Rõ ràng là anh đã làm chuyện không thể tha thứ với tôi, vì sao anh lại giống như người bị hại?

“Không được gọi tôi!” Giận dữ hét lên, bởi vì toàn thân vô lực mà có chút yếu ớt, tôi tức giận trừng mắt nhìn anh, một cổ ủy khuất đè nén đã lâu bùng phát.

Khi tôi bị bắt cóc, bị trói trên giường, cảm giác bất lực, sợ hãi, sự giãy giụa, còn có sự trầm luân của tôi, khi tôi tỉnh lại, ở một mình, giống như dao nhỏ cắt lên toàn thân tôi, thống khổ giống như muốn điên lên, bị tổn thương nặng nhất là tôi, vì sao anh lại làm ra biểu tình như là tôi tổn thương anh?

“Tôi và anh không có lời nào để nói, anh ra ngoài đi!” Sau khi nghe thấy câu nói tức giận của tôi, vẻ mặt anh càng thêm đau thương, ánh mắt tràn đầy tự trách, tôi quay đầu đi, hạ lệnh trực khách.

Qua hồi lâu, tôi nghe được một đợt tiếng bước chân, đi xa dần, rồi lại một đợt âm thanh bước chân đi tới.

“Anh, em mua về rồi!” Vĩnh Khánh vui vẻ mang một cái cặp ***g đi vào, mở ra, rồi ngồi bên giường muốn bón cho tôi.

“Nhân lúc còn nóng anh mau ăn đi, em bảo chủ quán cho chân vịt béo một chút đó.” Vĩnh Khánh sẵn sàng chỉnh lưng giường cao lên, để tôi có thể thoải mái ăn cơm.

Nhìn nụ cười hồn nhiên đáng yêu của Vĩnh Khánh, tôi chợt cảm thấy thật gai mắt.

Ánh mắt em nhìn tôi vẫn thuần khiết như thế, mà tôi đã không còn là Lâm Vũ Nhi trước đây, không còn là người anh trai mà em sùng bái kính yêu nhất.

Từ khi tôi trói buộc cùng Phó Ninh Viễn, tôi đã nhiễm đen, hiện giờ tôi vô cùng dơ bẩn, nhìn Vĩnh Khánh khờ dại ở bên người khiến tôi cảm thấy khó chịu.

Tôi yên lặng há mồm, ăn một miếng vịt quay Vĩnh Khánh đưa tới, hương vị thơm mềm kích thích vị giác, lúc này tôi mới phát hiện bản thân rất đói, một miếng rồi lại một miếng ăn hết cơm vịt quay mà Vĩnh Khánh mua.

“Hôm nay Ngô ký rất đông khách, muộn thế này mà còn rất nhiều người xếp hàng, may mà nhà chúng ta là khách quen, ông chủ mới cho em chen ngang, không thì phải đợi rất lâu.” Vĩnh Khánh theo thói quen bắt đầu nói chuyện, em rất hay cùng tôi nói chuyện phiếm khi ăn cơm.

“Đúng rồi, vừa rồi em nhìn thấy một anh trai đứng trước cửa, là người đưa anh tới bệnh viện đó, vẫn ở bên ngoài phòng bệnh trông nha, cả ngày anh ấy không ăn gì, sắc mặt rất kém, vừa rồi em nhìn thấy anh ấy như sắp té xỉu vậy.”

Động tác nhai nuốt dừng một chút, tôi lơ đi cảm giác đau buồn trong lòng, chăm chú ăn đồ ăn, thường nghe người ta nói ăn có thể bớt buồn, hóa ra là thật.

Tôi chỉ ở bệnh viện một đêm, sáng sớm liền xuất viện, nhưng hiện giờ tôi đi lại không tiện, đi đường cũng phải chống nạng, Vĩnh Khánh nhìn tôi vất vả như thế, mắt lại đỏ lên, đề nghị để em lái xe đạp chở tôi đi học, không đợi tôi lên tiếng, Mẫn Huân đã bác bỏ trước.

“Anh muốn cả tay phải và chân phải của anh hai cũng gãy luôn à?” Đôi môi hồng hồng nộn nộn thốt lên, khiến Vĩnh Khánh ứa khuất máu.

Sau đó Mẫn Huân cư nhiên chủ động nói muốn làm lái xe của tôi, đưa tôi đi học, tôi vừa kinh ngạc vừa cảm động, bởi Mẫn Huân vốn không biết đi xe đạp, em tương lai chắc chắn sẽ trở thành nữ cường nhân, nếu không cũng là quý phu nhân, mà hai loại người này ra đường đều là xe đưa xe đón, nên em chưa bao giờ tập đi xe đạp.

Nhưng giờ em vì tôi mà tập đi xe, nhìn những vết thương xây xát da trên người em, tôi chợt cảm thấy có chút áy náy, tôi vẫn luôn thương Vĩnh Khánh hơn em, vì từ trước tới giờ em đều biểu hiện thật kiên cường độc lập, khiến tôi quên mất rằng em chỉ là một cô bé 12 tuổi.

“Cảm ơn em, Mẫn Huân.” Tôi đưa tay xoa xoa đầu em, từ khi em lúc hai tuổi lần đầu tiên khinh bỉ nhìn tôi và Vĩnh Khánh anh em trai thân mật, tôi đã không xoa đầu em như thế nữa.

Khuôn mặt non mịn trắng nõn như ngọc hơi đỏ lên, Mẫn Huân sai bước tới chỗ xe đạp, lạnh lùng nói: “Còn không mau lên xe, em bị muộn mất.”

Bác sĩ nói chân tay tôi hai tuần nữa mới có thể hồi phục, nên Mẫn Huân phải đạp xe chở tôi đi học hai tuần, buổi sáng đưa tôi đến trường rồi mới đi học, buổi chiều tiểu học tan học sớm hơn nên em đến ngồi ở quán hồng trà, chờ tôi tan học.

Chủ quán lần đầu nhìn thấy em, ánh mắt liền tỏa sáng, hỏi em có muốn làm nhân viên cửa hàng không, tiền lương sẽ trả gấp đôi người khác, sau đó do tôi nhờ vả, bọn Cửu tử đưa lão ra sau cửa hàng “tán gẫu” chút, khi về mặt mày trắng bệnh từ bỏ việc này.

Tất cả bọn bạn tôi khi nhìn thấy Mẫn Huân thì, đều không khỏi há hốc mồm, nếu không phải Mẫn Huân còn quá nhỏ, chắc chúng đã nổi thú tính, ra tay với em, khi biết điều này tôi đã đưa cái tay đang băng thạch cao lên đập cho mỗi đứa một phát.

Sau khi xuất viện, cuộc sống của tôi vẫn như trước, ban ngày đùa giỡn cùng bọn Cửu tử, về nhà cùng Vĩnh Khánh ăn cơm xem TV làm bài tập, buổi tối 10 giờ 30 lên giường ngủ, vì tôi bị thương, nên buổi tối bọn Cửu tử đi “chơi” sẽ không làm phiền tôi.

38. Chương 38

CHƯƠNG 38

Hàng ngày tôi vẫn đi qua tòa cao ốc đó, nhưng không hề gặp anh, điều này khiến tôi cảm thấy may mắn, cũng có chút mất mát.

Khi tôi mới ra viện, tôi cảm thấy phần hận, mỗi khi tôi chống nạng bước đi, tôi lại càng giận dữ, vì chính anh khiến tôi trở nên thế này.

Sau khi vết thương lành, tôi càng thêm giận dữ, giận anh cứ nhiên tránh gặp tôi, chẳng lẽ anh định trốn tội à? Vì bị tôi phát hiện ra bộ mặt thật, nên sợ xuất hiện trước mặt tôi? Đúng là đồ nhát gan!

Qua một tháng, suy nghĩ của tôi bình tĩnh lại, ngẫm về ý nghĩ thật sự của tôi, tôi hận anh, nhưng cũng yêu anh, nếu không, có lẽ tôi không thể dễ dàng tha thứ cho anh khi làm chuyện như vậy với tôi.

Khi ở bệnh viện, sự thống khổ của anh tôi đã thấy, anh đối với tôi không phải không yêu, nếu không anh cũng sẽ không tình nguyện để tôi thượng, lúc đó tuy ý thức của tôi mơ hồ, nhưng anh rõ ràng có thể áp chế tôi, rồi làm chuyện đó với tôi, nhưng anh lại chọn chiều theo khát vọng của tôi.

Hiểu rõ, tia phần hận cuối cùng của tôi đối với anh cũng biến mất, sau đó tôi bắt đầu đếm ngày chờ anh tới, ngày đó anh hỏi tôi có hận anh không, hẳn là do anh muốn nhận lỗi, hi vọng tôi có thể nói tôi hận anh, để anh bớt tội lỗi, nhưng tôi lại không nói, nên hẳn là anh sẽ lại tới tìm tôi.

Những ngày chờ đợi dài lê thê.

“Đại ca, sắc mặt cậu thật xấu, không phải các vết thương đã lành rồi sao?” Cầu tử ngồi bên kế bên tôi, đưa tay chọc chọc vào cánh tay tôi hỏi.

“Ngủ đủ đủ.” Tôi ngoài cười trong không cười đáp. Nhìn về phía bàn tay trái, tuy rằng vết thương đã khỏi hẳn, nhưng vẫn lưu lại vết sẹo mờ mờ, tôi tự cào ra năm vết sẹo, từ bàn tay kéo dài đến khuỷu tay, lúc đó tôi gần như cào rách một tầng da, nếu không cũng không chảy nhiều máu đến vậy.

Mà tôi cũng thực sự ngủ không đủ, mỗi đêm đều mất ngủ. Bởi chỉ cần chìm vào bóng tối, tôi sẽ nhớ tới ánh mắt của người ấy, khiến tôi đỏ mặt tim đập nhanh.

Rõ ràng khi đó tôi cảm giác thật thống khổ, nhưng giờ nhớ về, lại có cảm giác ngọt ngào, lần đầu tiên tôi phát hiện ra mình có cảm xúc nhớ nhung này, suýt nữa ngã xuống sàn nhà.

Tôi không muốn thừa nhận, nhưng tôi nhớ nhiệt độ cơ thể của anh, ngón tay lạnh lẽo của anh, còn có cảm giác nóng ấm mềm mại bên trong anh. Nói đến đây, vì tôi là thanh niên khỏe mạnh bình thường, đương nhiên sẽ có phản ứng sinh lý, mỗi lần tự an ủi trong phòng tắm, trong đầu đều là hình ảnh khuôn mặt tuần tú nhiệm sắc thái *** của anh.

Bình thường anh đều biểu hiện ra cảm giác căm dục, nhưng khi anh ở trên giường biểu hiện nhiệt tình không tả, cho dù tôi say đến không rõ, nhưng vẫn nhớ được thân thể xinh đẹp, chặt chẽ bao lấy tôi, hòa theo tôi.

Phát hiện bụng dưới lại có phản ứng, tôi nhú nhú mào, cảm giác muốn tìm bất mãn càng nặng, thậm chí khi nhớ tới gương mặt của anh, cũng cảm thấy cơ thể trở nên khô nóng.

“Tao đi WC chút.” Bỏ cho Cầu tử một câu, tôi nhanh chóng đứng dậy, bước nhanh về hướng WC.

Qua hai tháng, vẫn không thấy mặt anh, tôi thực sự tức giận.

Nằm trên giường, trong phòng một mảnh tối đen, tôi mở mắt thật to, sớm đã thích ứng với bóng tối, nên có thể nhìn rõ mọi vật trong phòng, đồng thời cũng nhìn rõ cảnh vật bên ngoài cửa sổ.

Hiện là 11 giờ 59 phút đêm, tôi nằm trên giường từ 10 giờ 30, rồi ở trong phòng yên lặng đếm thời gian, không lâu sau, đồng hồ báo 12 giờ.

Tôi lập tức nhảy xuống giường, động tác thuần thục không tiếng động mở cửa sổ, nhảy ra ngoài bức tường, tuy rằng phòng tôi ở lầu hai, nhưng độ cao này không làm khó được tôi, thuần thục bám ống nước leo xuống, bước trên mặt đất bằng phẳng.

Nơi này là khu dân cư, nên khoảng 8, 9 giờ đã không còn ai ra đường, giờ là 12 giờ, mọi người đều đã xếp hàng đi gặp chu công.

Tôi xem xét tình hình xung quanh, đi ra khỏi cửa, lập tức lấy một chiếc xe máy, tôi không định dùng chân đi khỏi nơi này đâu.

Giờ tôi đang ở trong một căn phòng cứu hỏa, bên cạnh là một tòa nhà tám tầng với các căn hộ, tầng lầu đối diện nhà chúng tôi mở một cánh cửa sổ, tôi nhớ trước kia có một lão bá, mỗi tối đều đưa qua cửa sổ bánh thịt mà ông bán cho tôi và Vĩnh Khánh.

Đánh giá địa thế xong, tôi liền leo lên thang thoát hiểm, thang thiết kế giản dị, mỗi bước đều phát ra âm thanh cọt kẹt, trong đêm tối rất vang dội, tôi vội bước mau, ba phút sau là tới mục tiêu.

Thở hổn hển, tôi mở cửa bước vào, tòa nhà này đều là những căn hộ cao cấp, mỗi tầng chỉ có một căn hộ, tôi vừa nhìn liền thấy cánh cửa bằng đồng màu vàng.

Tôi ổn định hơi thở, đưa tay ấn chuông cửa.

Mười giây, đếch thấy ai ra, tôi lại ấn ấn chuông.

Mười giây nữa, vẫn đếch thấy ai, tôi rút tay về, lôi một que sắt ra, đút vào ổ khóa, xoay xoay, một phút sau, khách một tiếng, cánh cửa mở ra, tôi rút que sắt về.

Phàm là những thằng đê tiện vô sỉ gia nhập nhóm tôi, đều biết trò này, nếu không thể ếu nào mà chính được thầy giáo đây?

Tôi nhẹ nhàng mở cửa, bước vào, đứng ở huyền quan, nhìn phòng khách chả có tí bụi nào, ngu người.

Bàn gỗ sáng bóng, một chút bụi cũng ếch có, sạch sẽ như chả có ma nào ở, khiến tôi khó chịu.

Cởi giày, theo trí nhớ, tôi đi vào hành lang sau phòng khách, đi về phía trước một lúc, liền nhìn thấy cánh cửa phòng quen thuộc, trước nữa còn có hành lang âm u.

Mở cửa phòng, tôi đi thẳng tới giường nhón, căn phòng tối đen, mơ hồ có thể thấy giữa giường có người, hô hấp đều đều, đang ngủ rất say.

Đi đến bên giường, tôi đánh giá mỹ nam đang nằm trên giường áo ngủ tùy tiện cài vài nút, cổ áo mở rộng, dưới ánh trăng đẹp đến mức khiến người ta chảy dãi.

Cảnh đẹp người đẹp, nhưng tôi lại thấy ức chế, vì sao tôi mất ngủ lâu thế, còn thằng đang nằm trên giường kia thì ngủ say tới chảy nước miếng hử!

(Đoạn trên đê chém chém chém chém =]])

Tôi quay đầu đi ra, hướng về phía phòng tắm, hứng một chậu nước lạnh, mò lại tới trước giường, nhìn người đàn ông đang ngủ say, mỉm cười dịu dàng, trong lòng hưng phấn, đã lâu không làm chuyện này, giờ lấy anh làm tể phẩm thôi.

Tôi mạnh mẽ đưa tay, đổ ập chậu nước lạnh lên đầu anh, bọt nước tung tóe trên khuôn mặt anh, ướt một mảng tóc, ướt đến cả gối và nệm dưới ở dưới.

“Shit! Làm cái ếu gì thế!” Người đàn ông kinh ngạc ngồi dậy, chửi liên tục (câu này không hề chém)), mở to đôi mắt mông lung buồn ngủ, đưa tay lấy kính mắt ở đầu giường đeo vào, nhìn quanh tìm hung thủ.

Khi thấy tôi, hai tròng mắt trợn trừng, há hốc mồm, thật lâu không thể khép lại.

Nhìn anh không còn khí chất tao nhã ban ngày, mà là bộ dáng khiếp sợ nhìn rất buồn cười, tôi không chút lưu tình cười ngoác mồm, chỉ vào mặt anh vỗ tay đắc chí, thấy trò đùa thành công, cười nhạo người bị hại chính là một thú vui tao nhã.

Anh sững sốt năm giây, mới từ trong tiếng cười của tôi tỉnh lại, ánh mắt trở về dạng ban đầu, ngậm cái mồm vừa há to đến mức có thể đút nguyên nắm tay vào, đưa tay sờ quần áo và tóc bị ướt, lại nhìn tôi vẫn đang ngoác mồm cười đều ra hơi, ánh mắt hiện lên chút sợ hãi.

“Sao em lại ở đây?”

Nghe lời nói cố làm ra vẻ trấn định của anh, sắc mặt thì tái nhợt như thấy quỷ, xem ra anh thật sự sợ nhìn thấy tôi, đúng là đồ thổ đế, có gan bắt cóc tôi, cưỡng bức tôi, mà ếch có gan chịu sự tức giận của tôi à? Thế mà hôm đó dám lớn tiếng với tôi trong phòng bệnh.

“Sao tôi lại không thể ở đây?” Kéo áo qua một bên, tôi ngồi xuống, vắt chéo chân (lên cổ), đúng là bộ dáng thiếu niên bất lương đang đàm phán điển hình.

Dù sao tôi quả thật là tới đàm phán, khí thế tuyệt không thể thua, nhìn bộ dáng hiện tại của anh, tôi thật sự ếu ngờ được rằng lát sau anh sẽ ăn sạch tôi.

39. Chương 39

CHƯƠNG 39

Nghe vậy, anh ta trừng mắt nhìn, thay đổi tầm mắt nhìn về phía góc tối, trong mắt cũng bao trùm một tầng hắc ám. “Em tới tìm tôi báo thù sao?”

Nghe thấy câu hỏi của anh ta, tôi gật gật đầu. “Đúng vậy.” Sau đó đứng lên, nhanh chóng bước về trước hai bước, kéo áo của anh ta qua, nhắm ngay khuôn mặt xinh đẹp kia, vung tay thật mạnh.

“A!” Anh ta bị tôi đánh lệch đầu, nhưng bởi vì áo bị tôi túm chặt, không thể ngửa về phía sau, đôi môi non mềm bị đánh vỡ, máu tươi rỉ ra từ khóe miệng.

Anh ta không hề phản kháng, duy trì động tác nghiêng đầu, tôi nghĩ cho dù bây giờ tôi cầm dao nói muốn giết anh ta, anh ta cũng sẽ không chống cự nhỉ?

“Anh không phản kháng sao?” Thanh âm thốt ra tàn nhẫn vô tình, làm cho người ta nghe xong cảm thấy đáy lòng rét lạnh, rất giống như đang nói chuyện với Diêm vương.

Nghe thấy thanh âm của tôi, Phó Trữ Viễn chấn động, sau đó vẻ mặt thống khổ nhăn mày, không nói một câu.

Nhìn anh ta thật sự không có ý định phản ứng, tôi cười lạnh, tay trái giật áo của anh ta lại, nhắm ngay đôi môi vẫn đang chảy máu của anh ta, hung hăng hôn lên.

Con người xinh đẹp trơn trợt giống như muốn rớt ra ngoài, kinh ngạc nhìn tôi, tôi thì một mặt hung hăng trừng anh ta, một mặt gặm cắn đôi môi mềm mại của anh ta, ném được vị rỉ sắt nhàn nhạt, mùi máu làm cho tôi càng thêm hưng phấn, vươn đầu lưỡi chui vào trong cái miệng đang há hốc ra của anh ta, gấu gao dây dưa với cái lưỡi mềm mại vẫn không thể phản ứng của anh ta.

Gặm cắn, liếm láp như muốn nuốt sạch anh ta vào bụng, nước miếng không kịp nuốt xuống theo khóe miệng hai người tràn ra, mãi cho đến khi không khí trong phổi tôi hết sạch, tôi mới thở dốc hơi hơi lùi lại, giữa hai đôi môi kéo ra một sợi chỉ bạc ám muội.

Nhìn anh ta cũng đang thở dốc, sắc mặt tái nhợt bởi vì nụ hôn kịch liệt vừa rồi mà hơi ửng đỏ, nhìn qua càng thêm mê người, mỹ nam tử chính là có ưu thế, chẳng qua chỉ đỏ mặt thở dốc thế này thôi, cũng đã khiến cho tôi nhìn đến miệng khô lưỡi khô.

“Em...” Đôi môi bị nước mắt thấm ướt, sáng tựa như hai viên thủy tinh, lại chứa đầy nghi hoặc nhìn tôi.

Tôi buông cổ áo trong tay ra, ngồi trở lại ghế, cố ý giả bộ cuồng vọng không ai bì nổi liếc ngang anh ta. “Làm sao? Không thể hôn anh sao? Anh còn dám cường bạo tôi mà.”

Nghe thấy câu nói của tôi, con người vốn sáng bóng phút chốc tối sầm lại, gương mặt tuần mỹ như ngọc khắc trong nháy mắt cứng ngắc, tất cả kích tình chậm rãi biến mất, anh ta mặt không chút thay đổi nhìn tôi.

“Vì sao em biết tôi ở đây?”

“Hiện tại mới hỏi?” Tôi không khỏi trợn mắt xem thường anh ta. “Anh không phải đã quên một việc?”

Nghe thấy tôi nói vậy, Phó Ninh Viễn nhướn mày, cho tôi một ánh mắt khó hiểu.

Tôi không kiên nhẫn vươn tay chỉ chỉ đồng ảnh rơi rụng trên tủ đầu giường, người này thật sự có đủ biến thái, ban ngày thì nghiêm chỉnh lịch sự, về nhà liền làm hết những chuyện chỉ có mấy ông chú biến thái mới có thể làm.

Anh ta thuận theo hướng ngón tay tôi nhìn lại, thân thể chấn động mạnh, rồi mới cứng ngắc tại chỗ, duy trì tư thế xoay nửa người.

“Anh như vậy sẽ không mệt sao?” Không đợi anh ta đáp lại, tôi tiếp tục nói: “Ngày đó ở trong phòng tối, tôi đều nhìn thấy toàn bộ, nhìn rất rõ ràng, cảnh rất giống trong ảnh, rất rõ ràng là anh chụp ở tòa nhà này, mà y theo góc độ kia tính ra, không phải lần hai chính là lần ba, bởi vì từ lần bốn đã không nhìn thấy hoạt động trong phòng tôi.”

Lại nói tiếp anh ta thật sự rất giống tên biến thái cuồng, hóa ra anh ta sớm có thói quen sưu tập ảnh chụp của tôi, ở trong phòng tối có một đồng lớn ảnh chụp trong nhà của tôi, đều là chụp cảnh trong phòng tôi, chụp nhiều nhất chính là lúc tôi vừa tắm xong, để trần thân trên.

Trách không được ngày đó anh ta lại điên cuồng chụp ảnh nude của tôi như vậy, bề ngoài lớn lên đường đường chính chính, sao tâm lý lại vụn vặt như vậy chứ? Tôi thích phải tên này, rốt cuộc là phúc hay họa?

Nghe thấy giải thích của tôi, anh ta lại càng cứng ngắc hơn, cứ giằng co như vậy chừng năm phút đồng hồ, anh ta mới thả lỏng thân thể, ánh mắt phức tạp nhìn tôi.

“Em đã thấy được tất cả?”

Tôi gật đầu. “Đúng vậy, ‘toàn bộ’ đều thấy được.” Cố ý cường điệu hai chữ toàn bộ, để tránh anh ta còn ôm tâm lý may mắn nào.

Lông mày xinh đẹp càng nhăn hơn, anh ta nhìn tôi, tựa hồ mở miệng rất khó khăn: “Em hận tôi không?”

Vốn muốn đùa giỡn anh ta, nhưng nhìn thấy bộ dáng anh ta thương tâm như vậy, tôi đột nhiên có chút không đành lòng, ngẫm lại tôi cũng đã phản công lại anh ta, hơn nữa anh ta bị tôi làm cho rất thảm, coi như hòa nhau đi. Một chút oán khí cuối cùng trong lòng lặng lẽ biến mất.

“Tôi hận anh.” Nhưng tôi còn muốn chinh anh ta, cứ nhiên để lâu như vậy cũng không tới tìm tôi, hại tôi còn phải xông vào nhà trống, à không, còn có người ở, như vậy là xông vào nhà dân, một tôi còn ở trước cửa phá khóa cả buổi.

Khuôn mặt tuần tú phút chốc cứng đờ, sắc mặt hết xanh lại trắng, một tia hi vọng cuối cùng trong đôi mắt đẹp hoàn toàn biến mất.

Nhìn thấy bộ dáng anh ta giống như đến ngày tận thế, tôi cảm thấy cực kỳ thống khoái, khi đó ở trong phòng tối, tôi còn thống khổ hơn anh ta.

Tôi âm thầm buồn cười, người này thật dễ lừa, nếu tôi hận anh ta, thì việc gì nửa đêm chạy tới tìm anh ta, còn đi một mình, thật sự hận anh ta thì vào lúc anh ta về nhà dẫn theo một đám anh em đánh anh ta, rồi mới hung hăng trối anh ta lại mới đúng, một chút thương thức cũng không có.

Đang lúc tôi âm thầm khinh bỉ anh ta, đột nhiên bị người túm lấy cổ áo kéo về phía trước, rơi vào một ***g ngực nóng bỏng ẩm ướt.

Trước khi tôi kịp phản ứng lại, đã bị hung hăng hôn lên, so với nụ hôn vừa rồi của tôi còn kịch liệt hơn, hai cánh môi bị gặm cắn trở nên tê đau, đầu lưỡi bị cưỡng ngạnh quấn mút lấy, mỗi một chỗ trong khoang miệng đều bị dùng sức liếm láp, giống như muốn ăn sạch tôi vậy.

Mãi cho đến khi đầu óc tôi trở nên mơ màng, hai chân như nhũn ra, không thể đứng thẳng được thì nụ hôn này mới chấm dứt, sau đó bị người ta dùng sức ném lên giường, mặt vừa mới đập lên gối đầu mềm mại nhưng lạnh lẽo, hai tay liền bị quặt ra phía sau trối chặt lại.

“Anh làm cái gì, buông ra!” Mãi cho đến khi anh ta trối chặt tôi lại, khóa gối ở trên lưng tôi thở dốc, tôi mới có phản ứng, lớn tiếng kêu lên.

Rõ ràng là tôi đến chinh anh ta, sao giờ lại bị đặt trên giường rồi? Tuy là tôi thích anh ta, nhưng tôi không có ý định làm người phía dưới a.

Anh ta chậm rãi cúi người xuống, dùng sức nặng thân thể áp chế phản kháng của tôi, ngón tay lạnh lẽo khê khàng vuốt ve sườn mặt của tôi, ở bên tai tôi nhẹ nhàng nói: “Em là người tôi rất vất vả mới gặp lại, em hận tôi cũng được, như vậy em sẽ không quên tôi lần nữa, tôi vĩnh viễn sẽ tồn tại ở trong ký ức của em.”

Tùy theo động tác nói chuyện của anh ta, đôi môi non mềm nhẹ nhàng ma xát vành tai của tôi, làm cho tôi mẫn cảm nghiêng đầu né tránh, ngược lại thuận lợi cho anh ta tiến công, một loạt nụ hôn ướt sũng dừng trên cổ tôi.

“Buông ra, cái đồ ngu ngốc nhà anh này!” Nghe thấy lời anh ta nói, tôi không khỏi càng thêm buồn bực, người này sao lại thích để tâm vào chuyện vụn vặt như vậy, hơn nữa tư tưởng lệch lạc, cư nhiên thích thú việc tôi hận anh ta, như vậy có thể nhớ anh ta cả đời, quả nhiên có đủ biến thái.

Tôi hét lớn một tiếng bật ngửa đầu ra sau, cổ một tiếng đỉnh đầu chuẩn xác đập vào trán của anh ta, lực đạo áp chế nháy mắt giảm đi, tôi vội vàng xoay người né tránh anh ta, lắc lắc đầu thích ứng với cơn đau nơi đỉnh đầu

40. Chương 40

CHƯƠNG 40

Con người vốn tối đen giờ phút này lại ánh ra quang mang sáng rực, nổi lên trong căn phòng hắc ám làm cho người ta sợ hãi, kính mắt không biết rơi ở đâu, thiếu đi ngăn cách của đôi kính, tôi lại không dám nhìn thẳng vào anh ta.

Đáy mắt anh ta tràn ngập dục vọng, đồng thời cũng vẽ điên cuồng, khuôn mặt tuần tú khê nhếch lên nụ cười, vô cùng tà khí, tăng thêm một tia nguy hiểm.

Trái tim đập dồn dập, tôi cảm thấy mình đang ở trạng thái cực kỳ nguy hiểm, có một lần anh ta cũng trói hai tay tôi lại như vậy, sau đó làm việc ấy với tôi ở ngay trên đường, hiện tại đối lại ở trên giường, anh ta lại không hề che lấp dục vọng trắng trợn kia.

Tôi không khỏi nuốt nước miếng, phải nói gì đó mới được, anh ta đột nhiên trở nên thế này, nhất định là bị tôi chinh quá mức, anh ta bước vào ngõ cụt, khẳng định sẽ ngọc thạch câu phần, tôi cũng không phải tới đây để chết.

Ngay lúc tôi đang suy nghĩ, anh ta lại bỏ nhào vào người tôi, vén áo sơ mi của tôi lên bắt đầu gặm cắn lên làn da tôi không chút lưu tình, cảm giác vừa đau lại tê xâm nhập toàn thân, tôi vội vàng mở miệng lờ lợ sự chú ý của anh ta.

“Anh Trữ Viễn!”

Cảm giác thể công trước ngực tạm dừng, tôi thả lỏng thở nhẹ, chỉ cảm thấy anh ta chậm rãi ngừng đầu, chần chờ hỏi: “Em nhớ tôi?”

“Đương...” Lúc đang muốn nói đương nhiên nhớ rõ, mới phát hiện đáp án này không ổn, bởi vì mấy lần gặp mặt lúc trước, tôi hoàn toàn không nhận ra anh ta, trả lời như vậy có thể sẽ kích thích anh ta, cho nên tôi vội vàng sửa miệng: “Lúc trước em không nhận ra anh, nhưng khi nhìn thấy ảnh chụp em liền nhớ ra.”

Nói thật ra, ảnh chụp trong phòng tôi có quá nhiều, ngoài những ảnh chụp linh tinh anh ta chụp lúc bắt cóc tôi, còn có ảnh chụp tôi giống như biến thái cuồng, đồng thời cũng có ảnh anh ta chụp trước đây, trong đó, chỉ có duy nhất một cái, là ảnh chụp chung với tôi.

Khó trách tôi nhìn thấy anh ta liền không thể quên được, bởi vì anh ta chính là anh lớn cùng chơi đùa với tôi và Vĩnh Khánh ở công viên trước đây, nhưng thời điểm này tôi không thích gọi người khác là anh, cho nên luôn gọi tên của anh ta, nhưng Vĩnh Khánh nói vậy không lễ phép, bắt buộc dĩ mới thêm chữ anh vào.

Một khi nhớ tới, tất cả ký ức đều quay lại, còn nhớ rõ khi đó mỗi khi anh ta nghe thấy tôi gọi, đều sẽ cười dịu dàng sờ sờ đầu tôi, khi đó là giữa hè, bị ngón tay lạnh lẽo của anh ta vuốt ve cảm giác rất thoải mái, cho nên tôi rất thích được anh ta sờ.

Thấy cuối cùng anh ta cũng bình tĩnh lại, tôi hơi điều chỉnh lại tư thế, ngồi dựa ở bên tường, bắt đầu nói mục đích chủ yếu tôi đến đây.

“Nghe đây, tôi biết trước đây anh cưỡng bạo tôi, ảnh chụp cùng phòng tôi này đều là chứng cứ phạm tội, nếu tôi đến cục cảnh sát báo án, anh khẳng định phải ngồi tù vài năm.”

Nghe tôi nói vậy, ánh mắt nguy hiểm của anh ta nheo lại, lòng tôi nhảy dựng lên, anh ta sẽ không giết người diệt khẩu chứ?

“Nhưng mà, tôi không có ý định đi báo cảnh sát.” Hô, may quá, ánh mắt khôi phục kích cỡ bình thường rồi.

Để tránh đêm dài lắm mộng, tôi quyết định một hơi nói sạch những lời cần phải nói.

“Bởi vậy anh phải bồi thường tôi, bởi vì tôi thích anh, cho nên tôi sẽ đại nhân đại lượng tha thứ những chuyện lộn xộn mà anh đã làm với tôi, chỉ cần sau này anh cho tôi làm lại là được rồi, hơn nữa anh cũng chỉ có thể thích một mình tôi, không được quen bạn gái khác, lại càng không cho phép quen bạn trai khác, trước khi tôi thay lòng đổi dạ thì anh không thể thay lòng đổi dạ. Mặt khác, tôi không những nơi quá sạch sẽ, sau này không cần dọn dẹp nhà cửa ngăn nắp như vậy, hơn nữa anh cũng không cần chụp trộm tôi, tôi có thể quang minh chính đại cho anh chụp.”

Lời muốn nói thật đúng là nhiều, nói xong tôi không khỏi thở dốc vài cái.

Trong phòng đột nhiên an tĩnh lại, chỉ còn lại tiếng thở của tôi, tôi nghi hoặc ngẩng đầu nhìn về phía anh ta, chỉ thấy mặt anh ta đang đại ra nhìn tôi, giống như vừa nghe nghìn lẻ một đêm vậy.

“Anh làm sao vậy?”

Nghe thấy tôi nói, anh ta thu lại biểu tình đại ra đó, ánh mắt chần chờ nhìn tôi. “Vừa rồi em nói cái gì?”

Nghe vậy, tôi không khỏi trợn trừng mắt. Hóa ra vừa rồi anh ta không hề nghe? Một tôi còn nói một chuỗi thật dài như thế, bây giờ còn muốn tôi lặp lại một lần?

“À, tôi nói, anh không được quen bạn trai bạn gái, hơn nữa không thể thay lòng đổi dạ trước, mặt khác...” tôi có hơi nhúc nhích đầu, kỳ thật tôi cũng không nhớ lắm vừa rồi mình nói cái gì, vì thế nói đại khái mấy phần trọng điểm, nhưng còn chưa nói xong đã bị anh ta ngắt lời.

“Câu trước.”

“Hả?” Tôi nghĩ nghĩ, nói lại: “Anh không được quen bạn trai bạn gái khác...” rồi lại bị ngắt lời lần nữa.

“Câu trước nữa.”

Tôi không khỏi nhíu mày, câu trước nữa, tôi nói cái gì? “Câu nào nhỉ, tôi nhớ ra rồi, tôi nói tôi đại nhân đại lượng tha thứ cho anh...” rồi lại bị ngắt lời lần thứ ba.

“Câu trước nữa!”

Đây là thứ mà người ta gọi là quá tam ba bận đây, tôi có chút buồn bực tròng anh ta, người này mắc chứng dễ quên còn nghiêm trọng hơn tôi, ý định khảo nghiệm trí nhớ của tôi sao?

Tuy là như thế, nhưng tôi vẫn dùng hết sức suy nghĩ nhớ lại, câu trước nữa tôi nói cái gì nhỉ?

“Đúng rồi.” Tôi nghĩ ra liền vui vẻ cười nói: “Tôi nói tôi thích anh —— a!”

Còn chưa nói xong, một bóng đen đã bao phủ trước người tôi, tôi bị anh ta hung hăng đánh gục, hai tay bị trói chặt phía sau phát đau, trước mắt vòng vòng toàn sao, tôi cảm giác bị người ôm chặt lấy, một giọng nói có chút cuồng loạn, thêm phần hưng phấn vang lên trên đầu.

“Em thích tôi, em thích tôi thật không? Em thật sự thích tôi sao? Đúng, nhất định là thật, em chưa bao giờ nói dối, chết tiệt!” Anh ta giống người điên liên tục lẩm bẩm, tôi đang muốn ngắt lời anh ta, lại nghe thấy một tiếng rửa nhẹ, làm tôi bị dọa vội ngậm miệng, rất sợ anh ta bởi vì kích thích quá độ mà phát bệnh.

Đôi tay đang ôm tôi bắt đầu cởi quần lót của tôi, thuận tiện vén áo sơ mi của tôi lên, ngón tay lạnh lẽo dễ dàng luồn vào trong quần, lập tức cầm lấy phần thân của tôi, làm tôi sợ tới mức hô lên.

“Vào thời điểm này cư nhiên em lại nói nhưng lời đáng yêu như thế, tôi không muốn làm em bị thương, chết tiệt, vì sao em lại tới? Em có biết tôi chờ em bao lâu rồi không? Tiểu Vũ...” anh ta lẩm nhẩm hôn lên đầu nhũ nhô lên trước ngực tôi, dùng răng nanh tỉ mỉ gặm cắn, kích thích đến đột nhiên làm cho tôi lấy lại tinh thần.

“Shit! Anh con mẹ nó lại đang làm gì, buông ra, tôi cũng không muốn bị anh đè, vừa rồi tôi nói là tôi muốn đè anh.” Thân thể không ngừng giãy giụa vặn vẹo, cổ tình không thể thoát khỏi vòng tay của anh ta, kỹ xảo của tên khốn này thật con mẹ nó tốt.

41. Chương 41

CHƯƠNG 41

“Ngoan một chút, tôi sẽ cho em thoải mái, trước đây không phải em vẫn rất hưởng thụ sao?” Phó Ninh Viễn nói rồi lấy tay cởi quần tôi ra, khi cặp mông trơn bóng tiếp xúc với ga giường lạnh lẽo, không khỏi run rẩy.

“Thoải cái đầu nhà anh, đó là tôi bị anh bắt buộc, tôi đã nói với anh là tôi đến để đè anh, anh mơ tưởng lại chơi tôi lần thứ ba!” Hạ thân trần trụi hoàn toàn không có sức chống cự, phân thân bị nắm giữ đã hơi cương lên, ngón tay lạnh lẽo nhẹ nhàng di động, nhất thời làm cho tôi thích không ngừng tràn ra dịch từ tuyến tiền liệt.

“Tôi thấy bộ dáng em rất hưởng thụ nha.” Phó Ninh Viễn cười tà hôn lên đầu nhũ của tôi, sau đó cúi người xuống, đầu lưỡi ướt mềm liếm lên đầu nầm của tôi.

“A!” Anh đừng có dùng chiêu này nữa, tôi cảnh cáo anh — ô!” Phần thân bị người ngậm vào, khoái cảm kích thích kia làm cho tôi không thể nói ra những lời hung dữ.

Tôi nhớ rõ hai lần trước anh ta đều cố ý làm cho tôi bắn một lần trước, rồi mới lợi dụng lúc tôi chân nhũn không có sức phản kháng, tùy ý cho anh ta điều khiển, lần này tôi sẽ không cho anh ta thực hiện được.

Nghĩ thì là nghĩ như thế, nhưng tôi căn bản không thể thoát khỏi khống chế của anh ta, hai chân trần trụi không ngừng quấy đạp, lại không có cách nào đá văng cái đầu đang rúc vào hạ thân của tôi, tiếng phun ra nuốt vào chùn chụt truyền đến, cho dù bây giờ hai mắt tôi không bị bịt kín, tôi vẫn không dám nhìn xuống phía dưới.

“Phó Ninh Viễn anh... Ô... Tôi không muốn...” tôi cố gắng cắn răng nhịn xuống khoái cảm khi phân thân được người liếm mát, nhưng lý trí lại vẫn không ngừng trôi mất, dục vọng trong cơ thể bị khơi mào toàn bộ, làm cho thân thể tôi nhũn xuống hưởng thụ hầu hạ của anh ta.

“Rất thoải mái đúng không?” Phó Ninh Viễn cười nhẹ búng lên phân thân tôi, bàn tay lạnh lẽo nắm lấy hai viên bi của tôi, nhẹ nhàng xoa nắn hai viên bi mềm mại kia, đầu lưỡi trơn ướt liếm lấp qua lại phân thân cương cứng của tôi, tôi không khỏi chủ động mở đùi, thoải mái không thể suy nghĩ.

Đầu lưỡi ẩm áp chậm rãi đi xuống, anh ta cư nhiên ngậm cắn viên bi của tôi, liếm lấp bộ vị cực kỳ mẫn cảm kia, phân thân không ngừng rung động cũng không bị xem nhẹ, theo ngón tay nắm chặt trượt lên xuống của anh ta, hai chân của tôi cũng run rẩy theo, đầu nầm có cảm giác nhát bị người ác ý xoa bóp, tôi thoải mái vùi đầu vào trong gối, để tránh lại kêu ra những tiếng càng thêm mất mặt.

“Như vậy không ngoan nha.” Anh ta đột nhiên dừng lại tất cả động tác, vươn tay xoay mặt tôi lại, bóp chặt cằm tôi làm cho tôi mở miệng, rồi mới cột một miếng vải co giãn vào miệng tôi, làm cho tôi không thể ngậm miệng được.

“Em mua quần lót của hãng nào đây? Co giãn lại có thể tốt như vậy?” Anh ta cười cười sờ lớp vải do bị trói chặt mà lún sâu vào má tôi.

Nghe vậy tôi không khỏi trừng lớn mắt, chẳng lẽ mảnh vải đang cột vào miệng tôi đây, là quần lót của chính tôi?

Anh ta dường như đọc được nghi vấn từ biểu tình của tôi, hào phóng gật gật đầu. “Hôm nào tôi cũng phải đi mua quần lót hiệu này, có thể cột vào những nơi rất tốt.” Nói xong anh ta dùng tay đè chặt lên miệng lỗ nhỏ của tôi.

Tôi lập tức giãy giụa vặn vẹo, biến thái này, cả đầu óc đều là tư tưởng tà ác, tôi thật không nên tập kích đêm, tập kích sáng sớm thì tốt rồi, hại chính mình lâm vào cảnh bị thảm này.

Nhìn thấy tôi giãy giụa, anh ta lập tức vươn tay dùng sức bóp chặt phân thân của tôi, làm cho tôi đau rứt cả người, không dám làm bừa nữa.

“Mặc dù phản kháng có thể gia tăng tình thú, nhưng bây giờ tôi không hề có tính nhẫn nại, không lập tức cắm vào là đã chịu đựng lắm rồi, tốt nhất em nên ngoan ngoãn nghe lời, bằng không đau chính là em.” Giọng nói mềm nhẹ giống như đang dạy bảo đứa trẻ làm sai, nhưng nội dung này làm cho tôi nghe mà toát mồ hôi lạnh, anh ta quả nhiên là tên biến thái lúc trước bắt cóc tôi, rồi lại đánh lên tôi trong ngõ nhỏ kia.

Rất sợ lại bị anh ta lấy kim châm, tôi chỉ đành từ bỏ việc chống cự, tùy ý anh ta banh dùi tôi ra, một lần nữa vùi đầu vào liếm cắn phân thân của tôi.

Nói xem, không phải là tôi làm chuyện sai chứ? Cư nhiên thích cái tên biến thái dường như thích ngược đãi này, còn chui đầu vô lưới làm cho anh ta ngược đãi?

Đầu vú bên phải đột nhiên truyền đến cảm giác đau nhức, tôi đau đến chảy cả nước mắt, nhìn về phía tên đàn ông thi bạo với tôi kia.

Ngón tay lạnh lẽo dùng sức véo đầu nhũ yếu ớt của tôi, sau đó lại dịu dàng vuốt ve, làm cho nó lại đứng thẳng lần nữa. “Em không chuyên tâm, chẳng lẽ kỹ thuật của tôi tồi như thế sao?”

Về mặt cùng ngữ điệu có chút ai oán, giống như anh ta mới là người bị thi bạo, làm cho tôi tức giận hai mắt phun hỏa. “Đồ khốn nhà anh, tôi chịu cho anh thượng đã là từ bi lắm rồi, anh tốt nhất — a.”

Hạ thân bị hút mạnh một cái, nhất thời cắt phăng câu nói phía sau của tôi, thằng cha này thật sự quá đề tiện, luôn nhằm nhược điểm của người khác mà xuống tay.

Tùy theo phun ra nuốt vào càng lúc càng mãnh liệt của anh ta, dường như muốn ăn sạch tôi vào trong bụng anh ta, hô hấp của tôi trở nên dồn dập, cuối cùng thân thể cứng đờ, trực tiếp bắn vào trong miệng anh ta.

Anh ta tựa như mấy lần trước, không hề nhả miệng, ực một tiếng nuốt sạch dịch thể của tôi vào bụng, cũng sử dụng đầu lưỡi rửa sạch phân thân của tôi, liếm sạch tất cả dịch thể còn sót lại.

“Em vẫn ngọt như vậy...” nghe anh ta nói vậy, tôi vừa mới bắn tinh xong đầu óc còn trống rỗng, nhưng vẫn cảm thấy không ổn.

Ngay sau đó tôi liền bị người hung hăng hôn lên, bởi vì bị trói làm cho tôi không thể ngậm miệng, đầu lưỡi dính đầy dịch thể dễ dàng chui vào miệng tôi, bắt tôi thưởng thức hương vị của chính mình, mùi vị tanh mặn kia làm cho tôi nhú mào, bị động nuốt vào trong bụng.

“Thế nào, ăn ngon không?” Phó Ninh Viễn thở dốc buông ra, khẽ hôn lên cằm của tôi, lên hầu kết hơi hơi nhô cao, rồi mới chuyển qua ***g ngực, lần thứ hai chà đạp đầu nhũ của tôi.

“Ăn ngon cái đầu, ô...” hai điểm mẫn cảm bị người dùng răng nanh khê cắn, ngón tay xoa tròn vuốt ve, làm cho tôi không tự chủ được vận vẹo thân thể.

Hàng loạt nụ hôn mềm nhẹ rơi xuống ***g ngực, lượn lờ xung quanh điểm nhô lên đó, đầu lưỡi trơn mềm liếm láp khe vú của tôi, thân thể tôi không ngừng run rẩy, vừa muốn thoát khỏi kích thích đáng sợ này, rồi lại muốn hưởng thụ khoái cảm mà kích thích này mang lại, ý nghĩ mâu thuẫn làm cho đầu óc tôi choáng váng.

“Em thật sự rất mẫn cảm...” Phó Ninh Viễn tán thưởng, buông tha đầu nhũ của tôi, đi xuống hôn lên đùi của tôi, liếm dần vào đùi trong, hai chân bị kéo mạnh sang hai bên, tôi cảm giác nụ hôn nóng ướt của anh ta dừng trên hai cánh mông của tôi, cũng đi dần về phía huyệt khẩu đang khẩn trương co rút kia.

Tôi cố gắng lắt léo, sợ hãi anh ta sẽ làm ra chuyện gì đó với tôi, mơ hồ lại có chút chờ mong, mang cho tôi vui thích kịch liệt hơn nữa.

Ngón tay lạnh lẽo vuốt ve cái mông của tôi, tuy trong lòng tôi rất không thích bị đối xử như vậy, nhưng thân thể lại càng thêm thả lỏng, hòa theo động tác của anh ta, tiếp theo miệng lỗ nhỏ truyền đến cảm giác nóng ướt ngứa ngáy, giống như có thứ gì đó trơn mềm đang khê đâm vào rồi lại rút ra ở huyệt khẩu, tôi đã từng có kinh nghiệm lập tức hiểu ra anh ta đang làm gì.

“Anh không được... rất bẩn...” tôi đóng đưa hạ thân muốn tránh khỏi xâm nhập của anh ta, lại bị anh ta giữ chặt lại, một ngón tay thon dài theo đầu lưỡi cùng nhau cắm vào.

Anh ta cố ý dùng sức đưa đẩy ngón tay, mang theo tiếng nước *** loạn, tôi xấu hổ trừng mắt nhìn anh ta, lại thấy trên mặt anh ta mang một nụ cười cực kỳ nhạt, làm cho tôi nhìn xong thân thể càng thêm khó nóng.

“Em rất thích, không phải sao?” Anh ta cười nhẹ, cầm mạnh ba ngón tay vào trong, hậu huyết chưa hoàn toàn khuếch trương lập tức truyền đến đau đớn, làm cho tôi nhúu chặt mày.

42. Chương 42

CHƯƠNG 42

Vốn muốn nhanh chóng kết thúc, nhưng càng viết càng dài @@

Không được, phải lập tức kết thúc mới được ~~~ bằng không sẽ máu chảy đầy đất.

=====

“Đau.”

Anh ta nhẹ nhàng hôn lên phân thân đã mềm nhũn của tôi, ngón tay cắm ở trong huyết bắt đầu ra vào, cũng ác ý gập ngón tay lại, ấn lên nội bích mềm mại, tôi miễn cưỡng mà co rút lại, cảm giác trong cơ thể có loại cảm giác tê ngứa.

“Có cảm giác?” Anh ta lại đảo loạn một hồi rồi rút ngón tay ra, kéo quần lót trong bộ đồ ngủ xuống, lộ ra phân thân cực lớn kia của anh ta.

Lúc trước cũng chưa thật sự nhìn kỹ, bảo bối của anh ta hình dạng rất được, màu đỏ sậm làm nổi bật nhiệt tình của nó, chiều dài cùng độ lớn so với thứ đã rất được của tôi còn to lớn hơn.

Tóm lại, chính là thứ này mỗi lần đều làm cho tôi thống khổ, tôi lập tức sợ hãi lùi về phía sau, khẩn trương nhìn anh ta.

“Không phải là anh muốn trực tiếp cắm vào đây chứ? Tôi cảnh cáo anh, nếu anh dám cắm vào, tôi tuyệt đối sẽ không tha thứ cho anh.”

Anh ta trầm ngâm nhìn tôi một lát, chẳng ừ hử gì cả chỉ nói: “Như vậy đích xác sẽ làm em bị thương, vì sao đã chơi nhiều lần như vậy mà vẫn chặt là thế nào?” Thấy anh ta nhăn mày có vẻ tức giận, tôi tức quá tung chân đá về phía anh ta.

Anh ta lại nhanh nhẹn bắt lấy mắt cá chân của tôi, sau đó cứ nhiên khiêng tôi lên vai, xuống giường ra khỏi phòng.

“Này, anh muốn đi đâu!” Đột nhiên bị người khác khiêng lên vai, tôi lại càng kinh hoảng, chẳng lẽ anh ta lại muốn đánh dã chiến sao?

Anh ta không trả lời tôi, khiêng tôi đi thẳng qua hành lang dài, tiến vào phòng bếp, rồi mới thả tôi xuống bàn cơm.

“Đạo cụ lần trước đều đã dùng qua, hôm nay chúng ta chơi thứ mới mẻ hơn đi.” Anh ta cười dịu dàng, mở tủ lạnh lấy ra một giỏ hoa quả, đặt lên bàn cơm.

“Anh, anh muốn làm gì!” Nhìn rõ hoa quả tươi mọng đủ loại đặt ở đó, tôi bỗng có dự cảm không lành.

“Yên tâm, chơi vui lắm.” Nói rồi anh ta thò tay vào giỏ hoa quả chọn lựa, cầm lấy quả dưa chuột thô to nhất, rồi mới trét lên đó một đồng tương bột. “Trước hết thử cái này xem.”

Trước khi tôi kịp phản ứng, anh ta đã giơ cao đuôi phải của tôi lên, trực tiếp cầm dưa chuột vào hậu huyết của tôi, nơi mới hơi được khuếch trương đột nhiên bị cầm dí vật, làm cho tôi sợ hãi hét lên.

May mắn dưa chuột có lớn cũng không bằng ai, nhiều lắm chỉ bằng độ lớn của ba ngón tay, hơn nữa nhờ tương bột bôi trơn, nên không làm tôi cảm thấy đau đớn.

“Ngay cả dưa chuột cũng có cảm giác như thế sao?” Anh ta nói xong liền bắt đầu đưa đẩy quả dưa chuột, tương bột màu trắng làm cho rãnh móng tôi trở nên dính nhớp, mỗi một lần đâm vào đều phát ra tiếng vang.

Khác với ngón tay xâm phạm, trên dưa chuột có những hạt nho nhỏ, cũng lớn hơn nhiều so với ngón tay, anh ta chuyển động dưa chuột chậm chạp giống như đang thăm dò gì đó, điều này làm tôi khó chịu vặn vẹo phần eo, một chân bị nâng lên, hậu huyết thì bị đùa bỡn, thật sự rất xấu hổ, hơn nữa anh ta còn lộ ra vẻ mặt hứng thú nhìn chằm chằm vào chỗ tư mật của tôi, càng làm toàn thân tôi trở nên nóng bừng.

“Thật đáng yêu, cái miệng nhỏ nhắn của em cắn chặt lấy nó không thả, hết co lại giãn, như thế thoải mái không?” Nói xong anh ta dùng sức đâm thật mạnh dưa chuột vào trong huyết tôi, mỗi một nơi trong tiểu huyết đều bị hung hăng ma sát, từng đợt khoái cảm không gì sánh được theo đó mà dần lan rộng, tôi không khỏi cong gập người lại.

“A!”

“Em thật sự rất mãn cảm, chơi cái khác đi.” Cảm giác dưa chuột đột nhiên bị rút ra làm tôi có hơi thất vọng, đôi mắt mơ màng nhìn anh ta bỏ qua dưa chuột, cầm lấy một chùm nho.

Anh ta khẽ cười vươn lưỡi ra liếm trườn nho trên tay, rồi mới giật một quả, nhét vào trong hậu huyết của tôi.

“Anh!” Tôi kinh ngạc nhìn anh ta, hậu huyết dễ dàng nuốt quả nho vào, theo đó cũng ngậm luôn cả đầu ngón tay của anh ta.

“Sao vậy? Ngại quả nho quá nhỏ sao? Hết cách rồi, tôi chỉ có nho, hôm nào mua thứ khác đến dứt cho em.”

“Dứt em cái đầu nhà anh, tôi không phải ý này — đừng nhét vào nữa!” Hậu huyết lại đột nhiên bị bỏ vào mấy quả nho nữa, tôi xấu hổ la lớn, ngược lại làm cho hậu huyết đột nhiên co rút, lại càng nuốt quả nho vào sâu hơn.

“Nhưng mà nhìn em có vẻ rất thích mà, lần này nhét mười quả mới đầy, có tiến bộ.” Anh ta cười rồi vỗ vỗ cánh móng tôi, tiếp theo cầm một quả chuối tiêu. “Thuận tiện cũng ăn luôn cái này nhé?”

“Không! Cái đồ biến thái nhà anh, buông...” tôi sợ tới mức cuống quýt lùi về phía sau, lại bị anh ta túm mất cả chân lồi về cạnh bàn, lần thứ hai nâng đùi của tôi lên, đem quả chuối tiêu to tròn đâm vào hậu huyết đã nhét đầy quả nho của tôi.

Cảm giác những quả nho tròn trong cơ thể bị đẩy vào càng sâu, thân thể tôi trở nên run rẩy, bụng có cảm giác chướng chướng quỵ dị.

“Thế này không phải đã nuốt vào sao? Còn cắn chặt nữa chứ, nhóc con nói một đằng làm một nẻo kia.” Lời nói trên đùa truyền đến, phân thân không biết hoàn toàn đứng thẳng từ khi nào bị anh ta búng một cái, tôi cảm thấy hốc mắt nóng lên, loại cảm giác vô lực bị người khác đùa bỡn này, làm cho tôi nghĩ đến tình trạng bị trói trước đây.

“Có chuyện gì vậy?” Khi tôi nhin không được mà nước mắt tràn mi, anh ta dừng động tác ra vào quả chuối, thương tiếc vuốt nhẹ luôn mặt tôi, đầu lưỡi vươn ra liếm đi nước mắt của tôi.

“Anh còn hỏi, tôi đã nói tôi không muốn rồi.” thấy anh ta đột nhiên dịu dàng trở lại, làm cho tôi càng không nhin được mà bật khóc nức nở, đáng chết, tôi cứ nhiên luôn khóc ở trước mặt người đàn ông này.

“Xin lỗi, anh không muốn làm em khóc.” Anh ta khẽ hôn lên mặt tôi, bàn tay lạnh lẽo tìm được hạ thân của tôi móc chuối tiêu cùng nho ra, cho đến khi trong cơ thể tôi không còn thứ gì nữa mới rút ngón tay về, sau đó mới chậm rãi ôm lấy tôi để tôi ngồi ở cạnh bàn.

Bởi vì được anh ta an ủi, tôi nhanh chóng ngừng khóc, đôi mắt sưng đỏ im lặng nhìn anh ta, anh ta vẫn là bộ dáng dịu dàng như ban ngày kia, tay trái nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của tôi.

“Ngoan, không khóc, ăn khuya chút nào.” Khi tôi đang muốn mở miệng bảo anh ta cởi trói cho tôi thì đột nhiên anh ta lên tiếng, rồi mới cầm một quả nho dính đầy chất lỏng màu trắng, vươn đầu lưỡi liếm hai cái rồi bỏ vào miệng.

Tôi trợn trừng mắt nhìn. “Sao anh lại bẩn như vậy, không được ăn.” Tôi vội vàng muốn đá đồng nho đặt trên bàn xuống đất, lại bị anh ta xoay người đặt ở trên bàn.

“Không bẩn, rất ngọt, đều là hương vị của em.” Anh ta dán sát ở bên tai tôi khẽ nói, tiếng nhai nuốt truyền vào trong tai làm cho cả người tôi nóng toát cả mồ hôi.

“Em thật sự rất đáng yêu, anh chờ không kịp rồi, đã có thể rồi chứ?” Sức nặng trên lưng đột nhiên rời đi, phần eo của tôi bị nhấc cao lên, hai chân bị kéo sang hai bên, giờ phút này tôi quỳ sấp ở trên bàn, hoàn toàn bại lộ trước mặt anh ta.

Đột nhiên một thứ to lớn cứng ngắc để lên miệng lỗ nhỏ của tôi, ở lối vào nhẹ nhàng chậm rãi ma xát, hơi đâm vào một chút, khuếch trương huyết mạch vẫn nhắm chặt như cũ của tôi.

“Thả lỏng, bằng không em sẽ bị thương.” Anh ta nói rồi vỗ vỗ lên hông tôi, vươn tay xoa nắn phần thân của tôi, khi tôi do kích thích phía trước mà nhũn người xuống, vật cứng nóng chảy cắm thật mạnh vào tiểu huyết của tôi, tôi bị đâm mạnh đến lao người về phía trước, hai chân thiếu chút nữa không chống được.

“A!” Nội bích miễn cưỡng bị hung hăng ma xát, làm cho tôi đột nhiên co rút lại.

“Em co chặt như vậy anh không động được, thả lỏng một chút.” Cánh hông bị anh ta banh ra thật mạnh, thứ thô to cắm trong huyết đâm vào càng sâu, tôi không nhịn được phát ra tiếng nức nở, theo phản xạ lại càng ngậm chặt anh ta, cảm giác rõ ràng nhịp đập mãnh liệt trên thắt lưng nóng bỏng của anh ta, khác hẳn với mấy lần bị bắt buộc lúc trước, lần này tôi hoàn toàn rõ ràng đang làm tình với anh ta, rõ ràng không thích bị đâm, nhưng thân thể cũng rất thích được anh ta tiến vào, tôi gần như bật khóc lần thứ hai.

43. Chương 43

CHƯƠNG 43

Cuối cùng cũng viết xong (úp mặt vào vũng máu), tiếp theo sẽ nhận được kết thúc qua loa nha

~ XDDD

Yên tâm, Dục Dã tuyệt đối sẽ không đầu hổ đuôi rắn, nhiều lắm là cái đuôi chuột thôi

=====

Không đợi tôi thích ứng với xâm lấn của anh ta, cơn thịnh ở phía sau đã bắt đầu thúc vào mãnh liệt, mỗi một lần đều gần như rút ra hoàn toàn, rồi lại hung hăng đâm thẳng vào chỗ sâu trong cơ thể tôi, thân thể không tự chủ được khẽ lay động, hai tay tôi bị trói, cảm giác không thể làm chủ được hành động lại làm cho tôi càng hưng phấn hơn, sau một lần dùng sức thúc vào của anh ta, tôi liền gào lên bất tỉnh.

“Thật không ngoan, sao có thể tự mình thoải mái trước như vậy?” Anh ta dùng tay sờ sờ YG đã nhũn xuống của tôi, bị anh ta cố ý xoa bóp thắt lưng của tôi lại đứng thẳng lần nữa, sau đó anh ta liền cởi quần lót buộc ngoài miệng của tôi, đổi lại cột vào gốc phần thân của tôi.

“Như vậy em sẽ không trộm bắn nữa.” Anh ta vừa lòng búng lên phần thân bị buộc chặt đến căng đau của tôi, hai tay giữ chặt phần eo của tôi tiếp tục bắt đầu ra vào.

“A, đừng... Cởi ra... Ô...” Theo đám chọc kịch liệt ở phía sau, khoái cảm không ngừng trào lên, tôi nhanh chóng cố dục vọng muốn bất tỉnh, nhưng lại bởi vì bị trói chặt mà không thể phóng thích, điều này làm tôi khó chịu liên tục giãy giụa phần eo.

“Không được nha, em phải đợi cùng anh mới được.” Nói xong anh ta đột nhiên lật người tôi lại, phần thân thô to vẫn chôn sâu ở trong thân thể tôi ma xát vào nội bích mềm mại làm cho tôi không khỏi liên tục rên rỉ.

Tiếp đó anh ta kéo cơ thể của tôi, làm cho hai chân của tôi tự nhiên kẹp lấy vòng eo của anh ta. “Đổi nơi khác đi.” Sau đó anh ta cứ ôm tôi như vậy đi ra khỏi phòng bếp, phân thân nóng bỏng theo di chuyển ra vào khi sâu khi cạn vào hậu huyệt của tôi, khoái cảm kỳ dị này làm cho tôi nhũn cả người, nếu không phải anh ta ôm tôi thì tôi đã sớm trượt xuống đất rồi.

Khi cả người tôi như nhũn ra tựa vào vai anh ta, chỉ thấy anh ta đi ra hành lang dài, đi qua phòng khách, kéo cánh cửa sổ sát đất trơn bóng bước ra ban công, tôi giật mình ngẩng đầu, không phải là anh ta muốn...

“Ở đây không khí tươi mát hơn, lúc làm sẽ có một loại tư vị khác.” Anh ta cười khê hôn lên môi của tôi, cởi caravat đang trói chặt hai tay của tôi, hơi rút ra phân thân nóng bỏng rồi xoay người tôi lại, để cho hai tay tôi chống lên lan can ở ban công, rồi mới một lần nữa tiến vào tôi.

“Ừm a... Đừng ở đây... ô...” Hai tay nắm chặt lan can, tôi xấu hổ muốn bật khóc, cắn răng sống chết nhịn xuống tiếng rên rỉ, giờ phút này tôi đang đối mặt với con đường mà mình vẫn đi qua mỗi ngày, đây chỉ là lần ba, người ở dưới chỉ cần ngẩng đầu lên là có thể dễ dàng nhìn thấy tôi, hộ gia đình ở đối diện cũng có thể trực tiếp nhìn qua, không khác gì với việc làm ở trên đường lớn.

“Nơi này tốt lắm nha, anh phát hiện làm ở bên ngoài em sẽ đặc biệt có cảm giác đấy.” Anh ta cười khê dùng sức thúc vào một cái, phân thân thô to càng xâm nhập vào tôi sâu hơn, tôi không khỏi bật khóc thành tiếng, không ngừng lắc lắc đầu, hai chân đã sớm không còn sức để đứng nữa, toàn bộ đều dựa vào chống đỡ từ chỗ kết hợp mới không ngồi phịch xuống đất.

“Đừng như vậy, sẽ bị người ta nhìn thấy đấy.” Anh ta không hề để ý đến lời nói của tôi, ngược lại kéo đuôi phải của tôi gác lên lan can, làn da trần trụi hoàn toàn bại lộ trong không khí lạnh lẽo nửa đêm nhẹ nhàng run rẩy, lại cảm giác thân thể càng thêm khô nóng, tham lam ngậm chặt phân thân thô to.

Anh ta vươn tay bóp chặt hai cánh mông của tôi, dùng sức ban ra, làm cho phân thân cực lớn kia thuận lợi đâm vào chỗ trước nay chưa từng tới, nghiền nát vào điểm mẫn cảm nhất của tôi.

“Rất thoải mái đúng không? Em thích như vậy không phải sao? Nhìn em này, cắn chặt lấy anh, còn luyến tiếc không muốn anh rút ra nữa.”

Một đợt đâm chọc mang theo tiếng nước, còn có tiếng vang bạch bạch khi thân thể va chạm vào nhau, ở trong không gian yên tĩnh càng thêm vang dội, tôi mệt mỏi dựa vào người đàn ông ở phía sau, nâng tay che mặt, giả làm đã điều thả mình chìm sâu vào trong thế giới *** này.

Chúng tôi điên cuồng làm tình ngay ở ban công, tôi bị anh ta kéo qua kéo lại thay đổi mấy tư thế, mãi cho đến khi trời tờ mờ sáng, anh ta mới ôm tôi vào phòng tắm, khi tắm lại làm tôi một lần nữa, làm cho tôi mệt đến mức ngất xỉu luôn.

=====

“Cho nên, anh ấy là anh lớn năm đó?” Vĩnh Khánh ngồi trên xô pha, trợn tròn đôi mắt đầy tò mò, nhìn chăm chăm vào anh lớn đã lâu không gặp — Phó Ninh Viễn.

“Đúng là anh ta!” Tôi hung tợn trừng cái thằng cha dụ dỗ bé trai nhà người ta đang dịu dàng cười nhẹ kia, bây giờ còn giả bộ đứng đắn, đêm qua không biết làm cho tôi thấm đến mức nào, hại thắt lưng tôi bây giờ vẫn còn đau nhức.

Mẫn Huân ngồi bên cạnh Vĩnh Khánh, hai mắt tỏa sáng nhìn thẳng vào anh ta, không khỏi làm tôi cảm thấy có hơi nghi hoặc, bình thường thứ làm cho nó cảm thấy hứng thú, ngoài thứ kia thì không còn gì nữa, chẳng lẽ...

“Anh làm ở đâu? Chức vị gì? Một năm thu nhập bao nhiêu?” Chỉ thấy Mẫn Huân hỏi một tràng như mẹ vợ đang điều tra con rể, tôi không khỏi đảo mắt, quả nhiên làm cho nó hứng thú ngoài tiền thì không còn gì nữa.

Phó Ninh Viễn mỉm cười, dịu dàng nhìn Mẫn Huân, gật đầu nói: “Anh làm ở tập đoàn Chấn Dương, chức vụ là trợ lý hành chính, thu nhập một năm không nhất định, hàng năm anh còn đưa chia 10% lợi nhuận công ty.”

Tôi có nghe nhưng không hiểu giải thích của anh ta, nhưng Mẫn Huân lập tức mở to hai mắt, thay ngay khuôn mặt mẹ kế ban đầu, lộ ra khuôn mặt tươi cười ngọt ngào. “Anh lớn yên tâm, em hoàn toàn không ngại anh lấy anh hai đâu.”

Nghe thấy nó nói như vậy, tôi thiếu chút nữa thì học máu. “Lấy cái đầu em ý, anh không có ý định kết hôn với anh ta, mà nếu như thật sự phải kết, thì cũng chỉ có thể là anh lấy anh ta, hiểu không?”

Tôi hung tợn nói với hai đứa em trai gái ngồi ở sofa đối diện, Vĩnh Khánh tỏ vẻ hiểu dùng sức gật đầu, Mẫn Huân thì lại bĩu môi khinh thường.

“Làm chồng phải phụ trách nuôi sống gia đình, chờ anh kiếm được nhiều tiền hơn anh ấy thì hãy làm chồng.”

Ngón tay mềm mại chỉ về phía thằng cha vẫn đang trầm tĩnh mỉm cười ở bên cạnh, tôi quay đầu nhìn về phía anh ta, thấp giọng hỏi: “Tiền lương một tháng của anh là bao nhiêu?”

“Ừm, trừ đi mười hai tháng, thì tầm...” Anh ta ra vẻ thần bí dán sát vào tai tôi thấp giọng nói vài chữ, tôi nghe được lập tức tròn trĩnh hai mắt.

“Mẹ kiếp! Tiền lương của anh sao lại nhiều như thế? Chia cho tôi một ít.”

Anh ta bật cười nhìn bàn tay đang vươn ra của tôi, yên lặng lấy ví rút ra một thẻ ATM. “Đưa em dùng trước cái này, hôm nào anh sẽ làm cho em thẻ khác, không giới hạn, cho em tùy tiện rút.”

Nắm chiếc thẻ ATM hơi mỏng trong tay, tôi không khỏi chu mỏ huyết sáo một cái, cư nhiên không giới hạn, thật sự lời rồi. “Nhưng mà bình thường tôi cũng không tiêu gì nhiều tiền, dùng tiền mặt thì tiện hơn, muốn mua thứ gì đắt đỏ thì gọi anh mua cho tôi là được rồi.”

Trả thẻ ATM lại cho anh ta, tôi tiếp tục chìa tay về phía anh ta.

Anh ta cứng chiều sờ sờ đầu tôi, đổi lại rút từ trong ví ra một tập tiền mặt rất dày. “Ở đây có khoảng năm vạn, nếu không đủ thì bảo anh đưa tiếp.”

Thấy thế, Vĩnh Khánh đã sớm ngây dại lộ ra vẻ mặt khó tin, còn Mẫn Huân thì gật gật đầu, thấp giọng nói: “Đây mới là đàn ông đích thực.”

Tôi tự nhiên là không hề khách khí nhận lấy, nhét một tập tiền mệnh giá lớn vào túi, trong lòng cực kỳ vui mừng có thể tùy ý mua máy game, ai biết giây tiếp theo anh ta liền dán vào tai tôi khẽ nói: “Làm một lần một vạn, em cầm năm vạn, cho nên hôm nay làm năm lần đi.”

Nghe vậy, tôi liền vội vàng muốn lấy tiền ra trả cho anh ta, ai ngờ lại bị anh ta giữ tay lại. “Tiền đã cho đi thì không thể trả lại, đêm nay rửa sạch miệng chờ anh đi.” Nói xong còn cố ý cắn vành tai tôi một cái.

Đối mặt với động tác thân mật đột nhiên của anh ta, Vĩnh Khánh ở đối diện đã sớm đỏ bừng mặt, mà Mẫn Huân thì lại cúi đầu xem tạp chí, cố gắng làm một người trong suốt.

44. Chương 44

CHƯƠNG 44

“Khụ! Tôi nói này anh bạn, xin hỏi anh cùng Vũ nhi nhà chúng tôi đã phát triển đến mức nào rồi?” Lão ba ngồi ở một bên bị bỏ quên thật lâu đột nhiên mở miệng, tôi lập tức đẩy cái tên dính ở trên người tôi giống như kẹo cao su ra, lùi đến chỗ xa nhất trên sofa.

Phó Ninh Viễn thì lại nháy mắt trở lại thành người thanh niên thời đại mới phong độ tao nhã, khí chất xuất chúng, điều chỉnh kính mắt gọng vuông hơi chảy xuống, quay đầu lễ phép nói với lão ba: “Con cùng lệnh công tử đã sớm hứa hẹn chung sống cả đời, hy vọng cha vợ có thể thành toàn cho chúng con.”

Tôi lại tròn trĩnh mắt lần nữa, sao lại có người như thế chứ, cư nhiên mở miệng đã gọi cha vợ, thật sự da mặt quá dày.

“Thì ra là thế.” Lần này mở miệng chính là lão mẹ, nụ cười khéo léo, cảm giác như là một người mẹ hiền hoàn mỹ, trên thực tế lại không hề biết giặt quần áo nấu cơm. Lão mẹ nghe vậy gật gật đầu, rồi nói tiếp:

“Hai đứa đã thề non hẹn biển, thân là trưởng bối chúng ta cũng tương đối tiến bộ, không biết vấn đề sính lễ...”

Không đợi lão mẹ nói xong, tôi lập tức lên tiếng cắt ngang. “Sính lễ cái gì chứ, vừa rồi con nói gì mẹ không hề nghe thấy sao? Cho dù muốn kết hôn, cũng là con lấy anh ta mẹ hiểu không!”

Thấy Phó Ninh Viễn chỉ dụi dằm mỉm cười nhìn tôi chứ không hề lên tiếng phản bác, lão mẹ gật đầu tỏ vẻ hiểu biết. “Như vậy liên quan đến đồ cưới...”

Tôi thật sự nghe không nổi nữa, đang muốn mở miệng gào lên thì tay lại bị người dè lại, ngẩng đầu nhìn thấy anh ta lắc đầu trấn an tôi, tôi dứt khoát im miệng. Anh ta đã muốn coi tiền như rác thì kệ anh ta đi, dù sao anh ta kiếm nhiều tiền như thế bị các cụ bóc lột vài lần cũng sẽ không đau.

Tôi chịu không nổi nữa lập tức đứng lên, kéo Vĩnh Khánh vẫn lộ ra vẻ mặt không biết làm sao rời đi phòng khách không khí ngột ngạt này, sau khi đến phòng tôi khoác tay lên vai Vĩnh Khánh, thận trọng nói với em: “Nhớ rõ quy định ba điều với thầy máy tính, tương lai khi anh cho phép, không được sự đồng ý của em thì không cho phép anh ta chạm vào em, biết không.”

Vĩnh Khánh cuống quýt gật đầu, vươn tay vỗ vỗ mặt tôi vẻ thương tiếc. “Anh hai, nhìn anh có vẻ mệt mỏi quá, muốn ngủ một lát trước không?”

Đương nhiên mệt, tôi đến sáng mới ngủ, mới vừa ăn đồ ăn Trung Quốc xong đã bị anh ta kéo đến nhà cầu hôn, thật sự là cái tên gấp gáp.

Tôi vui vẻ hôn chụt một cái lên mặt Vĩnh Khánh, bắt đầu cởi quần áo định đánh một giấc, Vĩnh Khánh thấy vậy liền chủ động ra tay giúp tôi cởi quần, lúc cởi được một nửa cửa phòng đột nhiên mở ra, Phó Ninh Viễn mặt mày hớn hở xuất hiện ở cửa.

Tôi chú ý thấy nụ cười của anh ta cứng đờ, rồi mới nhẹ nhàng chậm chạp nói với Vĩnh Khánh: “Anh có việc muốn nói với tiểu Vũ, em đi ra trước được không?”

Vĩnh Khánh tự nhiên là ngoan ngoãn gật đầu ra khỏi phòng, mà tôi thì lại mơ hồ có dự cảm xấu.

“Anh làm gì vậy?” Tôi vươn tay giữ lại bàn tay đang đặt lên người tôi của anh ta, hỏi.

“Giúp em cởi quần áo chứ làm gì, vừa rồi không phải Vĩnh Khánh đang làm như thế sao?” Tuy nụ cười của anh ta vẫn dịu dàng như cũ, nhưng tôi cảm thấy ánh mắt của anh ta có vẻ không giống bình thường, có vẻ cực kỳ quen thuộc, giống như thường xuyên nhìn thấy...

“Không cần đến cả quần lót cũng cởi chứ!”

“Tiện thể thôi.”

“Tiện cái đầu nhà anh ý! Anh đừng... A, anh sờ chỗ nào thế hả?”

“Xuyết, sẽ bị nghe thấy đấy.”

“Vậy đừng có sờ... Ô... Muốn sờ thì sờ nhanh lên!”

“A, em thật đáng yêu.”

“Câm miệng.”

Ba tiếng sau.

“Sau này anh không được gặp mặt tôi nữa!” Tôi hung tợn cảnh cáo thằng cha đang mát xa cho tôi.

“Nhưng mà em còn thiếu anh năm lần.”

“Không phải mới vừa làm rồi sao?”

“Vừa rồi không tính.”

“Không tính cái con khỉ!”

“Được rồi, anh sẽ làm em cầu anh chạm vào em.”

“Mơ tưởng!”

“Muốn đánh cược hay không?”

“Cược cái gì?”

“Nếu anh thành công làm cho em cầu anh chạm vào em, sau này em phải tùy tiện cho anh chạm vào, nếu như thất bại, sau này anh sẽ tùy tiện chạm vào em.”

“Được, cược!” Nhưng mà, hình như có chỗ nào là lạ thì phải?

Chỉ thấy mặt anh ta tươi như kiêu gian kể thực hiện được, tôi không khỏi bắt đầu suy nghĩ, rốt cuộc là sai lầm ở chỗ nào.

“Chỉ là nhìn thấy anh ta dịu dàng mát xa cho tôi, vẻ mặt thỏa mãn kia giống như chiếm được trân bảo đã chờ mong thật lâu rồi, trong lòng không khỏi nóng lên.

Quên đi, cứ tùy ý anh ta thôi, đến lúc đó tôi sẽ lại lấy bất biến ứng vạn biến!

45. Chương 45

CHƯƠNG 45

Thời gian trôi qua rất nhanh, hiện tại đã bước vào học kỳ hai của năm nhất, công khóa của tôi vẫn đậm chân tại chỗ, trước kia mỗi khi đến kỳ thi, tôi đều nhờ Vĩnh Khánh tóm tắt những trọng tâm của môn toán, nhưng hiện tại tôi có một vị gia sư khác.

Vị gia sư này nghe nói là tốt nghiệp đại học hàng đầu, đầu óc vô cùng tốt, khó trách trong công ty ai có vấn đề gì đều đi thỉnh giáo anh ta, mà không phải đi tìm vị tổng giám đốc kia.

Tuy rằng phương pháp dạy của anh ta vô cùng dễ hiểu, tôi có thể hiểu rất nhanh, mỗi kỳ thi đều có thể tiến bộ hơn 20%, nhưng cái giá mà vị gia sư này đòi cũng rất cao, không khỏi làm cho tôi do dự có nên thỉnh giáo anh ta hay không.

“Suy nghĩ cái gì?” Bên tai có một luồng hơi thổi ấm áp lướt qua, làm tôi buồn buồn co rụt lại.

“Anh làm cái gì hử, dọa chết người.” Tôi ôm sách giáo khoa trốn ở một bên, trừng cái tên đàn ông không biết vào từ lúc nào, Phó gia sư.

“Anh thấy em ôm sách giáo khoa vẻ mặt chuyên tâm, nhưng căn bản là không có mở sách, cho nên có chút tò mò.” Phó Ninh Viễn vô tội phát tay áo, ngồi lên giường của tôi.

“Trọng điểm không phải cái này, nơi này là phòng của em mà, vì sao anh lại xuất hiện ở đây?” Nhìn anh ta đáng vẻ thoải mái ngồi ở trên giường của tôi, ngã người dựa vào đầu giường cười nhìn tôi, trong lòng liền cảm thấy kinh hoàng.

Tuy rằng từng có không ít hành vi thân mật với anh ta, nhưng tôi vẫn cảm thấy không quen, chỉ cần dựa hơi gần anh ta một chút sẽ đỏ mặt, thật đáng chết!

“Vĩnh Khánh mở cửa cho anh, em ấy thật sự là một đứa bé ngoan.” Nhìn thấy nụ cười đầy vẻ đắc ý trên mặt anh ta, tôi không khỏi muốn xuống lầu cốc đầu Vĩnh Khánh, nói vậy hiện tại nó hẳn là đang cùng Phùng Kỳ Nhượng ngọt ngào thân mật ở trong phòng khách “học bổ túc”, khó được hôm nay ba, mẹ cùng Mẫn Huân không ở nhà, chạy tới nhà bà nội, thả hai người bọn họ một chỗ, có phải có chút nguy hiểm không?

Nghĩ đến một nửa, ngực đột nhiên hơi ngứa, tôi cúi đầu nhìn, phát hiện áo sơ mi không biết từ khi nào đã bị người vén lên, mà ma trảo đang dao động ở trước ngực tôi, vuốt ve cơ ngực tôi mới luyện ra gần đây.

“Này! Anh làm cái gì đấy hử?” Tôi vội vàng túm lấy ma trảo kia, trừng con người mới tiến vào không đến mười giây, mà đã bắt đầu tác loạn. “Đừng quên chúng ta đã đánh cược, em không cầu anh, không được chạm vào em.”

Con người từ trước đến nay luôn tràn đầy ánh sáng nhu hòa lại càng thêm nồng ấm, làm cho người ta có cảm giác một loại vô tội đáng thương, anh ta thấp giọng nói: “Chính là anh không chạm vào em, sao biết em có nghĩ muốn được anh chạm hay không?”

Ừm, nói như thế hình như cũng có lý.

“Được rồi, nhưng anh không thể tùy tiện sờ loạn đây.” Tôi đặc biệt dặn dò, như vậy anh ta sẽ không thể xằng bậy.

“Yên tâm, anh tuyệt đối sẽ không “sờ loạn”.” Chỉ nhìn vẻ tươi cười của anh ta, tôi bỗng cảm thấy lạnh gáy.

Mặc kệ, cuối tuần sau sẽ bắt đầu cuộc thi, nếu tôi không muốn phải trả một khoản phí lớn, đi mời vị gia sư kia dạy, thì tôi cần cố gắng mới được, nếu như bị trượt, họ Phó sẽ không cho tôi tiền tiêu vặt tháng sau.

Nhớ rõ lần đầu tiên khi anh ta nhìn thấy phiếu điểm của tôi, vẻ mặt kinh ngạc hỏi: “Đây là phiếu điểm của em? Kỳ thi hôm đó em bị ốm sao?”

Đây là ý gì hả, mỗi kỳ thi tôi đều rất liều mạng học bài nha, chỉ là học được một nửa liền đi đọc manhwa, chơi game linh tinh, nhưng cũng xem như đã cố gắng hết sức nha, chỉ là điểm vẫn không lên được, luôn luẩn quẩn ở mức vừa đạt điểm sàn.

Anh ta nhìn phiếu điểm một hồi, đột nhiên vẻ mặt tươi cười nói với tôi: “Bằng không anh giúp em học bổ túc, cam đoan kỳ thi lần sau em sẽ lên được mười hạng.”

46. Chương 46

CHƯƠNG 46

Đề nghị này vô cùng mê người, cho nên tôi không kịp nghĩ gì đã gật đầu, sau đó kỳ thi cuối kỳ quả nhiên tôi thi được lên mười hạng, vô cùng vui vẻ đến lâu ba cách vách tìm anh ta chúc mừng, thuận tiện tổ chức bữa tiệc tạ sư.

Trong bữa tiệc anh ta kính tôi vài chén rượu, rồi mới bắt đầu cởi quần áo của tôi, nói là muốn đòi phí dụng học bổ túc, thừa dịp trước khi tôi phản ứng lại, liền hung hăng một ngụm ăn luôn, mãi cho đến sáng sớm hôm sau mới buông tha thân thể xụi lơ như bùn của tôi, vốn nghĩ là như vậy liền trả hết nợ, ai biết sau khi tôi tỉnh ngủ anh ta cứ nhiên lại tiếp tục ăn, cứ như vậy ăn ba ngày.

Nhũ tiêm đột nhiên bị người véo một cái, tôi không khỏi kêu ra tiếng. “A! Anh làm cái gì vậy?”

“Sờ em a.” Cái đầu tựa ở trên vai tôi thản nhiên nói.

“Nhưng mà em nói rồi, anh không thể tùy tiện sờ loạn em!” Tôi tức giận ngăn cản bàn tay đang đùa giỡn hai vú của tôi.

“Anh không có “sờ loạn” nha, mỗi một động tác của anh đều trải qua suy xét kín đáo.” Anh ta dễ dàng giơ ra được khối tay tôi, tiếp tục xoa nắn đầu nhũ mẫn cảm đã đứng thẳng của tôi.

“A! Anh không được sờ nữa!” Tôi co rút mạnh, rời đi ôm ấp của anh ta. “Cuối tuần sau em có kỳ thi, em phải chuyên tâm học bài mới được.”

Nói xong, chỉ thấy nhãn tình của anh ta sáng lên. “Muốn anh giúp đỡ không?”

“Không cần!” Tôi oán hận ôm chặt quyển sách tiếng Anh, đứng ở một bên cảnh giác nhìn anh ta. “Em sẽ tự mình học, anh không có việc gì mau về đi, đừng ở chỗ này làm ảnh hưởng đến em.”

Khuôn mặt tuần tú vốn mang theo nụ cười yếu ớt lập tức xụ xuống, anh ta lại dùng loại ánh mắt giống như một con chó nhỏ bị vứt bỏ này, đáng thương hề hề nhìn tôi. “Anh nghĩ cùng học bài với em, chỉ là nhìn em, sẽ không ảnh hưởng đến em, không thể sao?”

Thật sự là đáng giận! Biết rõ ánh mắt của anh ta là tử huyết của tôi, luôn dùng chiêu này đối phó tôi, làm cho tôi không thể tàn nhẫn hạ quyết tâm. “A, tùy anh, nhưng anh không được làm ảnh hưởng đến em.”

Trùng mắt liếc anh ta một cái, tôi ngồi vào bàn học bắt đầu khổ luyện, động từ theo quy tắc, động từ bất quy tắc hai cái này có gì khác biệt hả? Vì sao động từ đứng sau danh từ nhất định phải thêm ing chứ?

Nhìn một đồng từ tiếng Anh dày đặc chi chít này, đầu của tôi không khỏi loạn thành một đồng hồ dán, phiền muộn vò tóc cảm thấy sau gáy có cảm giác ươn lạnh, có thứ gì đó nóng nóng mềm mềm nhích tới nhích lui, có loại cảm giác tê dại.

“Này! Anh lại đang làm cái gì?” Tôi quay đầu lại trùng tên đang ở phía sau tôi tiến hành nghiệp lớn tạo ô mai.

“Anh đang mát xa huyết đạo của em.” Chỉ thấy anh ta lộ vẻ mặt đứng đần trả lời, tôi không khỏi hồ nghi chớp mắt.

“A?”

Anh ta cường điệu gật đầu. “Cơ thể người có rất nhiều huyết đạo, mát xa kích thích các huyết vị khác nhau, sẽ sinh ra công hiệu khác nhau, anh vừa rồi là đang giúp em nâng cao tinh thần, em hiện tại có phải thấy rất có tinh thần không?”

Nghe anh ta nói như thế, tinh thần của tôi thật đúng là tốt hơn rất nhiều so với lúc đọc sách vừa rồi, nguyên lai anh ta thật sự đang giúp tôi mát xa sao?

“Chính là nói như vậy, mát xa hẳn là chỉ dùng tay thôi, vì sao anh lại dùng miệng hả?”

“Miệng có vẻ thuận tiện hơn thôi, vị trí cũng rất thích hợp.” Anh ta hiện tại ngồi ở phía sau tôi, miệng đối diện với gáy của tôi, có vẻ rất thuận tiện.

“Nhưng mà như vậy em sẽ không thể chuyên tâm được.” Cổ của tôi luôn rất mẫn cảm, bị người gặm cắn liếm láp như vậy, thân thể không khỏi bắt đầu khô nóng, căn bản không có cách nào học bài.

“Bằng không anh giúp em mát xa trước, chờ thân thể em điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất thì lại học bài, như vậy anh sẽ không ảnh hưởng đến em, em lại có thể chuyên tâm học bài, thế nào?”

47. Chương 47

CHƯƠNG 47

Nghe được đề nghị của anh ta, tôi suy nghĩ một lúc, mát xa xong tinh thần sẽ nâng lên gấp trăm lần, quả thực so với bây giờ học bài mà đầu óc như một đồng hồ dán thì tốt hơn nhiều, tôi gật đầu nói: “Được rồi, vậy anh giúp em mát xa trước đi.”

Nghe vậy, vẻ mặt của anh ta trở nên tươi tỉnh, đưa tôi lên giường. “Cởi quần áo ra.”

“Vì sao?” Tôi ngồi ở trên giường, nghi hoặc hỏi anh ta đang đứng ở bên giường.

“Em có thấy ai mặc quần áo nằm ở trên giường để người khác mát xa không?”

Cũng đúng. Cởi áo sơ mi ở trên người ra xong, tôi đang muốn xoay người nằm sấp ở trên giường, lại bị anh ta gọi lại.

“Từ từ, quần cũng cởi.” Anh ta đưa tay chỉ vào quần của tôi, lắc lắc ngón tay.

“Vì sao?” Tôi không khỏi có chút buồn bực, người này yêu cầu sao nhiều như vậy?

“Bởi vì anh cũng sẽ giúp em mát xa luôn cả chân a, mặc quần sao ần được?”

Có lý. Lại lột sạch quần dài xuống, trên người tôi chỉ còn lại một chiếc quần lót tam giác bó sát người, nói ra từ lúc cùng anh ta bắt đầu kết giao, một ngày nào đó tôi phát hiện quần lót trong tủ quần áo của mình đều bị người ném hết, rồi anh ta mới vẽ mặt tỏa sáng đem một túi quần lót hàng hiệu thật lớn ném ở trên người tôi.

Vô duyên vô cớ mang đồ tới tôi đương nhiên sẽ không khách khí, nhưng tất cả quần lót anh ta mua giúp tôi đều là loại tam giác bó sát người, tôi là người ưa mặc quần lót tứ giác rộng thùng thình, ngoài quần lót

tam giác bó sát người, tôi còn phát hiện mấy cái quần lót rách nát dùng dây thừng buộc loạn vào, không nghĩ tới hàng hiệu cũng sẽ ăn bớt nguyên vật liệu, anh ta còn muốn bảo tôi mặc cái loại quần lót rách rưới này, tiểu kê kê bị thương thì làm sao?

Cho nên giờ phút này tôi đang mặc một chiếc quần lót tam giác chặt đến không chịu nổi, nằm sấp ở trên giường, thả lỏng thân thể, hưởng thụ phục vụ của Phó gia sư kiêm nhân viên mát xa.

Ngón tay lạnh như băng dao động trên bờ vai của tôi, nhẹ nhàng ấn xuống, làm cho tôi dễ chịu muốn ngủ, cảm giác lạnh lạnh dần di chuyển xuống, đi tới chỗ dưới thắt lưng của tôi, nhéo hai cánh mông phía dưới của tôi, bắt đầu mềm nhẹ chà xát.

“Này! Trên mông cũng có huyết đạo sao?” Tôi đột nhiên bừng tỉnh, quay lại trừng cái tên nhân viên mát xa bất lương kia.

Anh ta trấn định đầy kính mắt: “Đương nhiên là có, trên cơ thể con người có vài trăm huyết đạo, mỗi một chỗ đều có thể mát xa.”

Tôi nhú mày. “Chính là, tóm lại em không thích, anh ấn nơi khác đi.” Nói xong tôi lại nằm úp sấp trên giường, cảm giác hai má hơi nóng lên, cứ nhiên chỉ là bị sờ soạng mông vài cái, thân thể còn có cảm giác, thiếu chút nữa cương lên.

“Được rồi.” Anh ta có chút tiếc nuối nói, tay dời xuống, bắt đầu đè lên bắp chân của tôi, rồi mới chậm rãi hướng lên trên, đi vào đùi của tôi, cảm giác ngón tay lạnh lẽo mềm mại vuốt ve đùi trong của tôi, hô hấp của tôi không khỏi có chút dồn dập.

Bàn tay vuốt ve ở đùi trong tiếp tục di động, tới phần háng của tôi, âm nang đột nhiên bị đè ép, tôi sợ hãi kêu ra tiếng.

“A!” Hai chân theo bản năng kẹp chặt, không nghĩ tới cứ nhiên cũng kẹp luôn cả tay của anh ta.

“Hóa ra em cơ khát như vậy sao?” Anh ta có chút hao tổn tâm trí nói, nhẹ nhàng động đậy bàn tay đang bị tôi kẹp chặt, ngón tay thon dài bắt đầu xoa nắn tiểu cầu của tôi.

“Cơ cái đầu anh!” Tôi liền vội vã mở hai chân ra, xoay người đá anh ta một cước bay xuống giường. “Nói là đang mát xa, anh lại đụng đến chỗ nào vậy.”

“Anh là đang mát xa nha.” Anh ta xoa xoa bàn tay bị ngã đau, giống như thuyết giáo nói với tôi: “Anh nói với em rồi, cơ thể con người có vài trăm huyết đạo, ‘từng nơi’ đều có thể mát xa.”

Tuy rằng cuối cùng tôi cảm thấy vẻ mặt của anh ta thật quý dị, nhưng lại nghĩ không ra có chỗ nào không đúng. “Loại chỗ này không cần ấn loạn, dù sao em sẽ không cho anh ấn cái chỗ đó.” Tôi khắc chế không được khuôn mặt đỏ ửng, bởi vì hạ thân cứ nhiên bởi vì vuốt ve vừa rồi của anh ta mà có chút phản ứng, phía dưới lớp quần lót bó sát người, tình huống rõ ràng có thể thấy được.

48. Chương 48

CHƯƠNG 48

Anh ta lúc này mới phát hiện trạng huống trên cơ thể tôi, vẻ mặt cười xấu xa ngồi vào bên cạnh tôi, ở bên tai tôi thổi hơi nói: “Muốn giúp đỡ hay không?”

“Không cần!” Tôi thô thanh trả lời. “Anh đã mát xa xong chưa? Em phải học bài.” Để cho anh ta giúp đỡ, ngày mai tôi tuyệt đối không xuống giường được.

“Đương nhiên còn chưa xong, ấn xong lưng rồi, hiện tại đổi ngay mặt đi.” Nói xong anh ta đem tôi áp đảo ở trên giường, cũng lấy khăn tay đắp ở trên mặt của tôi. “Như vậy em sẽ không bị ngọn đèn làm chói mắt.”

Nằm ở trên giường, bị khăn tay phủ lên, trước mắt một mảnh mông lung, tôi chậm rãi nhắm mắt lại, bàn tay đặt ở trên vai bắt đầu chuyển động, mát xa rất có lực đạo, làm cho tôi thoải mái rên rỉ ra tiếng.

Cầm giác bàn tay trên vai dừng một chút, sau đó ấn đi xuống, ở trên ***g ngực của tôi nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa, cảm giác ngón tay lạnh lẽo đè lên đầu nhũ của tôi, thân thể bắt đầu khô nóng, tôi liền vội hít sâu làm cho mình bình tĩnh trở lại.

Anh ta cố ý đè ấn xoa nắn đầu nhũ của tôi, nhưng thế nào cũng không chạm đến núm vú mẫn cảm kia, tôi thiếu chút nữa mở miệng bảo anh ta nhanh sờ a, suy nghĩ này làm tôi bị dọa vội vã cắn môi dưới.

Bên tai truyền đến một trận cười khê, tay anh ta rời khỏi ***g ngực của tôi, làm cho tôi thả lỏng thở một hơi nhẹ nhõm, nhưng tay anh ta lại rơi xuống bụng của tôi, cũng nhéo nhéo hai bên eo của tôi, tôi sợ nhột bắt đầu vận vẹo.

“A, đừng véo nơi đó, em sẽ nhột.”

Anh ta trấn an vỗ tay tôi, không hề véo bên eo của tôi nữa, trượt xuống chỗ đai quần lót tam giác, bởi vì chiếc quần lót tam giác này rất bó sát người, cơ hồ chỉ che khuất bộ vị trọng điểm, cũng gần như không che được lông mao, cho nên tay anh ta giờ phút này chỉ cách phân thân hơi dang trào của tôi một lòng tay.

Anh ta đem lòng bàn tay đặt ở trên xương hông của tôi, ngón tay đè lên chỗ đai quần, đồng thời chậm rãi ma xát lên xuống, cơ hồ đụng phải gốc phân thân của tôi, tôi không khỏi đưa tay đè tay anh ta lại.

“Anh làm cái gì?”

“Mát xa.” Anh ta nhẹ nhàng tránh khỏi áp chế của tôi, tiếp tục ấn lên bộ vị mẫn cảm kia, phân thân của tôi không thể khắc chế hoàn toàn đứng thẳng, làm quần lót tam giác hơi hơi mở ra, đỉnh đã bại lộ ở trong không khí.

“Đừng xoa bóp.” Tôi lột cái khăn tay ở trên mặt, khuôn mặt đỏ ửng muốn thoát khỏi bàn tay của anh ta, lại bị anh ta đè lại giường.

“Sao có thể dừng giữa đường chứ? Anh là một người luôn làm đến nơi đến chốn.” Tôi phát hiện không biết từ lúc nào anh ta đã bỏ kính mắt, nhất thời có dự cảm điềm xấu đang đến.

Ngay sau đó quần lót đã bị kéo xuống, phân thân bị đè chặt lập tức bật ra, ở trong không khí hơi đung đưa, tôi sớm nhận không được tiết ra một ít chất lỏng trong suốt, trên thân phân thân đã sớm ướt át.

“Hóa ra em có cảm giác như thế.” Anh ta cười đưa tay búng phân thân dang trào của tôi, tôi không khỏi sợ hãi kêu lên.

“Anh đừng sờ loạn.”

“Anh không có sờ loạn nha, đây là mát xa.” Anh ta mặt dày sửa lời nói của tôi, tiếp theo không hề khách khí cầm lấy phân thân của tôi, bắt đầu tinh tế xoa bóp, một tay kia ôm lấy âm nang của tôi, làm cho thân thể tôi như nhũn ra.

“Đây là cái, cái loại ma xát gì hả.” Tôi chịu không nổi bật ra tiếng rên rỉ, hô hấp trở nên hỗn loạn, hai tay muốn đẩy anh ta ra lại cảm giác vô lực, bộ vị mẫn cảm bị xoa nắn, thân thể không khỏi run nhẹ.

“Không phải em rất thoải mái sao? Có phải em thích anh mát xa cho em như thế này?” Khóe môi anh ta cong lên mang theo chút tà khí, ngón tay chà xát đỉnh phân thân của tôi, làm cho thân thể tôi chấn động mạnh.

“Ừm.... anh..... anh không được ấn loạn.” Toàn thân tôi vô lực nằm ở trên giường, hai tay nắm chặt ga giường, hai chân vô thức mở rộng, khoái cảm khi tính khí bị đùa bỡn làm cho tôi không ngừng thổ dốc.

49. Chương 49

CHƯƠNG 49

“Em đừng nói oan anh, anh đang rất nghiêm túc “ấn”.” Nói xong anh ta dùng lực đè lại linh khẩu của tôi, kích thích tới bất ngờ làm cho tôi bật ra tiếng.

Bàn tay ôm lấy tiểu cầu của tôi di chuyển lên phía trên, ấn lên đầu nhũ của tôi, bắt đầu vuốt ve trên chọc, ngón tay lạnh lẽo đặt ở đó rồi xoay tròn, làm cho cơ thể của tôi run rẩy, không khỏi khát vọng anh ta cũng có thể vỗ về bên còn lại bị xem nhẹ.

“Thoải mái không?” Anh ta cười nhẹ giọng hỏi, tôi căn bản không thể trả lời, chỉ có thể bất lực vịn vào thân thể.

“Không trả lời, là không thoải mái sao?” Bàn tay đang xoa nắn phân thân của tôi đột nhiên tăng tốc, dùng sức xoa bóp phần thân, khoái cảm mãnh liệt làm cho tôi không ngừng rên rỉ.

Đến lúc tôi chịu không nổi muốn bắn ra, tay anh ta lại đột nhiên rời khỏi thân thể của tôi, phân thân đang đứng thẳng đột nhiên vắng vẻ, run lên bất mãn, tôi nằm ở trên giường thở dốc, mở to đôi mắt hơi mơ hồ nhìn về phía anh ta.

“Anh sao vậy.” Thời điểm dục hỏa tăng vọt lại đột nhiên bị hạ nhiệt độ, cảm giác quả thực không phải khó chịu bình thường.

“Bởi vì không phải em không thoải mái sao? Cho nên chấm dứt mát xa đi.” Anh ta nói xong đứng dậy rời khỏi giường, ngồi xuống chiếc ghế cạnh bàn học, ngoắc tôi. “Đến đây, tiếp tục học bài đi.”

Nghe vậy, tôi không khỏi trợn trừng mắt. Muốn tôi cứ cương cứng như vậy mà tiếp tục học bài? Thiên tài mới làm được.

Bởi vì anh ta không hỗ trợ, tôi chỉ có thể tự mình giải quyết, đưa tay về phía phân thân, chậm rãi cầm bắt đầu chà xát xoa nắn, nhưng chà xát không đến hai cái bàn tay đã bị người cường chế kéo ra.

“Không được nha, không phải em nói cuối tuần sau phải thi sao? Phải nhanh chóng học bài mới được.” Nói xong anh ta liền kéo tôi đi, ấn xuống ghế, hơn nữa cầm lấy tay của tôi, không cho tôi có hành động gì.

“Như vậy sao em có thể học bài hả?” Buồn bực quay đầu lại trừng anh ta, phân thân vẫn còn cương cứng chạm nhẹ vào ngăn kéo bàn học lạnh lẽo, làm cho tôi không khỏi nhẹ nhàng run rẩy.

“Đương nhiên có thể, học bài quan trọng nhất là đầu óc cùng ánh mắt, hai thứ này của em không phải vẫn đang hoạt động bình thường sao? Yên tâm, anh sẽ giúp em lật trang.” Anh ta cười cười lấy lòng, đưa tay kéo quyển sách tiếng Anh đến trước mặt tôi.

“Hiện tại cả người tôi nóng như lửa, thân thể trần trụi ngồi ở trên ghế, phân thân không ai an ủi, vẫn cứ ngẩng đầu ưỡn ngực run rẩy khó chịu, tôi không khỏi bắt đầu giãy giụa vịn vào, muốn thỏa mãn dục vọng của mình.

“Ngoan, đừng lộn xộn, chuyên tâm học bài.” Nói xong, anh ta cứ nhiên dùng áo sơ mi của tôi trói hai tay tôi ra sau lưng ghế, thuận tiện dùng quần cộc hai chân của tôi vào hai bên chân ghế.

“Anh!”

“Hừ, mau đọc sách.”

Cá tính của tôi vốn còn có chút phản nghịch, bị anh ta ác liệt kích thích đến, liền cố gắng hít sâu tĩnh tâm, làm cho bản thân tập trung vào quyển sách giáo khoa ở trước mặt, thứ đang rung đùi đắc ý phía dưới không bao lâu sẽ tự mình mềm xuống.

Ai biết khi tôi cố gắng xem nhẹ dục vọng không thể tiêu trừ, tên mát xa sư vô lương ở phía sau, cứ nhiên đưa tay chạy khắp nơi trên người của tôi, lòng ngực, vòng eo, đùi, sườn hông, chỉ là không chạm đến bộ vị quan trọng của tôi.

Khi tay của anh ta xoa đến đầu nhũ đang run rẩy không ngừng của tôi, cơ thể của tôi không khỏi chấn động.

“A.”

“Xảy ra chuyện gì?” Anh ta lộ ra vẻ mặt thần nhiên hỏi, giống như đang ở trong công ty xem báo cáo.

“Anh biết rồi còn cố hỏi!” Tôi tức giận quay đầu lại trừng anh ta, lại bị nắm cằm, đôi môi nóng bỏng hoàn toàn tương phản với ngón tay lạnh lẽo đi lên, đầu lưỡi nhanh chóng chui vào miệng của tôi, quấy nhiễu đầu lưỡi của tôi, nút gặm cắn, cho đến khi đầu óc tôi trở nên choáng váng mới buông ra.

50. Chương 50

CHƯƠNG 50

“Thoải mái không?” Anh ta khẽ cắn đôi môi hơi sưng đỏ của tôi, cảm giác tê dại lan ra, đại não của tôi lần thứ hai biến thành một đồng bưng nhùng, mơ hồ nhìn khuôn mặt tuấn tú xinh đẹp đang ở gần, gập đầu.

“Muốn anh sờ em không?” Ngón tay lạnh lẽo từ bụng của tôi một đường trượt tới bụi lông mao, ôm lấy phân thân của tôi rồi xoay tròn, làm cho tôi khó nhịn vận vẹo vòng eo.

“Muốn.” Tôi thành thực nói ra khát vọng của bản thân, hy vọng anh ta có thể nhanh chóng cho tôi phóng thích.

“Muốn thì cầu anh, cầu anh sờ em a.” Tiếng nói khêu gợi từ tính hướng dẫn, anh ta vươn lưỡi liếm láp vành tai của tôi, làm cho tôi mẫn cảm run rẩy không ngừng.

“Em xin anh, mau sờ em.” Tôi bị dục hỏa đốt đến mê muội, căn bản không biết mình đang nói cái gì, chỉ biết là ngay sau đó phân thân nóng bỏng bị nắm lấy, bắt đầu thô lỗ xoa nắn, ngón tay lạnh lẽo xoa bóp phân thân nóng rẫy, đè nén âm nang, làm cho tôi thổ dốc kêu lên.

“A.....ừm.” Miệng đột nhiên bị che lại, tôi khó hiểu nhìn về phía anh ta.

“Em không sợ bị Vĩnh Khánh nghe được sao? Nói nhỏ thôi.” Tiếp theo anh ta đưa tay vói vào miệng tôi, đùa giỡn đầu lưỡi của tôi, tiếng rên rỉ không ức chế được trở nên tan rã, tôi vận vẹo thân thể thừa nhận khoái cảm anh ta mang đến, cuối cùng khi anh ta dùng lực bóp một cái, tôi nhịn không được bắn ở trong tay anh ta.

“Hô.”

“Bắn thật nhiều, em thật lâu không có tự mình làm sao?” Anh ta vươn lưỡi khẽ liếm bạch trọc dính ở trên tay, cười cười cởi bỏ trối buộc trên tay chân tôi.

Giờ phút này toàn thân tôi mềm nhũn vô lực, đầu óc trống rỗng, căn bản không nghe thấy câu hỏi của anh ta, chỉ cảm thấy bị anh ta ôm về giường, anh ta cởi hết quần áo xong lại tiếp tục đè lên người tôi.

“Anh muốn làm cái gì?” Cho đến lúc này tôi mới lấy lại tinh thần, cảnh giác nhìn anh ta.

“Thật rõ ràng không phải sao?” Anh ta cười dùng phân thân tráng kiện đâm đâm vào đùi của tôi.

“Em mới không cần, này không phải anh bảo em cần học bài sao?” Lực đẩy không đủ mạnh, bị anh ta dễ dàng chế ngự.

“Khó mà làm được, em không thể cự tuyệt anh.” Anh ta nghiêm nghị nhìn về phía tôi nói.

“Vì sao?!”

“Bởi vì em đánh cuộc thua a.” Anh ta đắc ý vỗ nhẹ mặt của tôi, tiếp theo cúi người xuống bắt đầu hôn lên cổ của tôi.

“Ừm, em thua lúc nào?” Mới vừa phóng thích xong, thân thể còn rất mẫn cảm, chỉ là hôn môi đơn giản như vậy đã khiến cả người tôi nóng lên.

“Mới vừa rồi, không phải em cầu anh chạm vào em sao?” Nhìn đôi mắt lóe sáng của anh ta, còn có nụ cười đủ để sánh với ma vương kia, tôi đột nhiên cảm thấy lạnh run lên.

Cả đời này, có phải tôi đều bại trong tay anh ta hay không?

“Không cần.....anh.... a.”

“Hừ, nói nhỏ thôi, nếu không nhịn được thì cho em cắn bả vai của anh, này cũng là một loại tình thú.”

“Anh tên biến thái này..... ưm..... a.”

Tôi cứ như vậy bị anh ta hung hăng ăn rồi lại ăn, ăn xong lại ăn tiếp, phản kháng vẫn bị ăn, mãi đến giữa trưa ngày hôm sau bị mặt trời buổi trưa đánh thức, tôi mới biết được anh ta cư nhiên từ lúc tám giờ tối, một đường làm đến rạng sáng mới dừng lại.

Vừa mới tỉnh lại, liền cảm giác trên người có một ma trảo đang loạn chuyển khắp nơi, tôi tức giận văng qua một quyền. “Anh làm cái gì?”

Anh ta gọn gàng tránh thoát, cười nói: “Giống như em nói, đánh cuộc thua, anh có thể tùy tiện chạm vào em không phải sao?”

“Ừ.” Thật đáng chết, khi đó vì sao còn đánh với anh ta loại cược này chứ?

“Kỳ thật cho dù em không cầu anh, anh cũng có thể tùy tiện sờ em.”

“Vì sao?” Tôi khiêm tốn thỉnh giáo.

Rồi anh ta mới cười giải thích với tôi trò chơi chữ nghĩa mà anh ta chơi.

“Anh, anh tên đại biến thái này!” Nghe xong tôi cuống nộ đứng dậy đuổi đánh anh ta, lại thế nào cũng không đuổi được anh ta, ngược lại anh ta dùng ánh mắt *** tà nhìn tôi.

“Chắc chắn, thật sự là cảnh đẹp.” Phát hiện đáy mắt anh ta hiện lên ánh lửa quen thuộc, tôi lập tức vội giật cái chăn bông quấn quanh cơ thể trần trụi.

“Đáng tiếc.”

Nghe thấy anh ta nói có vẻ thất vọng, tôi tức giận ném một cái gối đầu qua. “Đánh cược không tính, ai bảo anh dùng thủ đoạn.”

“Sao như vậy được?” Anh ta hơi hơi nhăn mày, tôi quay đầu đi làm bộ như không thấy.

“Em nói được làm được!”

“Haizz, được rồi.”

Hả? Sao lại nói dễ dàng như thế?

“Vậy mặc kệ đánh cược, sau này anh muốn sờ liền sờ!”

“A? Sao như vậy được!”

“Anh nói được là được.”

“Ồ.”

Tôi quả nhiên không thắng được anh ta.

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-nghe-muon-em>